

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ОБИКНОВЕНИ ХОРА

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2018

chitanka.info

На чудесните ми, много специални деца, Бийти, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара.

Вие сте моите герои и винаги ще бъдете!

Смело посрещайте предизвикателствата, които ни заобикалят.

С достойнство и грация, с кураж и изисканост. Винаги ще имате любовта и възхищението ми.

Завинаги!

Обичам ви толкова много!

Мама /Д. С.

Скъпи приятели,

„Обикновени хора“^[1] беше вълнуващ и предизвикателен за мен роман. Това е една вдъхновена история, която ни напомня за предизвикателствата в наши дни, но в същото време е успокояваща, защото ни показва колко много хора се грижат за нас, когато пътуваме. Неприятности могат да се случат навсякъде (можете да се подхлъзнете и у дома във ваната или дори да се спънете в кучето, когато го извеждате на разходка). Но когато се наредим за поредната проверка на някое летище, която ни се струва досадна, тъй като се налага да сваляме обувките си, да подреждаме вещите си в пластмасовите кутии, понякога забравяме, че тези мерки за сигурност са предназначени за нашата безопасност, а не да ни дразнят. Нашата сигурност е в ръцете на много хора, невидими за нас. Те са там и ни наблюдават, преди да отлетим, по време на полета и докато напуснем летището. Това наистина е успокояващо.

А ако се случи нещо неочаквано, или дори само заподозрем това, чудесно е да знаем колко много опитни служители се включват да разгадаят мистерията и разрешат

проблема още преди да стане факт. Това също трябва да се помни.

Героите в книгата са вълнуващи личности. Умелият и способен агент от министерството на сигурността, претърпял сериозен инцидент наскоро, който този път е безпогрешен. Психиатърът, който преценява ситуациите. Младата служителка със солидно образование, но малко опит, и другата — от агенцията за безопасност на транспорта, самотна майка, която следва инстинктите си и е достатъчно умна и смела да ги използва. Пътници, полиция, федерални агенти. И една фантастична жена — виртуозен пилот, бивш служител на военновъздушните сили, заедно с отдаден на работата си екипаж.

Никога не знаем как ще реагираме в необичайна ситуация. Най-слабите сред нас може да се окажат много смели, а понякога показваме способности, които дори не сме знаели, че притежаваме.

Надявам се да харесате героите, с които ще се запознаете в тази книга. И събитията, които се случват, докато много хора вършат своята работа със забележителни умения. Приятно четене!

С любов,
Даниел Стийл

[1] Романът „Обикновени хора“ е художествена измислица. Имена, герои, места и събития са продукт на въображението на авторката. Всяка прилика с истински лица, живи или мъртви, събития или места е напълно случайна. — Б.а. ↑

1.

Както обикновено, Бърнис Адамс отвори очи тъкмо преди будилникът да иззвъни, така че да не събуди шестгодишния си син, Тоби. Някакъв майчински инстинкт сякаш я изваждаше от сънищата ѝ преди шума на будилника. Тя се усмихна, когато погледна спящото до нея дете в широкото легло, с което извади страхотен късмет в магазин за стоки втора употреба. Беше купила нов матрак и Тоби твърдеше, че спи на облак. Струваше доста пари за оскъдния им бюджет, но тя реши, че си заслужава. Тоби трябваше сутрин да тръгва на училище отпочинал, за да внимава и да се справя добре. Тя искаше синът ѝ да получи най-доброто, което можеше да му осигури.

Бърнис успя да обзаведе малкия си едностаен апартамент със стари мебели. Повечето от тях намираше на тротоара във вторник вечер, когато хората изхвърляха неща, които вече не ползваха. Обичаше да го прави, все едно търсеше съкровища. Така намери нощните шкафчета, синия скрин и кухненската маса, на която се хранеха всеки ден. Пластмасата бе нацърбена по краищата, но яркочервеното изглеждаше жизнерадостно в миниатюрната кухня. Боядиса стените и някои от мебелите съвсем сама и откри килима за всекидневната в магазин на Армията на спасението. Сега жилището изглеждаше приятно и уютно. Спалнята беше украсена с рамкирани плакати на Спайдърмен, а над леглото висеше плакат на Батман и Робин.

Бърнис бе самотна майка. Бащата на Тоби изчезна, когато тя забременя едва на деветнайсет години. През деня работеше като сервитьорка, а вечер учеше в градския колеж в Ню Йорк. Не беше виждала бащата на Тоби оттогава, макар да бе чула, че вече е женен и има три деца. Бърнис не желаше да общува с него. Той беше опитен свалач, тя си падна по него и забременя. А после се изпари колкото се можеше по-бързо. Тя роди Тоби, когато беше на двайсет, и оттогава се справяше съвсем сама.

Бърнис бе от хората, които оцеляват, но и държеше да постигне нещо в живота, да дава добър пример на сина си, да му покаже, че не трябва да е ограничен от света, в който се е родил. А с добро образование, един ден Тоби щеше да има хубава работа и чудесен живот. Тя самата се стремеше към това.

Когато бе в началото на пубертета, родителите ѝ починаха, смени няколко приемни домове. Някои бяха ужасни, други — прилични, но тя бе твърдо решена да не позволи нещо подобно да се случи на сина ѝ. Единственият ѝ роднина, брат ѝ Клайв, постоянно влизаше и излизаше от затвора, откакто навърши осемнайсет години. За измама с кредитни карти, за кражба на коли и търговия с наркотици, все неща, които бе научил от улицата. Бърнис не го бе виждала откакто бе на шестнайсет, а той на двавет, тъкмо го бяха освободили от затвора под гаранция. Клайв не беше лош човек, дори бе мил към нея, доколкото можеше. Просто не знаеше как да се измъкне от капана, в който бе израснал. Бърнис обаче искаше нейният живот и този на Тоби да бъдат различни.

Кооперацията, където живееха, бе чиста, обитавана от почтени семейства. Намираще се на Сто двавет и пета улица. Беше построена през трийсетте години и тогава сигурно е била красива. Просторните някога елегантни апартаменти бяха превърнати в безброй миниатюрни жилища с нисък наем. Сега сградата бе мизерна и повечето бивши обитатели, които можеха да си го позволят, се бяха преместили в центъра на града. Някои от околните кооперации бяха ремонтирани и кварталът започваше да се променя. Тя извади страхотен късмет, че намери тук апартамент, който можеше да си позволи със скромната си заплата.

След като завърши градския колеж, Бърнис започна работа в агенцията по безопасността на транспорта на летище „Кенеди“. Беше там вече пет години. Наблюдаваше внимателно пътниците, наредени на опашката, насочваше ги към скенерите и ги обискираше, когато се налагаше. Освен това дистанционно учеше право. Според нея, тайната за всичко се криеше в образованието и усърдната работа и никой нямаше да я лиши от тях. Учеше и Тоби на това.

Неприятно ѝ беше да стане и да го остави, сгушен до нея, но трябваше да се изкъпе и да се приготви за работа. Излизаше в четири часа и оставяше Тоби при съседка, която го водеше на училище заедно

със своите деца. Смяната на Бърнис започваше в 5:30 сутринта до 1:30 следобед и това ѝ осигуряваше достатъчно време да прибере Тоби от училище и да е с него през останалата част от деня. Преподаваше му уроци, които още не бяха взели в училище, а после учеше своите уроци, след като вечеряха и Тоби заспиваше. Опитваше се да си легне към девет и половина или десет, тъй като трябваше да става в три и половина за работа. Ядеше във влака, за да спести време. Не излизаше с приятели, не бе ходила на кино от години. Целият ѝ живот бе посветен на сина ѝ, на работата и ученето. Мечтаеше един ден да притежават нещо повече от сега и Тоби да има истинско бъдеще. Говореха си често за това, макар той да бе едва на шест години. Бърнис се отнасяше с него като с възрастен, обясняваше му, че ще стане адвокатка и ще работи в кантора в центъра, когато завърши. Това беше мечтата ѝ. А мечтите се осъществяваха, когато човек се трудеше усърдно, за да ги постигне. Тя повтаряше това като мантра на сина си.

Бърнис се изкъпа, изпи чаша кафе и облече униформата си. Беше красива чернокожа жена, носеше косата си на спретнати плитки, вързани на тила. Имаше стегната фигура, внимаваше за килограмите и изглеждаше чудесно в униформата. Няколко от мъжете, с които работеше, я бяха канили на среща, но тя винаги отхвърляше поканите. Беше излизала за кратко време с един от неженените си колеги, малко след като започна работа на летището. Връзката им не завърши добре и тя не допусна същата грешка втори път. Нямаше сериозен приятел от години, не бе ходила дори на случайна среща през последните две. Казваше си, че ще има достатъчно време за това, когато си намери хубава работа, след като завърши. Не обичаше работата си в агенцията по безопасност на транспорта, но заплатата ѝ плащаше наема и храната и ѝ осигуряваше време да учи. Графикът бе удобен за нея.

След като се облече, тя внимателно постави заспалия Тоби в спалния му чувал, украсен със Спайдърмен, занесе го на ръце до съседката и почука. Не звънеше, за да не събуди децата ѝ. Те не тръгнаха на училище преди осем. Тоби се събуди в ръцете на майка си тъкмо преди вратата да се отвори.

— Защо трябва да ставаме толкова рано? — изхленчи той сънливо, зарови глава във врата ѝ и затвори очи.

Навън бе още тъмно и щеше да е така през следващите няколко часа.

— Защото трябва да ходя на работа — отговори тя и го целуна по челото — а ти трябва да ходиш на училище, за да може един ден да имаш хубава работа, като лекар или адвокат.

— Искам да стана полицай — промърмори той.

Вратата се отвори, съседката го пое на ръце и се усмихна на Бърнис. Знаеше колко добра майка бе тя и ѝ се възхищаваше за това. Тоби бе почти заспал, имаше още няколко часа сън, преди да стане, да закуси и да се облече за училище.

— Приятен ден — прошепна съседката и затвори вратата внимателно.

Всяка сутрин се грижеше за Тоби, а през уикендите пък Бърнис често гледаше нейните деца в отплата. Преспиваха на канапето или в леглото с Тоби, ако майка им имаше среща. Двете самотни жени правеха всичко възможно, за да си помагат. Съседката имаше син и дъщеря, горе-долу на възрастта на Тоби, и трите деца бяха близки приятели.

Беше прекрасна майска сутрин и Тоби предстоеше да отиде на дневен лагер, където Бърнис го бе записала за лятото. Лагерът предлагаше какви ли не забавления. За да успее да плати таксата, Бърнис не бе обядвала в продължение на пет месеца.

Тя забърза да хване първия влак, с който ходеше на работа всеки ден, и пристигна на летището точно навреме. Остави чантата си в шкафчето и се появи пред шефа си, готова за смяната, в пет и половина. Не обичаше работата си, но тя ѝ осигуряваше прехраната, а и Бърнис ежедневно си напомняше, че няма да остане там завинаги. След като един ден завърши право, щеше да има възможност да си намери работа в адвокатска кантора, дори и само като секретарка, докато вземе изпита за правоспособност. Но засега денят ѝ изобилстваше от дребна завист, неприятни началници и ядосани пътници, които не искаха да си събуят обувките и мрънкаха, когато Бърнис трябваше да провери багажа им за компютри, течности или нещо, забелязано на рентгена, като консерва кучешка храна или подозрителен предмет. Нещо, което в повечето случаи се оказваше съвсем невинно. Служителите бяха обучени да търсят оръжия и материали, които можеха да се превърнат в експлозивни при смесване. Шефката на Бърнис, Дениз Уошингтън, бе проклета жена и никак не я харесваше. Бърнис бе прекалено праволинейна и честна и бе

допуснала грешката да спомене случайно, че учи право. Оттогава Дениз се държеше презрително и грубо с нея. Тя мразеше момичета като Бърнис, убедени в светлото си бъдеще, сякаш бе плод, който можеш да грабнеш от дървото. Дениз обаче бе наясно с действителността. В продължение на години я подминаваха в повишенията, но вече знаеше защо. Заради амбициозни млади жени като Бърнис, които отчаяно копнееха да се издигнат, каквото и да им струваше това. Разбра го още преди години, настрои се срещу Бърнис и се отнасяше ужасно с нея. Бърнис се чудеше дали да се оплаче на шефа на Дениз, но знаеше, че няма да ѝ помогне. Всъщност дори бе сигурна, че нещата само щяха да се влошат. Дениз беше мрачна и злобна жена. Дрънкаше зад гърба на Бърнис, при това достатъчно високо, за да я чуе. Тя също мразеше работата си, но не бе направила нищо, за да я промени. Изливаше злобата и ненавистта си върху подчинените си. Бърнис бе свикнала с подигравателните забележки и обиди и очевидното неодобрение на Дениз.

Бърнис зае мястото си в района за проверка и Дениз я изгледа мрачно, както обикновено. Пътниците, отпавили се към самолетите, слагаха вещите и обувките си в пластмасовите кутии, оглеждани на рентген, а после минаваха през металдетекторите и скенерите с боси крака.

Видя първия екипаж минути след като застана на мястото си и забеляза по нашивките на униформата, че една от жените в групата бе пилот. Това я накара да се усмихне. Обичаше да вижда такива неща. Стори ѝ се, че видя и актрисата Сюзън Фароу, но може и да грешеше. Жената сякаш бе по-възрастна, а и носеше огромни слънчеви очила, които затрудняваха разпознаването. Държеше се мило с всички и бе облечена семпло, в дънки и пуловер. Изглеждаше симпатична. Това бе едно от нещата, които Бърнис харесваше в работата си. Човек никога не знаеше кого може да види или какво да очаква. Беше приятно развлечение и ѝ помагаше да изтърпи гадната си шефка.

Хелън Смит се събуди в четири и половина, за да има достатъчно време да се изкъпе, облече и пие кафе преди с останалите да напуснат хотела, където екипажите на авиокомпанията отсядаха в Ню Йорк. В този ранен час движението не беше натоварено, затова можеха да излязат от хотела в пет и половина, да се качат на служебния ван и да пристигнат на летището в шест и половина. А там не я очакваше

твърде много работа. Авиокомпанията планираше маршрутите им и проверяваше времето. Тя и останалите от екипажа само трябваше да се уверят, че цялата техника в самолета е наред, преди да излетят.

Хелън изгради страхотна кариера като пилот във военновъздушните сили, а след като напусна, започна работа в авиокомпанията преди две години. Най-трудните в живота ѝ.

Тази сутрин, когато се събуди, получи съобщение, което я уведомяваше за промяна в оборудването. Второто, свързано с този полет обратно до Сан Франциско. Предишния ден ѝ бяха съобщили, че ще лети на „Еърбъс“ А830, пристигнал от Лондон, защото след Сан Франциско самолетът трябваше да отлети към Токио. Най-големият „Еърбъс“ обикновено не летеше между Сан Франциско и Ню Йорк, но тя бе готова и очакваше полета с нетърпение.

През нощта обаче бяха открили технически проблем в „Еърбъса“ и се оказа, че все пак нямаше да летят с него до Сан Франциско. Почти триста пътници бяха резервирани места, затова решиха да използват нов, по-малък „Еърбъс“ А321 за полета в осем часа до Сан Франциско, и „Боинг–757“, който щеше да излети в 8:20, така че пътниците щяха да са доволни, да спазят разписанията си и никой нямаше да остане на летището заради проблем на авиокомпанията. Това означаваше, че се нуждаеха от втори екипаж за боинга. Хелън бе определена за еърбъса, който бе любимият ѝ самолет, малък и лесен за маневриране. Съобщението потвърждаваше, че тя ще лети с екипажа от Сан Франциско, който се прибираще у дома. Единствената промяна бе тази на втория пилот, Джейсън Андрюс, когото тя не познаваше. Уведомяваха я, че капитан Конър Грей ще лети гратис, което означаваше, че е гост в самолета. Щеше да пътува в пилотската кабина, тъй като всички места бяха резервирани. В съобщението пишеше само, че е бил пенсиониран поради медицински проблем след полета му до Ню Йорк преди два дни. Официалното му пенсиониране предстоеше, но вече нямаше право да управлява самолет. Хелън бе чувала за него и знаеше, че е един от старшите пилоти на авиокомпанията, но никога не бяха се срещали. Той приближаваше възрастта за пенсиониране, но каквото и да се бе случило, явно е било доста сериозно, за да го пенсионира по средата на полета му. Хелън се замисли за него. Надяваше се да направи завръщането му у дома колкото се може по-приятно при тези обстоятелства.

Полетите с непознат втори пилот бяха стандартни за всеки капитан, тъй като екипажите бяха взаимозаменяеми. Тези промени нямаха никакво значение за Хелън. Някои от хората бяха приятни, други — не толкова, но всички бяха опитни пилоти, авиокомпанията — първокласна, и тя просто управляваше самолета, както бе правила в армията. След дългите години обучение и стаж, можеше да управлява със затворени очи всеки самолет. Обичаше си работата. Полетите бяха в кръвта ѝ. Баща ѝ бе пилот във военновъздушните сили и се пенсионира като полковник. Самата Хелън беше боен пилот в Ирак в продължение на няколко години. И тя, и съпругът ѝ служиха там и решиха тя да се върне към цивилния живот преди последното му назначение да изтече. И двамата имаха оферти в гражданската авиация и заради децата решиха да се възползват.

Не ѝ беше много лесно да се приспособи към новото. Беше израснала в армията и всичко в цивилния живот ѝ бе непознато. Отначало бе трудно, тъй като съпругът ѝ все още бе във военновъздушните сили. А после, четири месеца след като тя напусна, осем седмици преди да се прибере у дома, той бе убит. Самолетът на съпруга ѝ бе свален, а той — пленен. Целият екипаж бе убит при инцидент, който възмути целия свят и предизвика гневни отзиви в пресата. Съпругът ѝ бе награден посмъртно от президента и медалът му украсяваше полицата на камината им в Петалума, където тя живееше с децата си, на по-малко от час извън Сан Франциско. След смъртта на мъжа си Хелън изпадна в шок, всичко ѝ се струваше нереално. И двамата бяха наясно с рисковете, но никога не бе очаквала да му се случи нещо подобно и нямаше представа как да се справя без него. Помисли си да се върне в армията, но това нямаше да е справедливо към децата. Бяха без баща си, това не влизаше в плановете им. Бащата на Хелън правеше всичко възможно да ѝ помага, оставаше при внуците си, когато я нямаше. Година и половина по-късно тя все още се приспособяваше към цивилния живот без Джак. Не беше лесно нито за нея, нито за децата. Животът на вдовица се оказва много по-труден, отколкото бе очаквала.

Беше на четиридесет и две години, а военновъздушните сили и военният живот — нейната страст. В авиокомпанията имаше известна съпротива срещу жените пилоти, но други преди нея бяха премахнали бариерата, а и повечето мъже, с които летеше, я уважаваха заради

опита ѝ, особено онези, запознати със службата ѝ в Ирак. Управлението на еърбъси между Сан Франциско и Ню Йорк бе лека работа. Очакваха я пет дни почивка, когато се прибереше в Сан Франциско, и бе обещала да заведе децата на къмпинг. Сега бяха обикновено семейство, или поне се опитваха да бъдат, с двама синове в средното училище и седемгодишна дъщеря, макар баща им да бе военен герой, а майка им — пилот на изстребител.

Хелън все още не си бе създавала много приятелства. Нямаше почти нищо общо с другите майки, с които се запозна в училището, затова предпочиташе да е сама или да прекарва свободното си време с децата. Беше поела ролята и на майка, и на баща, а това не бе лека работа с две момчета в Малката лига и дъщеря скаут, която взимаше уроци по хип-хоп танци след училище. Хелън често размишляваше върху решението си да напусне армията. От време на време животът там ѝ липсваше отчайващо. Все едно бе напуснала майчината утроба. Всичко в цивилния живот бе шок за нея, особено в началото. Откри, че се чувства удобно и знае какво прави само когато лети. През останалото време ѝ се струваше, че е като риба на сухо. Още не се бе научила как да живее, но се опитваше. Живееше от ден за ден. Случилото се с Джак я научи, че човек не можеше да разчита на бъдещето или на каквото и да било друго. Животът бе хазарт. И сега тя нямаше нищо и никого, в когото да вярва, на когото да разчита, освен на самата себе си. Понякога се плашеше за децата си, момчетата силно се нуждаеха от баща си.

Нанси Уилямс лежа будна дълго време преди будилникът да звънне. Опитваше се да остане в леглото до пет часа. Вечерта заспа с мисълта, че знае какво ще прави в мига, когато се събуди. Едва вчера ѝ бе дошло на ум, че може да е бременна. След дванайсет години, прекарани в лечение на безплодието, и осем опита за инвитро, със съпруга ѝ най-после се бяха предали и бяха попълнили документи за осиновяването на малко момиченце от Китай. Беше на две годинки и скоро щяха да потеглят за Пекин, за да го вземат. И двамата очакваха този миг с нетърпение.

Внезапно предишния ден, по време на полета от Сан Франциско, тя си помисли, че може да е бременна, този път без хормонални

инжекции. Изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина. Отиде в аптеката до хотела и си купи тест за бременност, който сега седеше на мивката в банята в очакване да бъде използван. Страхуваше се да не се разочарова отново. На трийсет и осем години бе минала през това прекалено много пъти и смазващото разочарование бе станало начин на живот.

В пет часа не издържа. Напълно будна, тя отметна завивките, отпрати се към банята и си каза, че трябва най-после да се успокои. Скоро щяха да си осиновят дъщеричка, така че нямаше значение. Но всъщност имаше. Ако въобще някога това бе възможно, тя искаше тяхно си бебе. Не бе казала нищо на съпруга си, защото не искаше да събужда напразни надежди. Той беше пилот в същата авиокомпания. Предишния ден бе летял до Маями и днес също се прибираще в Сан Франциско.

Нанси направи пробата и я остави върху мивката, за да изчака резултата. Пъхна се под душа и се наслади на горещата вода по лицето си, но изскочи от кабинката по-бързо, отколкото обикновено. Трябваше да се увери още веднъж. Погледна пробата, изпищя и я стисна в треперещата си ръка. Две розови черти. Беше бременна. Без никаква помощ. Просто се бе случило. Но какво щяха да правят с малкото момиченце в Китай? През главата ѝ прелетяха хиляди мисли и тя се отпусна на пода замаяно. Най-после беше бременна! Мечтата им най-после се бе осъществила.

Джоел Макарти тъкмо излизаше изпод душа, когато мобилният му телефон звънна. Бързаше, защото се бе успал с няколко минути. Позна номера незабавно и лицето му се озари от широка усмивка. Джоел беше хубав мъж, висок, тъмнокос. На младини бе работил като манекен, а сега обичаше работата си като стюард.

— Защо си буден толкова рано? — попита той партньора си, Кевин. — Два сутринта е при теб.

Кевин беше в апартамента им в Сан Франциско.

— Не мога да спя. Мисля само за петък.

— Знам. Аз също.

Двамата мъже се усмихнаха и замълчаха за момент. Джоел беше на трийсет и четири, а Кевин — лекар на четиридесет. Запознаха се

преди две години, по време на един от полетите на Джоел, и оттогава бяха заедно. Планираха да сключат брак след два дни, сред малък кръг приятели и родителите на Кевин, които щяха да пристигнат от Ел Ей. Джоел не бе съобщил на консервативните си родители в Юта, нито на петимата си братя и сестри, дори на онзи от братята му, който бе гей и също не бе споделил това с родителите им. Никой от тях не бе склонен да го разбере и той просто не можеше да очаква да отпразнуват брака му с мъж. Сега Кевин щеше да е неговото семейство. Джоел обичаше своето, но те не можеха да го приемат. Години наред бе ходил на психотерапия, за да се справи с този проблем, но сега вече се радваше истински на живота си. Бракът му с Кевин бе най-прекрасното нещо, което някога му се беше случвало.

— Родителите ми пристигат довечера — въодушевено му съобщи Кевин. — Майка ми е по-развълнувана дори от нас.

И двамата родители на Кевин бяха щастливи, приеха Джоел в семейството им. Сестра му и съпругът ѝ бяха също така мили и ги подкрепяха. Те бяха семейството, за което Джоел винаги си бе мечтал.

Бяха решили да заминат за Таити за медения си месец. Кевин беше преуспяващ пластичен хирург и бе помолил Джоел да помисли да се откаже от работата си, но той не искаше да е зависим. Смяташе да продължи да лети за известно време, може би докато осиновяха дете или намереха жена, която да роди тяхното. Джоел вече живееше в апартамента на Кевин, но възнамеряваха да си търсят къща, когато се върнат от Таити. Наскоро си бяха взели и куче. Джоел обичаше всички предимства на семейния живот.

— Трябва да вървя, ще закъснея — каза той, когато видя часовника. — Обичам те. Ще се видим довечера. Вечерята ще е готова, когато се прибереш.

— Родителите ми искат да ни заведат на вечеря — бързо каза Кевин.

— Връщай се в леглото и поспи, иначе ще си скапан в петък — посъветва го Джоел с усмивка.

И двамата мислеха само за сватбата си. Планираха я от месеци.

— Приятен и безопасен полет — пожела му Кевин, преди да затвори.

Винаги казваше това и караше Джоел да се чувства щастлив. Никога не бе имал проблемен полет, но Кевин винаги се страхуваше.

Джоел се усмихваше щастливо докато обличаше униформата си. Мислеше за Кевин и за това какъв късметлия бе, че се омъжваше за него. Настроението му беше великолепно, когато се качи във вана с останалите от екипажа. Джоел не познаваше всичките си колеги, макар да бе видял повечето от тях по време на полета преди два дни.

— Прехвърлиха ни на А321 и добавиха 757, за да поемат останалите пътници — небрежно им съобщи капитанът, Хелън Смит.

Думите ѝ предизвикаха оживени коментари сред групата за промените в оборудването и разделянето на полета на две. Повечето съжаляваха, че нямаше да летят с А380, който всички харесваха, макар че в по-големия самолет щяха да обслужват повече пътници, а А321 бе по-лек за стюардите.

— Ще използват екипаж от Ню Йорк за 757 — добави капитан Смит докато чакаха вторият пилот да излезе от хотела.

Хелън си погледна часовника. Помощникът ѝ закъсняваше.

Джоел и Нанси си бърбяха кротко докато чакаха. Нанси бе въодушевена от случилото се сутринта, но се опитваше да го скрие. Не искаше да споделя новината си с никого, преди да я съобщи на съпруга си. А Джоел бе развълнуван през цялата седмица. Това бе последният му полет преди сватбата.

Във вана имаше две старши стюардеси, които обслужваха първа класа при полета им насам. Джоел предполагаше, че и сега ще са с тях. Една от тях бе Дженифър. Бяха компетентни и опитни, справяха се чудесно с изискванията на пътниците, но показваха ясно, че не се наслаждават на глезотиите им. Нанси бе споменала това на Джоел докато летяха към Ню Йорк. Тя самата не виждаше смисъл да работи на място, където се чувстваш зле, а доста от по-възрастните им колеги очевидно бяха вече много изморени и капризите на пътниците ги дразнеха. В поведението им това веднага се долавяше. Нанси мразеше да работи с такива стюардеси. Изпълняваха молбите на пътниците, но само доколкото им се налагаше. Надяваше се, че днес няма да работи с никоя от тях. Жените обсъждаха тихо пътуванията си до Хонконг и Пекин следващия месец, а двамата по-млади членове на екипажа, Боби и Анет, обслужваха втора класа миналия път и вероятно и сега щяха да са там. Анет прошепна на Боби нещо за срещата си предишната вечер

и двете се засмяха, а Хелън погледна часовника си със строго изражение.

Вдигна очи и забеляза Конър Грей, пенсионирания пилот, който щеше да се прибере у дома с тях. Изчака да я погледне и му се усмихна. Той ѝ кимна със сериозно изражение. Познаваше добре стажа ѝ във военновъздушните сили. Стори ѝ се, че капитан Грей изглежда потиснат и блед. Какъвто и да бе здравословният му проблем след миналия полет, ситуацията очевидно го депресираше, което не бе изненадващо, като се имаше предвид, че го бяха принудили да се пенсионира. Грей не говореше с екипажа, нито с Хелън.

Най-после вторият пилот скочи във вана, без да се извини за закъснението си. Беше зашеметяващо красив рус мъж, имаше вид на кинозвезда и се държеше така, сякаш играеше роля. Представи се като Джейсън Андрюс и незабавно захленчи за промяната на самолета. Каза, че очаквал с нетърпение да лети с А380, защото наскоро бил квалифициран за него. После погледна Хелън със саркастично изражение.

— Днес момичешки полет ли ще бъде?

Конър Грей се вторачи в него с явно неодобрение за липсата му на уважение към капитан Смит.

С поведението си Джейсън Андрюс показва ясно, че според него жените пилоти са втора класа в най-добрия случай. Всички го зяпнаха шокирани, но Хелън не му обърна внимание. Беше срещала много мъже като него в армията и никак не се впечатляваше. Андрюс очевидно бе многознайко с високо самочувствие, дори носеше пилотската си шапка килната настрани. Когато стигнаха до летището, той отбеляза на висок глас колко секси изглежда Боби. Тя веднага му каза, че е омъжена, а той я погледна с многозначителна усмивка.

— И какъв е проблемът? — попита я той, а после се съсредоточи върху Нанси — висока, привлекателна блондинка, с чудесна фигура.

Андрюс вярваше, че всички жени са лесна плячка за неустоим хубавец като него.

Нанси не му обърна внимание и продължи да си бърби с Джоел, докато влизаха в летището. Вторият пилот не си създаде приятели по време на пътуването. Двете по-възрастни стюардеси го гледаха пренебрежително, а Боби прошепна на Анет, че е пълен кретен. Андрюс бе успял да раздразни всички с наглите си забележки по време

на пътуването до летището. Докато отиваха към опашката за проверката и поставяха лаптопите, телефоните и дребните вещи в пластмасови кутии, той подхвърли:

— Добре дошли в сърцето на Африка — каза го достатъчно високо, за да го чуят всички околни, като погледна към служителите на АБТ, повечето от които бяха негри.

— Внимавай! — каза капитан Хелън Смит с рязък тон.

Трябваше вече да реагира на поведението му, макар да бе седяла мълчаливо във вана.

— Докато кацнем в Сан Франциско си част от моя екипаж, Андрюс. Може да получиш наказание за тази забележка или да те изритам от полета — категорично заяви тя.

— Сигурно сте ме чула погрешно, капитан Смит — отвърна Андрюс с променен тон.

— Надявам се да е така. Внимавайте да не ви чуя погрешно отново.

Той не отговори и последва останалите от екипажа към изхода. Двата самолета за полетите до Сан Франциско, които потегляха през двайсет минути, вече бяха един до друг. Към членовете на екипажа от Сан Франциско се присъедини екипаж от Ню Йорк, определен за 757. Разделиха се бързо и влязоха в самолетите. В А321 стюардите отидоха при Дженифър, главната стюардеса, за да получат задачите си. Бяха същите като при миналия полет, както Джоел бе предположил. Хелън, Джейсън Андрюс и Конър Грей се отправиха към пилотската кабина. Джейсън хвърли унищожителен поглед на Джоел, когато мина покрай него, но не каза и дума. Не беше нужно. Презрението му към стюарда се четеше в очите му.

Хелън се настани на мястото си и се обърна да поговори с Конър Грей. Чувстваше се добре, това бе нейният дом. Нищо не бе така прекрасно като управлението на самолет. Тя беше типичното американско момиче на външен вид — светлокестенява коса, интелигентно лице и яркосини очи, които не пропускаха нищо. Конър също изглеждаше по-спокоен, след като си побъбриха. Обясни й, че е претърпял нещо като лек инсулт. Лекарите казали, че може никога да не се повтори, но не можели да са категорични. Това сложило мигновен край на кариерата му. Ако се беше случило по време на полет, можеше да предизвика страхотна беда.

— Наистина съжалявам — каза тя със съчувствие и той ѝ благодари.

Конър Грей я уважаваше безкрайно като професионалист. Той също бе видял по телевизията как похитителите бяха убили съпруга ѝ. Гледката бе кошмарна и никой не би могъл да я забрави. Конър не спомена нищо за миналото ѝ, но каза, че за него е чест да лети с нея по време на последния си полет в униформа. Тя каза същото за него и говореше искрено. Хелън изглеждаше мила жена, а и имаше репутация на изключително способен пилот.

Джейсън зае мястото си, докато те си бърбеха, и не им обърна внимание. Провери част от оборудването и измервателните уреди, после започна да пише съобщения на телефона си. Докато го наблюдаваше, Хелън си помисли, че ще лети с едро, разглежено келешче към къщи. Вторият пилот беше млад и нахален, а арогантността му я дразнеше силно, макар да не го показваше.

След като си поговори с Конър, тя се зае с проверката, обади се на кулата, за да им съобщи плана на полета, и остана доволна, че всичко беше наред. Беше чудесно, че бяха успели да настанят пътниците в два самолета, вместо да оставят половината на летището, когато се оказа, че А380 не може да излети. Вторият полет покани пътниците да влязат в самолета. Хелън се радваше, че ще управлява А321, беше нов модел самолет. 757 беше по-стар и не така удобен. От въздушния контрол ѝ съобщиха, че времето в цялата страна е добро за полети.

Тя погледна двамата мъже с широка усмивка. Чувстваше се страхотно в пилотската кабина.

— Е, господа, изглежда, че ще пътуваме леко и приятно до къщи.

Конър кимна и тя забеляза тъгата в очите му. Джейсън прикова очи в нея за момент, сякаш искаше да я предизвика, сви рамене и се върна към съобщенията по телефона си. Хелън стартира двигателите, съобщи на пътниците, че скоро ще потеглят към пистата, и ги увери, че полетът им до Сан Франциско ще е приятен и вероятно ще пристигнат по-рано. Денят започваше чудесно.

2.

Бърнис наблюдаваше пътниците за двата полета до Сан Франциско, които минаваха през проверката след екипажа. Предстояха стотици полети към различни градове в страната, хората бързаха да се качат в самолетите.

Млад баща с бебе изглеждаше страшно объркан. Държеше торба за пелени, от която висяха дрехи, виждаха се няколко биберона, чашки, мече, имаше залъгалка в ръката си. В другата си ръка стискаше чанта с лаптоп. Мъжът изпусна мобилния си телефон два пъти, беше очевидно, че не бе свикнал да се справя с бебето съвсем сам.

Изнервена двойка се разправяше ожесточено, докато слагаха обувките и коланите си в пластмасовите легени, и си подхвърляха зловни реплики.

Зад тях стоеше добре облечена делова дама на около четиридесет години. Имаше вид на жена, която би могла да управлява света. Бърнис обаче забеляза, че жената изглежда доста притеснена. Имаше отлично подстригана руса коса, носеше скъп бежов костюм и обувки с високи токчета. Бърнис си представи, че жената бърза за някакво важно събрание. Тя се скара на двама от персонала и ги обвини, че заради тях ще изпусне полета си, ако не побързат с проверката на куфарчето ѝ. Бърнис се усмихна на единствената си приятелка в службата, когато жената ги подмина и се отпрати към самолета за Сан Франциско.

— Тази със сигурност е доста нервна — прошепна тя.

— Откъде знаеш? — попита я Дела.

Дела работеше при тях само от година. Беше дребна и закръглена и пътници като сериозната дама винаги я плашеха. Бърнис обаче бе виждала хиляди като нея през последните пет години.

— Нервните пътници винаги се държат така — обясни тя спокойно. — А после се настаняват в самолета и си поръчват силна напитка или взимат успокоителни.

Двете жени се засмяха, след като видяха как елегантната дама си грабна куфарчето, набута лаптопа вътре, взе си телефона, обу обувките

и забърза към гейта. Беше рано сутринта, но тя вече изглеждаше доста стресирана.

После през проверката минаха голям брой бизнесмени, които очевидно бяха свикнали с пътуванията. Докато ги наблюдаваха как се отправят към гейта за Сан Франциско, Дела отбеляза, че полетът ще е чудесен, ако искаш да си хванеш мъж. Откакто скъса с приятеля си, тя упорито си търсеше гадже.

— Погледни, всички са с халки — каза Бърнис.

Биваше я страхотно да преценява пътниците.

— Може пък да изневеряват на жените си — отвърна Дела с надежда.

— Е, това е страхотна мечта. Женен мъж, който изневерява на съпругата си. Аз съм пас — каза Бърнис сериозно.

— Може пък да се разведат — наивно подхвърли Дела.

— Не, благодаря.

Бърнис се завъртя настрани и се оказа точно пред Дениз Уошингтън, която ги гледаше мрачно, както винаги.

— Ето ти жена, която има отчаяна нужда от секс — прошепна Дела и двете опитаха да потиснат смеха си.

Бърнис забеляза да се приближават двойка от Близкия Изток. Събуха си обувките и ги поставиха в легените заедно с лаптопите си. Симпатичен кротък мъж и семпло облечена млада жена на около двайсет години. Бърнис се загледа в тях. Жената носеше шал на главата си и дълго сиво палто. Мъжът беше в джинси. И двамата бяха обути с маратонки, като повечето пътници на тяхната възраст, а той носеше и кожена раница. Жената забеляза, че Бърнис ги наблюдава, и ѝ се усмихна. Мъжът очевидно бързаше да не изпусне полета и подтикваше съпругата си да не се мотае. Бърнис проследи минаващия през рентгена багаж, после те си взеха вещите от другата страна и забързаха към изхода за Сан Франциско.

Пристигнаха и група от четиринайсет момичета от някакъв хор в Куинс, придружени от дебела руса учителка, която крещеше имената им високо и ги заплашваше, че ще се обади на родителите им. Момичетата казаха на Бърнис, че отиват в Сан Франциско, за да участват в представление, бяха спечелили награда. Изглеждаха между девет и петнайсетгодишни. И се държаха много по-добре от учителката си, която вдигна скандал заради козметиката си, която бе в

огромни флакони и трябваше да ѝ бъде отнета. Тя си записа името на служителката и каза, че ще се оплаче от нея. Винаги имаше и такива пътници. Но момичетата се забавляваха, смееха се и се шегуваха.

После към проверката приближи млада жена с две деца. Личеше, че е разстроена. Трябваше да отведат децата до самолета, тъй като щяха да пътуват сами. Майката окачи на вратовете на децата панделки с лични карти, които удостоверяваха, че са малолетни и пътуват сами, а после ги целуна поне десет пъти. Малкото момченце и момиченце не бяха така разстроени като майка си, махнаха ѝ, когато минаха през проверката, и изчезнаха към изхода, а жената захлипа тъжно. Бърнис се обърна мило към нея.

— Знам, че ви е трудно — каза тя — но те ще са добре. Ще прекарат чудесно по време на полета. Могат да гледат филми.

— Те са само на шест и осем и за първи път ги изпращам някъде сами. Отиват на гости на родителите ми. Аз тъкмо се разведох — обясни жената и избухна в сълзи. — Мъжът ми ме заряза.

Бърнис ѝ подаде няколко салфетки и жената ѝ благодари.

— И аз имам шестгодишен син — каза Бърнис, сякаш това щеше да накара жената да се успокои.

— Значи знаете колко е трудно — продължи да плаче тя.

Бърнис изпита искрено съжаление към нея.

— Всичко ще е наред — мило повтори Бърнис и жената най-после си тръгна.

Веднага след като се отдалечи, Дениз застана до нея с недоволен вид.

— Винаги целуваш нечий задник, нали, Адамс? — злобно подхвърли тя, а Бърнис сви рамене и се отдалечи.

Отдавна се беше отказала да се опитва да се обяснява с нея, да я спечели или поне да получи справедливо отношение. Дениз никога нямаше да се промени. Мразеше я и Бърнис не можеше да направи нищо.

На летището настъпи известно спокойствие, след като излетяха ранните полети, които щяха да отведат хората в други градове навреме при близките им или за служебните им срещи. Двата полета до Сан Франциско трябваше да кацнат в 11:00 и в 11:20 преди обед. Бърнис нямаше работа, затова отиде да подреди празните пластмасови легени в количката, откъдето следващата вълна пътници щеше да ги грабне.

Всичко щеше да започне отначало, макар хората винаги да бяха различни. Бърнис подреждаше легените и мислеше за домашното, което ѝ предстоеше вечерта, когато забеляза голяма пощенска картичка със снимка на моста Голдън Гейт, забравена в един от тях. Тя я взе и я завъртя в ръцете си. На гърба някой бе написал: „Ще ме помниш ЗАВИНАГИ!“. Звучеше повече като заповед, а не като романтично послание, но в картичката нямаше нищо необичайно. Бърнис предположи, че бе изпаднала от нечия чанта или джоб. Тръгна към коша за боклук, за да я изхвърли, но нещо я спря. Погледна картичката отново и видя, че думата „завинаги“ бе подчертана. В нея имаше нещо многозначително, но пък може би бе любовно послание след особено вълнуваща нощ или уикенд. Бърнис я прибра в чекмеджето. Не знаеше защо, но имаше чувството, че трябва да я запази, макар в това да нямаше логика. В нея нямаше нищо забележително и не звучеше като заплаха. После тя се захвана с други неща и забрави за нея.

Избута количката с празните легени до началото на опашката и започна да нарежда на пътниците да си събуят обувките, да извадят лаптопите си от чантите и да ги поставят в легените. Това, което определено не харесваше в работата си, бе, че ѝ се налагаше да повтаря едно и също по цял ден. А и хората се дразнеха.

Когато двойка мюсюлмани подаде бордните си карти на стюардесата, тя ги помоли да отстъпят настрани и да изчакат. Младият мъж погледна изненадано и раздразнено, а жената му каза нещо, за да го успокои, докато той сумтеше, че ще изпуснат полета.

— Нарочили са ни! — мрачно отбеляза той, когато стюардесата се отдалечи.

— Не си убеден в това, Ахмед — успокои го съпругата му, Садаф. — А и можеш ли да ги виниш за това? За всички нас е безопасно, когато проверят внимателно.

Мъжът обаче изглеждаше ядосан, че му се налага да чака.

— Имам добри новини — усмихна им се стюардесата широко. — Заради промяната на самолета ви, втора класа е претъпкана. Преместваме някои от пътниците в бизнес класа и вие сте между тях. Безплатно.

Тя сияеше, сякаш им казваше, че са спечелили от лотарията. Мъжът се поколеба и зашепна нещо на съпругата си, която му се скара, а после се обърна учтиво към стюардесата.

— Благодаря ви, приемаме.

Жената взе двете нови бордни карти и двамата се отправиха към самолета, като си бърбеха тихо. Бяха любезни и мили по време на целия разговор, но мъжът все още изглеждаше притеснен, когато намериха местата си. Забелязаха, че вратата към пилотската кабина бе отворена, и погледнаха към първа класа с интерес. В този момент Катрин Джеймс, елегантната дама в бежовия делови костюм, внезапно ги забеляза. По лицето ѝ можеше да се прочете, че според нея в самолета има терористи.

Покрай тях мина стюардеса с поднос с портокалов сок и чаши шампанско. Катрин Джеймс грабна две от чашите с шампанско и в миг ги пресуши. Младата двойка учтиво отказа напитките, а съпругът най-после се поуспокои. Седалките бяха удобни, двамата бяха настанени един до друг, а пред всеки от тях имаше екран. Жената изглеждаше доволна от късмета им да попаднат в бизнес класа, а и той вече се усмихваше.

Катрин Джеймс отмести поглед от тях и забеляза, че седналият до нея мъж я оглеждаше любопитно.

— Обикновено не пия по това време — каза тя притеснено. — Нервна съм, когато летя.

Мъжът до нея беше в делови костюм и с вратовръзка. Очевидно си беше платил за безжична връзка и вече изпращаше имейли, което я окуражи и тя да извади лаптопа си. Шампанското я успокои достатъчно, за да се замисли за работа. Съседът ѝ не каза нищо, а само се зачуди дали му предстоеше да седи до истерична алкохоличка през целия полет. Перспективата му се стори неприятна, тъй като трябваше да си свърши работата.

Катрин го погледна няколко пъти и той най-после проговори:

— Това е един от най-безопасните самолети — увери я той, но тя не изглеждаше убедена.

След секунда към тях се приближи стюард с още шампанско и Катрин бързо взе нова чаша. Бизнесменът реши да не ѝ обръща внимание и предположи, че тя скоро ще заспи. Той се върна към имейлите си, тя също се съсредоточи върху лаптопа си и изглеждаше по-малко паникьосана след трите чаши шампанско.

Стюардесите подреждаха нещата в кухнята и се организираха да поднесат закуска, докато пътниците прибираха ръчния си багаж и

заемаха местата си. Всяка седалка в самолета бе заета и няколко човека от втора класа бяха преместени в бизнес класа. Не само младата двойка срещу Катрин, но и група бизнесмени и двете деца, които пътуваха сами.

Капитанът ги приветства, представи им се, благодари им за търпението и им пожела приятен полет. Съобщи им, че ще потеглят веднага след като всички заемат местата си. Катрин отново се паникьоса и се обърна към съседа си:

— О, господи, пилотът е жена! — възкликна тя уплашено, а той се усмихна.

— Някои от най-добрите пилоти са жени. Видях я, когато екипажът се появи. Изглежда много солидна — каза той, после и двамата се върнаха към работата си.

Катрин се опита да се съсредоточи върху имейлите си. Отиваше в Сан Франциско за сериозна среща и интервю в Силициевата долина и трябваше да работи, независимо дали пилотът бе мъж или жена. Но пък шампанското вече бе изпълнило вълшебството си и не след дълго тя заспа над лаптопа. Мъжът до нея поклати глава и завъртя очи.

Самолетът се отправи към пистата и десет минути по-късно вече бе във въздуха, на път към Сан Франциско.

На летището настъпи ново кратко спокойствие и служителите се разбърбиха докато чакаха новата вълна пътници. Бърнис се сети за картичката, която бе намерила в пластмасовия леген. Извади я от чекмеджето и отново се вторачи в нея. Дали беше послание от любовник? Напомняне за страхотен уикенд? Или някакво предупреждение? Не можеше да реши, но посланието ѝ се стори твърде грубо, сякаш заповядваше на получателя да запомни човека, написал думата „завинаги“. Нежността и романтиката определено липсваха. Или пък тя реагираше прекалено тревожно? Почувства се глупаво, отиде при Дениз и ѝ подаде картичката. Шефката ѝ стоеше сама и изглеждаше отегчена.

— Какво мислиш за това? — невинно попита Бърнис.

Дениз погледна картичката и сви рамене.

— Пощенска картичка. Защо?

— Знам, че е пощенска картичка — отвърна Бърнис, като се мъчеше да е любезна. — Намерих я в един от легените пред рентгена. Струва ли ти се заплашителна?

— Заплашителна? — възкликна Дениз и се вторачи в Бърнис, сякаш бе луда. — Какво ѝ е заплашителното? Просто казва: „Ще ме помниш завинаги“. Човекът, който я е написал, вероятно е доста надарен — засмя се тя, но Бърнис дори не се усмихна.

— И аз си помислих така отначало. Но след като я прочетох отново, ми се стори странна. Изпитах страх.

— Май трябва да се запознаеш с подателя — грубо отбеляза Дениз. — Не се приемай толкова на сериозно. Ще получиш следващото си повишение, когато му дойде времето. Не е необходимо да си измисляш разни неща, за да се опиташ да го ускориш. Изхвърли картичката, пълен боклук е. Ако обръщаме внимание на всичко, което намираме, самолетите щяха да си останат на земята през повечето време.

Бърнис кимна и отиде да изхвърли картичката в боклука, но тъкмо когато щеше да я пусне в кошчето, се спря. Не беше наясно с причината, но нещо наистина я плашеше. Тя я пхна в джоба и се върна към работата си.

3.

Излитането на А321 мина гладко и леко в умелите ръце на Хелън. Тя изглеждаше абсолютно спокойна. Утрото бе прекрасно, а отвсякъде ги заобикаляше красиво светлосиньо небе. След като се издигнаха на необходимата височина, тя включи автопилота и се завъртя усмихнато към Конър Грей и Джейсън Андрюс. Капитан Грей беше много сериозен, потънал в мислите си. Хелън се зачуди дали не се чувстваше зле, но пък не изглеждаше болен, само тъжен. Тя тъкмо се канеше да го заговори, когато Джоел почука на вратата и влезе в кабината с кафе и канелени кифлички, които ухаеха съблазнително. Джейсън си взе една, без да благодари, само го изгледа мръсно. Преди да излезе Джоел им съобщи, че закуската скоро ще е готова.

— Не мога да търпя типове като него — каза Джейсън веднага след като вратата се затвори, а Хелън го изгледа неодобрително. — Мислят си, че вече притежават света. Направо ми се драйфа от тях.

— Очевидно имаш проблеми с доста групи хора — строго каза тя. — Жени пилоти, афроамериканци, хомосексуалисти. Доста ограничен поглед върху света. Явно никога не си бил в армията, Андрюс. Там се научаваш да живееш с безброй различни хора. Всъщност, в наши дни навсякъде е така. Сигурно ти е доста трудно да си заобиколен от хора, с които не желаете да общуваш.

Джейсън не отговори, а само се усмихна презрително. Конър Грей го наблюдаваше внимателно и се възхити на спокойствието на Хелън.

— Какъв ти е проблемът с жените пилоти? — попита тя, любопитна дали предразсъдъците му се основаваха на негативен опит или просто на собствения му неприятен характер.

— Зависи как ще управляваш самолета — дръзко отвърна той. — Но тъпаците, които управляват скъпоценната ни авиокомпания, не биха ти позволили да летиш, ако не те биваше в работата. Поне така предполагам — добави той мрачно.

Не се страхуваше да я обиди, но това не я притесняваше. Хелън го изслуша спокойно и усмихнато.

— По принцип смятам, че мъжете са по-добри пилоти, но предполагам, че и някои жени са добри — призна той. — Излитането ти беше доста гладко.

Джейсън беше невероятно арогантен, самочувствието му бе гигантско, а и със сигурност бе настроен враждебно срещу всички.

— Но пък този самолет е лесен за управление — добави той, за да омаловажи признанието си.

— Да, така е — дружелюбно потвърди Хелън. — Ще ти позволя да го приземиш в Сан Франциско, ако искаш.

Тя се радваше на привилегията да реши кой от двамата ще приземи самолета. А и винаги можеше да поеме управлението, ако нещо не ѝ харесаше, пътниците щяха да са в безопасност. Хелън не би му позволила да приземи големия еърбъс. Андрюс нямаше достатъчно летателни часове с него, но бе достатъчно квалифициран за този самолет. В авиацията винаги имаше момчета, които вярваха, че мъжете би трябвало да притежават небето. За щастие, нито военновъздушните сили, нито авиокомпанията, за която работеха, не бяха съгласни с тях. А и Хелън отдавна си бе спечелила безукорна репутация.

— Знаеш ли с кого летиш? — внезапно запитва Конър с плътен, ядосан глас, като стресна и двамата.

Гласът му потреперваше от силната емоция.

— Тя беше един от най-уважаваните пилоти на изстребители в Близкия Изток. Как можеш да сравниш това със собствения си опит, синко? Не те виждам на капитанското място.

Джейсън настръхна, когато чу думите му.

— Да, знам коя е. Видях по телевизията как отрязаха главата на съпруга ѝ.

Жестоката забележка на Андрюс стисна сърцето на Хелън като менгеме и спря дъха ѝ. Нищо не си пролича в изражението ѝ, но и двамата мъже усетиха колко бе шокирана. Джейсън ѝ бе нанесъл гаден и подъл удар, а според Конър това бе гнусно и долно. Той забеляза сълзите в очите ѝ.

— Мисля, че разправиите са достатъчни за днес — каза тя.

Искаше да спре размяната на остри реплики между двамата мъже преди положението да излезе извън контрол. Въпреки злобните

думи, които я нараниха лично, тя бе старши офицер и командваше тук. Мъжете замълчаха.

Нанси почука и влезе в кабината заедно с Джоел. Носеха таблите със закуската. Вратата се затвори и заключи автоматично след тях. Те винаги обслужваха първо пилотите. Стюардите от първа класа бяха прекалено заети, предлагаха допълнителни услуги на пътниците, макар да помагаша от време на време. А служителите от втора класа бяха претоварени с огромния брой пътници. Екипажът получи омлети, плодова салата, топли бисквити и различни сладкиши. След злобните думи на Джейсън, разговорът в пилотската кабина замря.

— Повикайте ни, когато искате да се отървете от таблите — мило каза Нанси.

Джейсън отново я изгледа похотливо, но тя не му обърна внимание. Гадното копеле се държеше, сякаш всяка жена на планетата би извадила късмет, ако преспи с него. Но Нанси мислеше за по-важни неща след положителния тест за бременност сутринта. Нямаше търпение да види съпруга си и да му съобщи прекрасната новина. С Хелън се спогледаха топло с женска солидарност. И Нанси, и Джоел забелязаха, че другият капитан изглеждаше ядосан.

— Уха — прошепна Джоел, когато излязоха. — Човек можеше да реже с нож въздуха вътре. Това е единственото, което мразя в работата ни — каза той. — Никога не знаеш как ще се разбираш с останалите. Обичам да летя с нови хора, но когато се случи някой такъв, денят ти може да се провали адски бързо — каза той и двамата се засмяха. — А пилотската кабина не изглежда забавно място днес — добави той.

Предлагаха три менюта за закуска, което им струваше доста работа около печките. Освен тях имаха бъркани яйца с наденички, пушена съомга и гевреци и овесена каша с плодова салата. Поднасяха сериозна закуска на ранните полети. Заради разликата във времето, дълъг ден очакваше пътниците, а на много от тях им предстояха важни срещи веднага след полета.

Джоел и Нанси тръгнаха по пътеката между седалките, бутайки натоварената количка. Бяха раздали слушалки веднага след излитането и някои вече гледаха филми. Сред тях бяха и двете деца, които пътуваха сами — Никол и Марк. Те не създаваха никакви неприятности, поне досега. Никол беше сладко момиче, а Марк се грижеше за нея. Много от пътниците работеха на лаптопите си,

подготвяха се за срещите си, проверяваха пощата си. Хората, които пътуваха с ранните полети, рядко бяха придирчиви и нахални, и Нанси се наслаждаваше на работата си в тези моменти. В края на деня пътниците бяха изморени, изнервени и стресирани от дългия ден и си го изкарваха на стюардесите. Вбесяваха се от закъсненията и често пиеха прекалено много. Сутрин обикновено всички бяха свежи и в добро настроение.

Катрин Джеймс вече бе будна, след солидната доза шампанско преди излитането, и се взираше в лаптопа си, също като мъжа до нея. Двойката срещу тях си бърбеше тихо, а мъжът все още не изглеждаше доволен. Той си поръча вегетарианска баничка, а съпругата му се усмихна на Нанси, сякаш искаше да ѝ се извини безмълвно за заядливия си мъж. Нанси спомена на Джоел колко сериозен и мрачен бе той в сравнение с дружелюбната си съпруга, която изглеждаше открита, щастлива и развълнувана от пътешествието им.

— Той не се зарадва, когато им предложих слушалки — каза Джоел. — И не позволи на жена си да си вземе. Мисля, че ѝ заповяда на арабски да не го прави. Сигурен съм, че всичко е наред, но предполагам, че преди да се качат на самолета някой е проверил дали не са в списъка на хората със забрана да летят.

Нито екипажът, нито обществеността знаеха как точно действаше този списък. Бяха наясно само, че той включваше всички, подозирани в терористични действия или връзки, а министерството по сигурността си вършеше работата съвестно.

— Не мисля, че е терорист. Просто е нервак. Но тя изглежда много сладка.

По време на работата си понякога бяха виждали пътници, на които бе отказан достъп до самолета, или бяха свалени от него преди излитане, ако имената им бяха в някой от подобните списъци. А и знаеха, че в самолета има въоръжена охрана, обикновено в първа класа, понякога и втори човек, някъде далеч от първия. Намираха се на борда, за да пазят пътниците и екипажа, в случай на инцидент. Носеше се слух, че са намалили броя на охранителите, но екипажът се съмняваше, че това е вярно. На всички полети имаше охрана откакто и двамата летяха и мисълта ги успокояваше.

— Жената от 2С изглеждаше в прединфарктно състояние, когато тази двойка се настани срещу нея — отбеляза Джоел.

— Имаш предвид унищожителката на шампанско? — попита Нанси и двамата се засмяха. — Сега изглежда добре — защити я тя.

Много от пътниците успокояваха нервите си с алкохол, дори при сутрешните полети. Нанси винаги се впечатляваше от способността им да пият в толкова ранен час.

Джоел разчисти кухнята, а Нанси събра таблите и ги отнесе при него. Предложи книжки за оцветяване и пастели на двете деца, но само Никол си взе. Брат ѝ Марк гледаше с интерес последната анимация на Дисни с дракони в нея. И двете деца изглеждаха щастливи.

Джоел отново поднесе кафе в пилотската кабина. Атмосферата там вече изглеждаше по-спокойна. Хелън мълчеше, а Джейсън се оплакваше от авиокомпанията. Вторият пилот хленчеше как управата на компанията оставяла младите пилоти на второ място прекалено дълго време.

— Трябва да се докажеш — студено каза Конър.

Джоел му сипа кафе, а пенсионираният капитан му се усмихна.

— Не можеш да очакваш просто да влезеш тук и да поемеш управлението — добави Конър.

— Обзалагам се, че тя го е направила — изсумтя Джейсън, като кимна към Хелън.

— Имах повече летателни часове от останалите заради военновъздушните сили — скромно каза Хелън.

Не искаше да се хвали, нито да влиза в спор с втория пилот.

— Летях на твоето място дълго време. Предстоят ти години, но съм сигурен, че скоро ще станеш капитан — обърна се Конър към Джейсън.

Искаше му се да добави: „... ако промениш отношението си и спреш да дрънкаш“, но не го направи. Хубавият млад мъж бе ужасно дрънкало и Конър беше сигурен, че се е държал грубо и с шефовете, което не бе му помогнало. Те искаха да видят спокойни пилоти, които контролират емоциите си и могат да се справят с всяка ситуация — с технически проблеми, с пътниците и екипажа, и да запазят хладнокръвие. Джейсън Андрюс не отговаряше на това описание и трябваше да се научи как да се държи с хората и началниците си. Част от проблема му бе, че беше млад и чувстваше, че има право на всичко. Конър не харесваше подобно отношение и това поколение пилоти. Хелън, от друга страна, отговаряше точно на профила на хората, които

компанията искаше на пилотското място, независимо че беше жена. Изглеждаше така, сякаш нищо не би я разстроило. Неуместната забележка на Джейсън за убийството на съпруга ѝ, показано по телевизията, бе гаден удар под кръста, искаше да я разстрои, но тя се справи. Хелън непрекъснато следеше условията и проверяваше уредите, макар да летяха на автопилот. Винаги беше нащрек, но климатичните условия бяха отлични през първия час на полета и се очакваше да останат такива.

Конър излезе от пилотската кабина и спря да си побъбри със стюардите. Поздрави двете жени в първа класа, после се заговори с Нанси и Джоел в кухнята, които се усмихнаха, когато го видяха. Бяха обсъждали Сюзън Фароу, актрисата, която летеше в първа класа. Дженифър им беше казала, че прочутата актриса била забележително мила и възпитана дама. Пътувала с малкото си кученце, което регистрирала като „куче за емоционална подкрепа“, за да може да го настани до себе си. Конър спомена, че се запознал с нея, когато веднъж летяла с него. Описа я като красива жена и безкрайно изискана.

— Все още изглежда страхотно. А сигурно е поне на седемдесет — каза Джоел. — Гледал съм всичките ѝ филми.

Сюзън Фароу бе спечелила три „Оскара“ по време на шеметната си кариера.

— Мисля, че се е омъжвала три или четири пъти. Последният ѝ съпруг почина миналата година. Беше известен режисьор и тя участва в последния му филм.

Той вече беше болен и почина веднага след снимките. Четох за това в „Хора“ — добави той, леко притеснен, че клюкарстваше.

Конър Грей погледна тъжно, после отиде до тоалетната, кимна на стюардите и се отправи обратно към пилотската кабина.

— Казаха, че шефовете го пенсионирали в Ню Йорк — прошепна Нанси на Джоел. — Не знам какво е станало, но сигурно е било нещо сериозно. Горкият човек изглежда много нещастен. Моя приятелка е била на последния му полет. Май е получил инфаркт или нещо подобно, след като кацнали. Или пък инсулт. Нещо съвсем леко, но го пенсионирали. Мисля, че му оставали само година или две до пенсия, но каквото и да е станало, той вече не може да лети. Сигурно е тежко за човек като него да бъде принуден да се оттегли толкова бързо, без да има време да се подготви за това или да се приспособи. Това е

целият им живот, но пък не можеш да пилотираш, ако здравето ти излага всички на риск — добави тя разумно.

Джоел се съгласи, макар да изпитваше съчувствие към капитан Грей.

— Психически и физически — добави той и си спомни тежките изпити, през които екипажите минаваха всяка година.

Никой, разбира се, не протестираше. Точно обратното. Беше успокояващо да знаеш, че стандартите на компанията са високи и намаляват риска за проблеми или дори беди, които можеха да се случат във въздуха.

— Той е чудесен човек. Чувал съм много хубави неща за него през годините.

— Аз харесвам Хелън Смит — отбеляза Нанси. — Има страхотен опит в летенето. Не знам как е оцеляла след случилото се със съпруга ѝ. Аз сигурно щях да откача, ако бях на нейно място — добави тя със съчувствие. — Как преживяваш факта, че си видяла как обезглавяват съпруга ти по телевизията? Достатъчно ужасно е да го загубиш при подобни обстоятелства, но да го видиш...

Очите ѝ се насълзиха, когато си представи кошмара, и Джоел кимна. Гледката бе ужасяваща и Съединените щати бяха протестирали енергично.

— Тя сигурно има деца. Но изглежда съвсем нормална въпреки всичко. А и е много дружелюбна и спокойна.

— Никога не знаеш как такива неща се отразяват на хората, трудно е дори да си го представиш. Убеден съм, че е получила солидна психологическа помощ, за да се справи с това — тихо каза Джоел.

— Не мисля, че човек някога би могъл да превъзмогне подобно нещо — тъжно каза Нанси, като мислеше за убития съпруг на Хелън. — Но тя не изглежда ядосана. Може би малко тъжна или по-скоро затворена.

— Много пилоти са такива — отбеляза Джоел. — Някои от тях не говорят много. А има и бърбивци, които дрънкат през целия полет и подлудяват всички. Като нашия чаровен втори пилот днес. Не ми е приятно да го казвам, но той изглежда истински задник. Невероятно самочувствие. Хубав е, но никой не е достатъчно секси, за да си позволи такова поведение. Расист и хомофоб. Типове като него ме биеха редовно в Юта, когато бях малък. Затова се преместих в Сан

Франциско веднага след колежа. Родителите ми ме накараха да уча в университета „Бригам Йънг“, но след като се дипломирах веднага напуснах проклетото място. Заминах две седмици след дипломирането. Родителите ми не се зарадваха, но просто не можех да търпя повече. Имам брат, който също е гей, и още живее там. Крие се и лъже хората, че има приятелка. Само дето името на приятелката му е Хенри — каза Джоел. — Натъжавам се всеки път, когато чуя лъжите му. Човек не бива да живее по този начин.

Джоел реши да сподели добрата си новина с нея, макар да не я познаваше много добре. Но пък бе прекалено щастлив и развълнуван и отчаяно му се искаше да сподели тайната си.

— Партньорът ми и аз ще сключим брак в петък — съобщи той със сияещо лице и Нанси го поздрави.

— Аз самата също имам добра новина — каза тя усмихнато, но не сподели повече. — Май днес имаме страхотен късмет.

Джоел се засмя.

— Моят ден ще бъде петък. Заедно сме от две години и той е най-прекрасният човек в света. Запознахме се на полет до Маями. Работех тогава, за да направя услуга на приятелка, която искаше да лети до Бостън, за да види гаджето си. А аз неочаквано се сдобих със съпруг. Наистина късмет.

Все още си бърбреха, когато Боби, една от стюардесите от втора класа, се присъедини към тях по време на почивката си. Боби беше млада и пълна с енергия, но изглеждаше стресирана и изморена.

— Имаме хор от четиринайсет момичета, които неуморно тичат из салона. А учителката им позволява да правят каквото си искат и ни подлудяват. Имаме и един тип с бебе, което не е спряло да плаче откакто излетяхме, а една от тоалетните тъкмо се развали. Вие тук си живеете живота. Никога вече няма да летя във втора класа.

Засмяха се на разказа ѝ. Всички те бяха преживели подобни полети. Бе въпрос на късмет къде ще те разпределят за полета, но всички предпочитаха бизнес класа. В първа често имаше прекалено много нагли типове, които искаха постоянно внимание, а и ястията бяха по-трудни за приготвяне, но пък втора класа си бе истинска зоологическа градина. В бизнес класа пътуваха най-вече възрастни хора и бизнесмени. Изключение днес бяха двете деца, които попаднаха там случайно, но досега не им създаваха никакви проблеми. След като

им се оплака още няколко минути, Боби се върна в „дяволската“ класа, а Нанси и Джоел продължиха да си бърбят. Джоел ѝ разказа за сватбата си. Нямахме търпение да кацнат и да види бъдещия си съпруг, а и да замине на меден месец в Таити. Нанси пък отчаяно копнееше да съобщи новината на съпруга си. И двамата бяха в чудесно настроение и очакваха приземяването след по-малко от пет часа. Небето беше гладко като коприна, никаква турбуленция.

Първият самолет до Сан Франциско, А321, бе във въздуха от час, а 757 — от четиридесет минути. Бърнис имаше странното чувство, че пощенската картичка с Голдън Гейт прогаря дупка в джоба ѝ. Ами ако посланието беше сериозно или опасно, а тя не направеше нищо и нещо се случи? В наши дни в самолетите ставаха откачени неща. След 11-и септември човек не можеше да изключи никоя възможност, дори да изглеждаше пресилена. Тя бе наясно, че трябва да направи нещо, но нямаше смисъл да говори отново с шефката си. Бърнис влезе в една кабина и вдигна телефона. Знаеше номера, на който трябваше да се обади. Зачуди се дали щяха да я накажат, ако всичко това се окажеше грешка, но някаква интуиция ѝ подсказваше, че трябва да го направи, независимо какви щяха да са последиците за нея. Тя се обади на охраната и им обясни, че не става дума за бомба или изоставен куфар, но е открила нещо, което я е притеснило. Настояваше някой от специалистите да дойде да го види и да прецени положението.

Рискуваше да я помислят за тъпачка, но поне щеше да е направила каквото трябваше. А можеше и да се окаже нещо съвсем незначително. Бърнис знаеше, че ако екипът по безопасността се разтревожи, щеше да настъпи пълна лудница. И тя щеше да е отговорна за това. Пощенската картичка седеше в джоба ѝ, а тя цялата трепереше, докато ги чакаше да се появят.

Не сподели с никого, че ги е повикала, дори с Дела. Надяваше се, че просто проявява предпазливост, но инстинктите ѝ обикновено не я подвеждаха, когато ставаше дума за хора, пренасящи дрога, а веднъж дори и части за бомба. Виновникът тогава бе хлапе от колеж, което искало да провери дали може да измами охраната, но все пак получи три години затвор, а Бърнис — похвална грамота и отлична бележка в досието си от министерството по сигурността. Сега обаче ѝ се струваше различно. Осъзнаваше, че може да е нещо съвсем безобидно, но не искаше да рискува и да си замълчи. Ако грешеше, щеше да

поеме отговорността и да изтърпи подигравките на Дениз. Независимо от всичко, чувстваше, че няма избор. Животът на много хора може би бе в ръцете ѝ. Никога не бе се колебала да действа според убежденията си и да защитава това, което смяташе за правилно. Зачуди се след колко време щеше да се появи екипът и да я разпита. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Сърцето ѝ биеше ускорено, дланите ѝ се потяха, а униформата ѝ бе влажна под мишниците. Имаше чувството, че ще се случи нещо лошо, и се молеше да е сгрешила.

4.

Когато Бърнис звънна в кабинета на охраната, секретарка пое обаждането и си записа информацията: не ставаше дума за заплаха с бомба, но нещо подозрително бе намерено в пластмасов леген. Описаното не звучеше кой знае колко тревожно, но щяха да го проверят, тъй като бе докладвано от служител на АБТ. Секретарката влезе в кабинета на Дейв Ли и му подаде бележката. Той изстена, когато я видя, и неохотно взе листчето. Знаеше, че не може да не обърне внимание на случващото се, но сутринта му бе претоварена. Двама индонезийци бяха хванати с повече пари, отколкото имаха право да внесат в страната. Повикаха Дейв, но той незабавно прехвърли случая на министерство по сигурността. Колежанка бе заловена да продава марихуана и кокаин в една от тоалетните. Пътничка бе съобщила за нея, а Дейв се обади на полицията и трябваше да попълни протокол. В четвърти терминал намериха изоставен куфар и той повика сапъорския отряд. Прекараха куфара през рентгена, преди да го отнесат и се оказа пълен с фармацевтични мостри и презервативи. Някакъв разсеян търговец бе забравил мострите. Изпратиха куфара в „Загубени вещи“. Дейв копнееше за пет минути спокойствие, за да изпие чаша кафе, но беше ясно, че желанието му нямаше да се осъществи. Опитваше се да се справи с всяка ситуация колкото се може по-бързо и рядко имаше време за почивка през деня.

Дори и някои от съобщенията да звучаха абсурдно, трябваше да проверят абсолютно всяко обаждане. А ако се окажеше достоверно, той трябваше да се обади на подходящите хора, за да се справят с него. Работата го подлагаше на постоянен стрес. Някога искаше да стане инженер-химик, а брат му бе ядрен физик. Родителите му бяха от Китай, а той бе роден в Съединените щати. Майка му и баща му все още не разбираха с какво се занимава на летището, а понякога и самият той не бе наясно. Беше започнал тук уж само за лятото, но му се стори забавно и вълнуващо, и десет години по-късно все още бе тук, макар и като старши офицер. В някои дни обичаше работата си и се

чувстваше полезен. В други дни я мразеше и му приличаше на лоша шега или скапано риалити шоу. Веднъж дори го повикаха заради алигатор, който някакъв тип бе прибрал в клетка за кучета, твърдейки, че е домашният му любимец. Стюардеса го забелязала преди излитането на самолета.

— Тази Бърнис Адамс началничка ли е? — попита той секретарката си. Не че това имаше значение, така или иначе трябваше да проверят случая.

Но ако докладът бе от началник, бе по-вероятно да е сериозен, макар Ли да знаеше от собствен опит, че невинаги беше така. Беше виждал почти всеки възможен сценарий през всичките тези години на летище „Кенеди“. Дори бе помогнал при раждането на близнаци в тоалетна на летището, а майка им твърдеше, че не знаела, че е бременна. Майката и близнаците оцеляха и се чувстваха отлично и тя дори кръсти едното от децата на него. Все пак Дейв се надяваше никога вече да не му се налага да се справя с подобно нещо.

— Каза, че не е — отговори секретарката му.

Три секретарки поемаха обажданията и предаваха съобщенията на дежурния офицер. Днес това беше Дейв.

— И какво е намерила? — объркано попита той.

— Нещо подозрително, но не бомба.

— Е, поне това е добра новина.

Той грабна сакото си от облегалката на стола и излезе от кабинета. Стигна бързо до терминала, където работеше Бърнис, и я потърси по име. Служителите на АБТ бяха заети с дългите опашки пътници и той помоли един от началниците да му покаже Бърнис. Пътник спореше с нея за кучето си, като твърдеше, че е помощник, но нямаше документи за него. Животното беше огромно и приличаше на питбул, а пътникът настояваше то да го придружи в самолета.

Дениз дочу Дейв Ли да пита един от началниците за Бърнис и незабавно се намеси.

— Какво става? Какво прави тук охраната?

— Не знам. Бърнис може да ги е повикала — спокойно отговори колегата ѝ. — Може би заради кучето. То изглежда готово да откъсне нечия глава.

Останалите пътници изглеждаха нервни заради питбула, който започна да ръмжи и оголи страховитите си зъби. Собственикът му

упорито настояваше да го вземе със себе си и не искаше да го прибере в клетка в каргото. Използваше всеки възможен довод, за да подкрепи решението си. Бърнис се зарадва, че я откъснаха от неприятния спор, когато Дейв Ли се приближи към нея и ѝ се представи.

— Благодаря ви — меко каза тя, когато се отдалечиха от кучето и собственика.

— Май си прекарвате страхотно тук — пошегува се Дейв и тя се засмя.

— Да. Миналата седмица ме ухапа миниатюрна чихуахуа, която една жена ме помоли да поддържа. Дори не знаех, че тези дребосъци имат зъби.

Дейв се усмихна. Двамата влязоха в празен кабинет.

— Разказахте ли на началника си за това?

Бърнис кимна.

— И?

— Тя ме помисли за луда. Може и да е права. Но ме мъчи неприятно предчувствие за това още откакто го намерих — каза тя и извади картичката от джоба си.

— Това ли е? Пощенска картичка? — обърка се той.

Бърнис изглеждаше твърде интелигентна и разумна, за да се притесни от картичка, освен ако на гърба ѝ имаше заплаха. Дейв завъртя картичката и прочете посланието.

— Не знам — каза тя с извинение в гласа. — Струва ми се заплашително, особено с подчертаното „завинаги“ и снимката на моста. Ако имаше цветя или сърца, щеше да е различно, но мостът и съобщението ми се сториха странни.

Ли се замисли за момент, вторачен в картичката, сякаш още нещо щеше да се появи на нея, ако я гледаше достатъчно дълго. Но нищо не се появи и той погледна отново Бърнис.

— Разбирам какво имате предвид. На мен вероятно би ми се сторило романтично, но загревам защо снимката и посланието са ви се сторили заплашителни. Какво ви подсказва интуицията? — попита той, като присви очи и се вгледа в нея, опитвайки се да прецени и нея, и съобщението.

Способността да преценява хората и да прави правилни догадки бе най-важната част от работата му и определено го биваше.

— Не знам защо — честно отговори Бърнис — но просто нещо ми се вижда нередно. Искаше ми се да изхвърля картичката, но не можах. Нещо ме спря.

Тя бе наясно, че вероятно му звучеше смахнато, но това си беше истината.

— Откога работите тук?

— Пет години. Заловила съм няколко човека с наркотици, но никога не съм се чувствала по този начин заради нещо, при това намерено в леген. Непрестанно откриваме какво ли не — бижута, пари, мобилни телефони, дори и пистолет веднъж. Знам, че това е само пощенска картичка и вероятно греша, но ме уплаши. Ами ако някой иска да унищожи моста?

Ли кимна. Беше му дошла същата мисъл, макар да звучеше пресилено. Но пък кой можеше преди това да повярва, че ще се случат атентатите на 11-и септември? Те бяха зловещо предупреждение към всеки, който работеше в охраната. Оттогава не можеха да се отнасят пренебрежително към нищо.

— Кога я намерихте?

— Тази сутрин, в осем, имахме два полета до Сан Франциско. Някъде по това време, малко преди или след излитането на самолетите. Отмениха А380 и ни казаха, че са разделили пътниците в два полета.

Ли кимна. Значи трябваше да проверят поне два полета, ако се заемат с това. Двойни усложнения и двойна работа, за да се разбере на кой полет бе опасността, ако въобще имаше такава. Но можеше да се окаже и пращане за зелен хайвер, просто картичка, която не означаваше нищо. Той се вторачи в нея, сякаш имаше ясновидски умения и очакваше те да му кажат дали потенциалната опасност бе истинска или не. Но пък снимката на моста Голдън Гейт сочеше към двата полета до Сан Франциско.

— Ако искате да знаете моето мнение — обърна се той към Бърнис, сякаш бяха партньори, открили картичката заедно — мисля, че вероятно е фалшива тревога. Може би е човек, предложил брак на гаджето си на моста. Но пък жената го отхвърлила и сега той ѝ казва, че ще съжалява за решението си. Или пък някой, който никога не е ходил в Сан Франциско, а тази сутрин е отлетял за Сейнт Луис. Човек никога не може да е сигурен за тези неща. Повечето обаядания са странни и трябва да четеш мисли, за да ги разгадаеш. Никога не знаеш

какво наистина е станало и често нищо не се случва. Има 99.9 процента шанс това да е само пощенска картичка, но пък дори миниатюрният останал процент сочи, че може и да има нещо сериозно. Това е вашата интуиция и ще се заема с подозрението ви. Мисля, че вероятно грешите, но работата ми е да не пренебрегвам подобни неща. Не искам да нося отговорност за погрешно решение и да разбера истината, когато мостът бъде взривен. Шансовете са нищо да не стане, но ако се случи беда, вие и аз ще знаем, че сме могли да направим нещо по въпроса. Ще уведомя главния офис на министерството по сигурността и ще им предам случая. Ако решат, че няма нищо, ние с вас няма да носим отговорност. Не мога да взема подобно решение без тях, а и не искам.

Бърнис кимна сериозно и се зачуди дали не е предизвикала буря в чаша вода. Дениз влезе в кабинета и ѝ се намръщи свирепо.

— Какви неприятности създаваш? — извика тя обвинително.

Дейв Ли я погледна учудено. Дениз очевидно не харесваше служителката, която му се беше обадила, а тя беше млада и красива жена, изглеждаше му умна и добър професионалист. Може би точно това беше проблемът. А и според него, Бърнис не сгреша, като му се обади. Смяташе, че е постъпила правилно.

— Вие ли сте шефът на госпожица Адамс? — попита той Дениз със строго изражение.

— Да — неохотно отговори тя. — Какво става тук?

— Дейв Ли, старши офицер от охраната — представи се той. — Става дума за пощенска картичка, която госпожица Адамс е намерила. Мисля, че ви е съобщила за нея.

Дениз го погледна стреснато, уплашена, че ще си има неприятности. Положението започваше да звучи официално, макар тя да смяташе, че бе тъпо от страна на Бърнис да вика охраната. Беше ѝ страшно ядосана, че не я бе попитала дали може да им се обади. Разбира се, тя нямаше да ѝ разреши, и Бърнис го знаеше.

— Имам същите притеснения като госпожица Адамс — каза Дейв. — Почти сигурен съм, че не е нещо опасно, а и тя е на същото мнение, но не съм готов да си заложа живота на това, нито пък нечий друг. Ще звънна в главния офис на министерството по сигурността. Може да ги оставим те да решат проблема. Ако не искат да се занимават с него, това си е тяхна работа.

Дейв вдигна телефона и набра номера. Представи се на човека от другата страна на линията, обясни му какво бе станало, после го изслуша, затвори след минута и погледна двете жени.

— Ще пристигнат след двацет минути. Аз отивам да си взема кафе. Ще се върна преди те да дойдат.

Без да изрече и дума повече, той ги остави насаме. Дениз се вторачи разгневено в Бърнис, но изчака той да излезе от кабинета, преди да заговори.

— Осъзнаваш, че ще си имаш страхотни неприятности, ако си забъркала тази каша заради нищо, нали?

— Знам — тихо отговори Бърнис.

Тя самата се страхуваше от това, но все пак бе повикала охраната.

— Ще имаш късмет, ако не си загубиш работата заради това — злобно подметна Дениз.

Ако Бърнис се окажеше права, Дениз щеше да си има неприятности, а не тя.

— Разбирам, но не можех да пренебрегна това, Дениз. Не знам дали е нещо сериозно, но не мога да рискувам.

— Моли се да е сериозно, момиче. Иначе ще си имаш проблеми.

Бърнис си помисли, че ѝ остават още само два месеца училище, а после щеше да кандидатства в някоя правна кантора. Но нямаше как да пренебрегне потенциален риск от терористична заплаха. Зловещият сценарий не изглеждаше твърде вероятен, но човек никога не знаеше, както бе казал Дейв Ли.

Дениз излезе от кабинета. Бърнис я последва, разкъсвана между тревогите си за работата, за картичката, за потенциалния риск, ако посланието се окажеше терористична заплаха, независимо колко невероятно изглеждаше това. Хората от министерството по сигурността трябваше да вземат решение. Бърнис нямаше власт да се справи с това. Дори Дейв Ли чувстваше, че случаят не е за него, въпреки дългите му години стаж. Притесненията му оправдаха тези на Бърнис, макар това да не я успокояваше.

Депа се приближи до нея и прошепна:

— Какво става? Някой каза, че охраната била тук, за да говори с теб. А пък Дениз спомена, че хората от министерството по сигурността щели да пристигнат скоро. И е много ядосана.

— Знам. Тази сутрин намерих нещо в един от легените. Вероятно не е кой знае какво — каза тя, като се опита да омаловажи случая.

— Защо не ми каза? — изненада се Дела.

Двете си споделяха всичко в службата, или поне тя мислеше така.

— Реших, че просто проявявам параноя. Съобщих на Дениз, а тя не ми обърна внимание, и вероятно по тази причина е толкова ядосана. Аз продължих да се притеснявам, затова звъннах на охраната, без да ѝ кажа. Офицерът реши да повика хората от министерството по сигурността да проверят случая. Сигурно ще решат, че съм смахната, и ще ме уволнят. Или поне Дениз смята така.

— Майната ѝ. Струва ми се, че си постъпила правилно, след като охраната е повикала хората от министерството. Някаква заплаха ли е?

— Възможно е — уклончиво отговори Бърнис.

Не искаше да споделя подробностите с Дела преди отговорните власти да вземат решение.

— Дръж ме в течение — каза Дела и се върна на мястото си пред скенера.

Бърнис беше в почивка, а хората от министерството щяха да се появят всеки момент, така че нямаше смисъл да се връща на работа. Застана и зачака търпеливо, като се молеше да се окаже напразна тревога. Не искаше някой да пострада, а тя бе готова да загуби работата си. Нямаше търпение да се махне отгук, след като завърши. Беше ѝ писнало от гадостите на Дениз. Време беше да продължи напред. Петте години в АБТ ѝ бяха помогнали. Дадоха ѝ време да завърши право и заплата, с която да издържа себе си и сина си. Но не искаше да търпи Дениз повече, нито хора като нея. Тази мисъл я окуражи.

Бен Уотърман седеше зад бюрото, след третото си кафе. Не се чувстваше много добре, нервите му бяха доста опънати напоследък. Днес беше първият му работен ден след едномесечна почивка. Разтръбената из медиите сага със заложниците, която се бе оплескала страховито, остави шестнайсет трупа, когато екип за бързо реагиране нахлу да спаси хората след двайсет и четири часова обсада. Похитителите избиха всички, включително и едно дете, а после се самоубиха, преди да бъдат заловени. Решението да проникнат вътре бе взето от шефа на екипа в съгласие с полицията и шефа на

министерството по сигурността, но и Бен бе част от него и го бе подкрепил енергично. Бен усети, че похитителите започваха да се паникьосват, и се уплаши, че невинни хора ще бъдат убити, затова настоя екипът за бързо реагиране да се задейства. Но накрая всички загинаха. Никой не го обвиняваше за случилото се, а и вече всички знаеха, че положението е било безнадеждно от самото начало. Похитителите искаха световно внимание и началниците на Бен му обясниха, че вероятно не е имало начин да спасят заложниците, но това не беше утеха, когато бяха загинали шестнайсет човека.

Въпреки прекарания в интензивна терапия месец, Бен обвиняваше себе си за участието си в решението и знаеше, че завинаги щеше да го прави. Как можеш да си простиш, когато кръвта на шестнайсет души е по ръцете ти?

Как можеш някога да повярваш или да знаеш, че просто не е имало правилно решение? Ами ако е имало и той го е пропуснал? Бен беше сред първите на местопрестъплението и клането бе зловещо. Едва го издърпаха оттам. Беше направил всичко възможно да спаси заложниците.

Разрешиха му да си вземе три месеца отпуск, или по-дълго, ако се нуждаеше от повече време, но той се върна след месец. Оставането у дома беше още по-лошо. Мислеше само за кошмарната сцена след последната престрелка. Беше плакал с глас, когато видя труповете. Сега бе леко изнервен, но нетърпелив да се заеме с работа.

Седеше зад бюрото си от час и половина, когато му се обади Дейв Ли и му съобщи, че имали възможна „ситуация“ на терминал 2. Последното, от което Бен се нуждаеше в момента, бе „ситуация“. Беше се върнал, за да се справя с митнически проблеми, с хора, които не декларираха огромни суми при влизане в страната, с бижута, за които някоя богата дама не искаше да плати мито, дори с контрабанда на наркотици. Лесните проблеми. Не искаше да му се налага да взима сериозни решения. А Дейв Ли му каза, че се нуждаят от решение за възможна ситуация. Ужасно му се прииска да му затвори телефона. Дейв му съобщи, че не разполагат с много време, защото става дума за два полета, които вече бяха на път към Сан Франциско. Наистина нямаха време за губене, но Бен остана като залепен на стола. Не искаше да помръдне и се чудеше на кого да възложи задачата, за да не му се налага да се заема лично.

Бен беше на четиридесет и пет години и кариерата му бе безукорна до преди скорошния инцидент. Началниците му бяха убедени, че той бързо ще се съвземе от случилото се. Бяха сигурни, че Бен вече си бе същият. Но той имаше чувството, че никога вече нямаше да настъпи момент, когато да се събуди сутрин и да не мисли за случилото се в склада. Виждаше клането пред очите си, когато легнеше нощем и когато се събудеше сутрин. Беше споделил това с психиатъра си, който го увери, че положението постепенно ще се оправи. Но Бен просто не можеше да му повярва. Образите в главата му бяха толкова ясни. Мислеше отново за това, когато шефът му Фил Карсън влезе в кабинета му.

— Тъкмо ми се обади шефът на охраната на летището — каза той със сериозно изражение. — Явно са ти звъннали, за да прецениш някаква ситуация. Готов ли си за това?

Бен искаше да му отговори, че не е, но все пак се бе върнал на работа и не искаше да признава слабостта си. Министерството по сигурността не беше място за малодушни или агенти, които не можеха да се съвземат от вида на шестнайсет убити след престрелка, дори ако случилото се бе отчасти по тяхна вина. Това беше част от работата и той трябваше да живее с него, ако искаше да запази мястото си. Точно така се започваше — с някаква „ситуация“ и решение, за което ще си отговорен, независимо дали ще загинат хора или не.

— Да, ще го направя — отговори Бен и бавно се надигна. — Но бих предпочел, ако може да изпратим някой друг — честно добави той. — С кого разполагаме?

— С никого днес. Харнес си счупи глезена миналата седмица. Томпсън и О'Дохърти са болни от грип. А Хименез отново е на сватбено пътешествие. Той трябва да се откаже от тези дивотии. Не може да си позволи издръжките, а ние не можем да си позволим ваканциите му. Така че оставаш само ти — каза шефът му разтревожено.

Карсън знаеше, че Бен все още бе дълбоко разстроен от случилото се и се бе върнал на работа по-рано, отколкото той очакваше.

— Не звучи като нещо сериозно. Можеш като начало да провериш списъците и да се увериш, че не се е качил човек, който има забрана да пътува. Обади ми се, ако има проблем — каза той.

Бен беше един от най-добрите му служители и не искаше да го загуби или убие, като му стовари прекалено голямо бреме още в първия му ден. После му дойде добра идея, тъкмо когато Бен се канеше да излезе от кабинета.

— Вземи Аманда с теб. Ако не е прекалено рисковано, остави работата на нея. Ще я накара да се почувства добре.

Бен изстена високо. Аманда Олбрайт беше последният член на екипа им. Трийсет и една годишна, с магистратури по психология и криминология, и двете напълно безсмислени, според Бен. Аманда имаше теория за всичко, но никога дори не се доближаваше до действителността. Вечно дрънкаше и беше от новото поколение служители, чиято философия вървеше срещу всичко, в което Бен вярваше. Той едва успяваше да я поздравя, без да се раздражни сериозно.

— Сега вече знам, че ме мразиш — нещастно каза Бен. — Трябва ли и тя да идва с мен?

Приличаше на хлапе, което не иска да си вземе лекарството или да заведе по-малкото си братче със себе си на мач.

— Подходяща е да разсмее хората. Просто я върни цяла. Не я убивай. Не искам да те посещавам в затвора.

Аманда вярваше, че е самоотвержена феминистка, но според Бен бе просто досадница, а теориите ѝ го подлудяваха.

— Може и да ти се наложи. Разрешиха ми да се върна на работа, но не и да търпя компанията ѝ. Ще се нуждая от още една година терапия след това.

— Просто не я слушай. Говори ѝ за бейзбол или нещо такова.

— Ако трябва да я слушам отново да ми дрънка за научните си степени от Станфорд и Колумбийския университет, може и да я удушя.

— Бъди мил. Разкажи ѝ за янките.

Бен се ухили унило и отиде да я търси. Не харесваше абсолютно нищо в нея, макар че обичаше жените. Беше женен и разведен два пъти и нямаше деца. И двете му съпруги твърдяха, че страстта му към работата му и времето, което прекарваше там, не бяха съвместими с брака. Той бе съгласен с тях. Излизаше с жени на своята възраст, но не се случваше често. Не обичаше лекомислените, нито многознайниците, каквато бе Аманда. Просто разговорите с нея го дразнеха. Беше млада и сексапилна, носеше поли, които едва покриваха задника ѝ, но нищо в

нея не го привличаше, най-малко от всичко безкрайните ѝ теории за престъпления и престъпници. Тя нямаше опит, с който да подкрепи думите си, а само наученото от книгите. Бен и повечето му колеги я смятаха за надуту дрънкало и не я харесваха. Тя също не ги харесваше. Мислеше, че са смотани дъртаци, които си разправят гнусни вицове, и редовно заплашваше да ги обвини в сексуален тормоз и дискриминация. Бен признаваше, че тя вероятно бе права, но това не го караше да я хареса повече, а и никой от колегите му нямаше да се промени. Аманда преследваше изгубена кауза.

Тя седеше зад бюрото си и пишеше доклад. Предишния ден се бе справила с арест на наркодилър. Беше компетентна и прекалено образована. В службата обаче я смятаха за аматьор. Аманда вдигна очи, когато Бен влезе, и не се усмихна. Съжаляваше го заради случилото се, но враждебността им един към друг я спираше да изрази съчувствието си.

— Как се чувстваш? — попита го тя. — Добре дошъл обратно.

— Благодаря. Имам кошмари — отговори той, най-вече за да я провокира. — Фил иска да дойдеш до терминал 2 с мен.

— А ти не искаш — предизвика го тя.

— Не казах подобно нещо.

Не беше нужно да го казва. И двамата знаеха истината.

— Какво става в терминал 2? — попита тя, като се надигна.

Разбира се, щеше да го придружи, но искаше да го затрудни. Аманда вечно настояваше да знае всички подробности, което според него не беше необходимо. Повечето от тях бяха без значение за всички, освен нея. Сега въпросът ѝ прозвуча логично, но той не би го признал.

— Не знам. Казаха, че не е заплаха. Ще разберем, когато отидем там.

Тя го последва навън, беше в шокиращо къса пола. Бен беше склонен да признае, че Аманда има хубави крака, но характерът ѝ съсипваше всичко. Не се интересуваше как изглеждаше тя, защото мразеше всичките ѝ идеи. На път към терминал 2, той все пак реши да последва съвета на Фил.

— Обичаш ли бейзбол? — попита я той.

Аманда го изгледа, сякаш бе откачил.

— Не. Защо?

— Янките печелят напоследък — отговори той кротко, като се опита да сдържи смеха си. — Помислих, че може да се интересуваш.

— Да не ме каниш на среща? — шокира се тя.

Вероятно го бяха лекували с електрошокова терапия. Сигурно бе така, за да я покани да излязат.

— В никакъв случай, мамка му. Просто се чудех дали обичаш спорта.

— Не харесвам бейзбол. Отегчителен е. Играех волейбол в колежа. Спечелихме купата две години по ред. Играя бадминтон и тенис. И ходя на фитнес, за да поддържам форма. А ти?

Разговорът беше абсурден, но приближаваха терминал 2 и още не бяха се скарали, което се случваше за първи път.

— Вдигам тежести в хола, откакто жена ми се изнесе. Имам черен пояс по карате, но се отказах от него последния път, когато си счупих рамото. Играх бира-понг в колежа — каза той ухилено.

— Аз също — отвърна тя, винаги готова да се съревновава с него и останалите си колеги.

— Нищо чудно — ухили се той.

Влязоха в терминала, където Дейв Ли ги чакаше, и Бен представи Аманда. Нещо в начина, по който го направи, остави впечатлението, че не са приятели. Дейв ги поведе към кабинета на шефа, където беше и Бърнис. Бен и Аманда не носеха униформи. Служителите от АБТ бяха задължени да са с униформа, но тези от министерството по сигурността можеха да ходят цивилни. Дейв им показа пощенската картичка. Бен я разгледа, после я върна на Дейв.

— И въпросът е?

— Въпросът е: какво е? Нищо? Разправия между любовници? Звучи ядосано и може би леко заплашително. Или пък е заплаха, свързана с моста Голдън Гейт?

Бен подсвирна и отново погледна картичката с присвити очи.

— Не мислите ли, че не е много вероятно?

— Възможно е. Но в наши дни как може да си сигурен, по дяволите? Виждали сме и по-лошо, при това без никакво предупреждение.

Всички знаеха, че това бе вярно. Картичката не бе истинско предупреждение, но пък ако бе улика? Точно там бе проблемът. Дали означаваше нещо или не?

— Какво е положението с полетите? — попита Бен.

— Полети из цялата страна. Двата самолета до Сан Франциско излетяха преди час и половина, през петнайсет минути един след друг. А321 и 757.

— Проверихте ли списъците на пътниците и за двата полета? — сериозно попита Бен.

— Предполагам, че някой ги е сравнил със списъците на хората със забрани, преди да излетят — спокойно отговори Дейв. — Обадиха ми се, след като самолетите вече бяха във въздуха.

И двамата бяха наясно, че списъкът с хората със забрана за летене, изготвен от министерството по сигурността и ЦРУ, благодарение на поверителна информация, подсигурана от международни правителствени агенции, включваше хора, заподозрени в терористични дейности, или нежелани в Съединените щати. Целта му бе да държи опасните типове вън от страната и самолетите. Имаше известен случай с полет на „Ер Франс“ с двама заподозрени терористи на борда, които се бяха появили в поверителния списък. Самолетът бе запечатан при пристигането му. На пътниците не бе позволено да слязат, а самолетът бе зареден с гориво и изпратен обратно в Париж.

— Да прегледаме списъците отново и да видим дали ще открием нещо.

— Имаме нужда от психологически профили на всички — и на пътниците, и на екипажа — намеси се Аманда, а Бен се обърна и я изгледа мрачно, опитвайки се да сдържи нервите си.

— Чудесна идея, ако се намираха на круизен кораб в Карибите. В най-добрия случай разполагаме с четири и половина часа да си изясним положението. Евентуално да добавим още петнайсет минути или да ги накараме да кръжат във въздуха половин час. И по никакъв начин не можем да получим профили за всички в самолетите.

Бен се обърна отново към Дейв.

— Хайде да се справим с профилите на екипажа и да се уверим, че там горе няма някой сериозно смахнат служител, за когото не знаем. Ще ги накарам да проверят отново и поверителния списък и да огледат всеки пътник, който ги впечатли с нещо. Моите хора ще се заемат с това. Можем да го свършим доста бързо.

Бен звънна в службата и им съобщи от какво се нуждаеше. Информацията започна да пристига бързо. Бърнис слушаше

внимателно какво става, но не бе изрекла и дума. Нямаше какво да добави. Аманда ѝ зададе няколко въпроса — откога работи тук, на каква длъжност, а после Дейв получи имейл със списъка с пътниците и го показа на Бен и Аманда. Тя забеляза с изненада името на Сюзън Фароу.

— Е, тя определено не ни е проблем — отбеляза Бен.

Не откриха някой, който да представлява интерес, в списъка на втория полет. После Бен забеляза арабската фамилия в списъка на първия полет. Тя привлече вниманието му, но не го притесни.

— Предполагам, че са ги проверили в списъка на хората със забрана за летене — каза той на Дейв.

— Проверяваме всички — потвърди той. — Може да е имало пропуск, но се съмнявам.

— Сигурен съм, че и ние сме проверили — тихо каза Бен. — Но ще проверя отново. От службата могат да ни съобщят след няколко минути.

Дейв кимна сериозно.

— Приемам, че и на двата полета има охрана — замислено каза Бен и звънна на Фил, за да се увери.

От другата страна на линията настъпи кратка пауза, която го изненада, после Фил въздъхна.

— Имахме проблем докато те нямаше. Очевидно някой е наредил съкращения, без да ни предупреди. Някои полети бяха без охрана и пилотите не бяха уведомени. Всички са бесни заради това, но през последния месец не сме имали стопроцентово покритие във въздуха. Ще проверя и двата полета. Но тъй като първоначалният полет е бил разделен на два самолета в последната минута, възможно е горе да има само един човек. Надявам се да не е така, но е възможно. Ще ти звънна след малко.

Той се обади след по-малко от пет минути и събщи лошата новина.

— Имаме охрана на втория полет, но в А321 нямаме. И пилотът не е бил уведомен.

— Мамка му! Какви ги вършат тия идиоти?

Бен побесня. Идеята беше ужасна, особено в този случай.

— Това е действителността. На този полет няма човек. Проверихме и двойката с арабските имена. Не са в списъка на хората

със забрана, но не знаем кои са. Може да са напълно невинни, но може да имаме и проблем.

— Ами разберете, по дяволите!

Фил беше свикнал със стила на Бен, а и резултатите от работата му винаги бяха отлични. Затова Фил не възразяваше срещу грубостта му, особено след всичко, което колегата му бе преживял.

— Наистина ли мислиш, че имаме проблем? — разтревожено попита Фил.

Бен още не бе съвсем сигурен. Трябваше да разбере повече.

— Не знам още. Имам нужда от профили на екипажите на двата самолета. Искам и всички възможни сведения за арабите, просто за всеки случай.

Единствените имена, привлекли вниманието им в двата списъка, бяха тези на арабската двойка, които можеха да са обикновени хора. А също и това на Сюзън Фароу, която със сигурност не беше терорист. Фил обеща да звънна в ЦРУ, за да провери двамата араби.

Бен се отпусна на стола и погледна останалите в стаята.

— Изправени сме пред гнусната задача да си покрием задниците — недоволено изсумтя той. — Не разполагаме с едно проклето нещо. Имам два самолета, пълни със случайни хора, двама араби, които не са в списъка на хората със забрана, и може да са невинни или не. И в един от самолетите няма охрана. Ако решим да забравим за цялата история и някой откаченяк взриви Голдън Гейт в самоубийствен атентат, ще убием сто и единайсет души и вероятно и още хора на земята. И рекламата ни ще е страхотна, тъй като на борда има и кинозвезда. Мозъкът ми твърди, че няма опасност — продължи той замислено. — Но интуицията ме притеснява, макар да не съм наясно защо. Но за всеки случай, искам да говоря с пилота на А321, където са арабите. Искам да я уведомя, че има потенциален проблем на борда, а е лишена от защитата на охраната. Обзалагам се, че много ще се зарадва — тъжно каза той, после звънна на Фил. — Имам ли сателитни телефони в пилотската кабина на А321? — попита той.

Фил го увери, че имат. Сателитният телефон щеше да им осигури поверителен разговор с пилота, който никой друг нямаше да чуе. Фил обеща да вземе номера от авиокомпанията и да звънна след минути.

Веднага след като имаше номера, Бен звънна на Хелън и ѝ се представи. Тя се изненада и го увери, че всичко в самолета е наред.

— Почти наред — поправи я той. — Охраната ви се е озовала в другия самолет. И във вашия няма.

Хелън замълча за миг, докато го слушаше, и реши да не споделя с останалите. Идеята на Бен да я предупреди по сателитния телефон вместо по радиото бе добра. Само тя можеше да чуе гласа му и никой друг нямаше нужда да знае, че са лишени от защита.

— Разбрано — тихо каза тя и не коментира повече.

— Служителка от АБТ намери пощенска картичка, която не ни зарадва. Може да не е нищо. Не е пряка заплаха, но е подозрителна и става дума за Сан Франциско. Ще разследваме подробно. Освен това в самолета ви има двама араби, които ЦРУ проучва в момента. Не са в списъка на хората със забрана и вероятно са невинни пътници. Но искам да съм сигурен. Ще проверим всеки пътник, който се отличава с нещо. Ще ви уведомя, ако имаме проблем, но държах да ви предупредя за охраната. Мисля, че е станало, когато са разделили полета на две. Разбира се, подобно нещо не би трябвало да се случва.

И двамата бяха наясно с това, а също и Фил и Дейв. Но вече бе прекалено късно да поправят грешката.

— Благодаря, че се обадохте — каза Хелън спокойно, а Бен ѝ обеща да звънне отново.

Тя затвори телефона и се обърна към Джейсън.

— Имаме двама пътници в бизнес класа, които може да се окажат проблем. В момента ги проверяват и ще ни уведомят, когато узнаят повече.

— Какъв проблем? — внезапно застана нащрек Джейсън.

Той се чудеше защо ѝ бяха звъннали по сателитния телефон и подозираше, че може да е заради него. Беше имал доста разпавии с авиокомпанията и шефовете бяха забавили повишението му, но Хелън не спомена подобно нещо и очевидно не знаеше нищо за неприятностите му.

— Двамата въпросни пътници са с арабска фамилия, но не са в списъка на хората със забрана и може да са невинни. Това е всичко, което знам засега. Бих искала да се разходиш из самолета и дискретно да уведомиш екипажа — каза тя, като наблегна на „дискретно“. — Помоли стюардите от бизнес класа да ги държат под око и да ни съобщят, ако забележат нещо необичайно.

— Ами ако забележат? Тогава какво? — рязко попита той.

Това щеше да е сериозен проблем, особено след като на борда нямаше охрана, но младият пилот не го знаеше.

— Ще решим — отговори тя, привидно спокойна.

Джейсън излезе от пилотската кабина след няколко минути, а Конър я погледна.

— Има и по-сериозен проблем, нали? — попита той, но тя се поколеба и поклати глава отрицателно.

Конър не беше част от екипажа и тя не искаше да споделя подробностите с него. Бездруго цялата работа можеше да се окаже кръгла нула.

— Ако мога да ти помогна с нещо, само ми кажи — помоли той.

— Ще го направя — усмихна му се тя. — Не се тревожи. Просто се наслаждавай на полета.

Веднага след като Джейсън се върна, вратата на пилотската кабина се заключи зад него автоматично. Бен беше предложил на Хелън да поддържа кабината стерилна и да не допуска вътре никого, освен пилотите, докато не научат още нещо, и тя се съгласи с него.

— Мисля, че ще пропуснем обяда, господа. Поне докато узнаем нещо повече за пътниците ни.

Хелън не желаше да поема излишни рискове. Изглеждаше впечатляващо спокойна. Бен не беше споменал, че има действителна заплаха, просто бе подхвърлил, че става дума за Сан Франциско. Но Хелън знаеше по-добре от всеки друг, че в днешно време можеше да се случи какво ли не. И нямаше нужда да е свързано с политиката. Беше нужен само един опасен тип, твърдо решен да свали самолета. А те можеха само да чакат обаждането на Бен с новини от ЦРУ.

5.

Получиха профилите на екипажите след по-малко от три минути. Авиокомпанията им ги бе предоставила незабавно. Бен ги раздели на две купчини за всеки от полетите и се зачете в тях. Търсеше следи за опасност, а Аманда ги разгледа подробно и прочете всеки от тях няколко пъти, преди да ги върне в купчината. Бен непрестанно се връщаше към досиетата на тримата пилоти на борда на А321. Нещо не му се нравеше. Все още не бяха наясно дали има проблем, но ако беше така, можеше да е един от тримата пилоти в кабината, член на екипажа или който и да е от пътниците. Звучеше откачено. Той се сети, че Бърнис е в стаята заедно с тях и може да е забелязала нещо необичайно в хората, минали през проверката преди полетите. Всичко в 757 изглеждаше наред, но Бен не беше сигурен за А321. Той попита Бърнис, а тя кимна бавно и се замисли, припомняйки си какво бе видяла. Нищо не ѝ се бе сторило необичайно, преди да намери пощенската картичка.

— Какво забелязахте у екипажа? — напрегнато я попита Бен. — Някаква, макар и съвсем дребна странна подробност?

Бърнис затвори очи за миг, опитвайки се да си спомни всичко.

— Забелязах, че капитанът беше жена, и изглеждаше дружелюбна и мила. Не говореше много, но беше симпатична. А вторият пилот беше противен тип. Подхвърли гнусна забележка заедно с повечето служители на АБТ били черни, а пилотката му се скара и заплаши да го накаже. Той не ѝ проговори повече. Стюардесите не направиха, нито казаха нещо особено. Минаха доста бързо.

Бен кимна. Не се тревожеше за стюардесите, а за пилотите.

— Ако търсим неприятности — каза той тихо, след като помоли Бърнис да ги остави сами за няколко минути — има потенциал за такива при всеки от пилотите на А321. Единият е получил лек инсулт преди два дни, което принудило компанията да го пенсионира незабавно, след чудесна четиридесетгодишна кариера. Може да е огорчен, ядосан или дори склонен към самоубийство. Няма история на

психически заболявания, но съпругата му починала миналата година. А сега е загубил работата си. Може да планира отмъщение, а ако е така, това е последният му шанс. И е на идеалното място да го направи. Намира се в пилотската кабина и със сигурност знае как да управлява самолета. Хелън Смит е преживяла повече неща, отколкото човек би могъл да понесе, през последните две години. Напуснала военновъздушните сили — единствения живот, който е познавала. Израснала с баща си, полковник от военновъздушните сили. Започнала работа в авиокомпанията и очаквала съпругът ѝ да се присъедини към нея няколко месеца по-късно. Но вместо това, в Ирак свалили самолета му, пленили го и целият свят видя как го обезглавиха по телевизията. Не съм сигурен как се съвземаш от подобно нещо. Тя живее на непознато място и отглежда три деца. Не знам дали има парични затруднения, но има право на психически срив и дори да иска да извърши самоубийство. Не мога да си представя, че ще го направи и ще избие цял самолет с хора, особено като имам предвид досието ѝ, но ако е откачила, никой не би се изненадал.

Той самият бе преживял много по-малко от нея, когато убиха заложниците, но няколко пъти след това си бе мислил за самоубийство, измъчван от мъка по загиналите и начина, по който се бяха развили нещата, но не го сподели с Дейв и Аманда, които го слушаха напрегнато.

— Тя може да се чувства виновна, че е напуснала Ирак преди мъжа си. Или просто да я мъчи вината на оцелелите. Няма никакви признаци, но тя има повече право на психически проблеми от всеки, когото познавам. А и Джейсън Андрюс не звучи особено надежден. Всичко е в досието му. Сериозни проблеми с неподчинение и грубо отношение. Вероятно е бесен на компанията, тъй като са забавили напредъка на кариерата му заради това. Подминали са го в няколко повишения, не заради уменията му, а заради проклетия му характер. Казват, че е способен пилот, но не може да си държи устата затворена, а преди две години са му наредили да посещава курс по справяне с гнева. Дори се изненадвам, че не са го уволнили. Звучи като страхотен неприятник. А ако го уволнят, може да очаква бъдеща кариера само като келнер. Летенето е единственото, което знае, но никой няма да го назначи като пилот, ако бъде уволнен. Та това е положението. В пилотската кабина имаме трима души, двама от които може да искат да

извършат самоубийство. Особено Конър Грей, който няма какво да очаква от бъдещето. А Джейсън Андрюс е гадняр и има проблеми със справянето с гнева. Колко е ядосан? Докъде би стигнал?

— Той има ли приятелка? — тихо попита Дейв, а Бен погледна досието на пилота.

— Не знам. Живял с жена, която вписал като наследница, но после махнал името ѝ.

— Защо не изпратиш някого да поговори с нея? Тя може да знае нещо повече от нас и да хвърли светлина по въпроса на какво е способен и колко е ядосан. Гаджетата винаги са наясно с тези неща.

— Добра идея — отбеляза Бен.

Тъкмо се канеше да звънне на Фил и да го помоли да уреди това, когато Аманда се намеси в разговора. Тя също беше прочела досиетата, а след това изпадна в необичайно мълчание.

— Абсолютно не съм съгласна с теб — обърна се тя към Бен. — Не мисля, че разбираш психиката на тези хора. Или поне на двама от тях. Конър е знаел, че бездруго трябва да се пенсионира догодина. Избързането с една година няма да накара човек от неговия калибър да извърши самоубийство. Сигурна съм, че има планове за бъдещето си. Може да реши да започне бизнес или да прекарва време с внуците си. Няма да свали самолет и да убие невинни пътници. Не отговаря на характера му. Съпругата му е починала преди повече от година — защо да се самоубива сега? А и в досието му пише, че е боледувала няколко години. Смъртта ѝ не е била шок. А Джейсън Андрюс може да е луда глава, но му предстои страхотна кариера. В досието му пише, че е изключително добър пилот. Да, дрънкар е много и са го подминали за повишение, но какво от това? Няма да унищожи живота си, да взриви самолет и да убие невинни хора, защото му се е наложило да изчака една-две години повече да стане капитан. Това би било пълна лудост. И дори да има проблем със справянето с гнева, може да фрасне един юмрук на стената или да обиди колега, но няма да убие сто и единайсет човека, включително себе си. Не отговаря на психологическия му профил. Повярвайте ми, той няма да унищожи бъдещето си на тази възраст. Единствената, за която се тревожа, е Хелън Смит. Не мисля, че някой би могъл да оцелее след всичко, което е преживяла, без да получи страховити емоционални травми и да изпадне в дива ярост. Тези неща не се проявяват до деня, когато някой

откача и застрелва двайсет души в супермаркет или сваля самолет. Тя има всяка възможна причина да е ядосана на живота. Истината е, че е била ужасно прекарана. Случилото се с нея просто не е справедливо. Не бих могла да видя как обезглавяват съпруга ми по телевизията и някога отново да вода нормален живот.

Мисля, че тя представлява сериозен риск, и съм изненадана, че авиокомпанията не е на същото мнение и тя все още лети. Ако сме изправени пред проблем, според мен той се дължи на нея. Хелън Смит е потенциално опасна личност, за себе си и за пътниците в самолета. Тя е главният ни кандидат за психически срив и самоубийство.

Нямаше спор, че Аманда е отлично образована, но Бен не бе съгласен и с една от думите ѝ.

— Смятам, че грешиш по отношение на Хелън Смит — твърдо заяви той. — А също и относно другите. Според мен, Конър Грей е самоубийствено депресиран. А Джейсън Андрюс изглежда долен задник и вероятно би могъл да убие сто и единайсет души в гнева си. Повече дори, ако управлява по-голям самолет.

Аманда се раздражни от възраженията му и продължи да спори с Бен. Внезапно телефонът му звънна. Фил беше говорил с човека си от ЦРУ.

— Арабската ти двойка е наред — каза той. — И двамата са от известни саудитски семейства. Съпругът, Ахмед, е член на саудитското кралско семейство. Тук са като студенти. Започват занятията си в Бъркли след няколко дни. Няма начин да са терористи. Тук са със студентски визи. Той ще учи бизнес, а тя — магистратура по история на изкуството. Няма да свалят самолета ти. Та къде ни оставя това? Изправени ли сме пред рискова ситуация или не? — разтревожено попита Фил, макар да изпитваше облекчение заради младата двойка араби.

— Все още се мъчим да решим това — тихо отговори Бен. — Новината ти стеснява кръга значително. Тревожим се за пилотския екипаж на първия самолет. Имаме три потенциално експлозивни сценария и сложни психически проблеми. Възможно е всеки от тримата да се опита да свали самолета, макар да не сме съгласни кой точно. И не знам дали някой от тях би искал да взриви и Голдън Гейт, но мисля, че вторият пилот е способен на това. Така че, дали да използваме всичките си ресурси и да се опитаме да предотвратим

нещо, което вероятно въобще няма да се случи? Да се направим ли на глупаци, като се опитаме да спасим самолет, който въобще не е изложен на риск? Или да пренебрегнем риска и да съжаляваме, когато се окаже, че не е било само параноя? Мисля, че е твърде невероятно да стане нещо, но инстинктите ми крещат, че ще се случи беда, ако не се опитаме да я предотвратим.

Дейв кимна в съгласие. Аманда посочи досието на Хелън Смит.

— Лично аз съм съгласен с теб за повечето неща — каза Фил. — Мисля, че позволяваме на въображението си да се развихри. Случайна пощенска картичка не означава беда. А и не виждам как авиокомпанията може да назначи трима пилоти, които биха свалили самолет в самоубийствена мисия. При това говорим за трима класни пилоти. Или поне двама от тях. Но след като казвам това, аз самият имам лошо предчувствие, макар да не знам защо. Изправени сме пред ситуация, за която четем често, но никой не предвижда, че ще се случи. Ако има шанс страхът ни да се осъществи, мисля, че трябва да направим всичко възможно да предотвратим бедата, дори по-късно да ни обявят за идиоти. Ако се окаже, че грешим, предпочитам да изглеждаме идиоти, отколкото да имаме убити пътници.

— И аз клоня натам — потвърди Бен, доволен от мнението на Фил. — Просто имам лошо предчувствие. Въпреки че е основано само на пощенска картичка и звучи смахнато, мисля, че може да стане нещо лошо.

— Тогава да се заемем сериозно — предложи Фил, поемайки част от отговорността. — Да създадем всички възможни пречки и да се надяваме, че проблемът не е в 757 и сме го пропуснали.

— Няма как да стане. Не виждам никакъв потенциал там. Екипажът е съвсем чист, а и никой от пътниците не е подозрителен — категорично заяви Бен. — Мисля, че знаем къде е проблемът. Според мен, само един от тримата пилоти е способен на това. Джейсън Андрюс. Другите двама са прекалено отговорни личности. Не е в ДНК-то им да свалят самолет, по каквата и да било причина.

— Между другото, авиокомпанията ни съобщи още една подробност за Хелън Смит. Дъщеря ѝ има лека инвалидност. А тъй като Хелън е единственият родител, тя няма да изостави дъщеря си, нито някое друго от децата си.

— Това напълно потвърждава идеята ми — твърдо каза Бен. — Мисля, че нашият човек е Андрюс. Въпросът е какво да направим, за да го спрем.

Бен се замисли за минута и реши как трябва да действа.

— Самолетът трябва да кацне в Сан Франциско към единайсет преди обед, местно време. Искам да затворят Голдън Гейт в десет часа. За „ремонт“. Могат да кажат на хората, че има изтичане на газ, което ще държи любопитните надалеч. Искам бреговата охрана да пусне спасителни лодки във водата, в случай че се стигне толкова далеч. Да не поемаме никакви рискове.

Фил забеляза, че Бен отново звучи решително, както от преди провала със заложниците, и се зарадва. Колегата му не се страхуваше да взема решения и да се довери на инстинктите си.

— Ами капитана? Какво ще й кажеш? — попита Фил.

— Трябва да й кажа нещо — потвърди Бен. — Ще й обясня, че с арабите всичко е наред, разбира се. Но трябва да я предупредя, че може да има сериозен проблем в пилотската кабина. Тя трябва да е готова за подобно нещо. Може би е хубаво, че Конър Грей е там с нея. Ще й звънна по сателитния телефон след няколко минути, а после ще се върна в службата.

Бен искаше да е на мястото си, когато драмата се разиграе, а не в кабинета на шефа на АБТ в терминал 2. Той предложи да вземат Бърнис с тях. Дейв вече беше споменал, че и той ще се присъедини. Бен затвори телефона и забеляза, че Аманда го гледа ядосано.

— Осъзнаваш ли какво правиш? Подкрепяш погрешния кон. Ами ако аз съм права и Хелън е тази, която ще свали самолета? Смъртта на повече от сто човека ще лежи на съвестта ти, ако й помогнеш да извърши това.

Силата на думите й го удари като чук, особено след случилото се със заложниците.

— Трябва да поемем този риск. Аз съм начело на екипа ни и поемам пълна отговорност за решенията си — ледено заяви Бен, но това не я спря.

— Ако грешиш, ще се погрижа началниците ни да узнаят за това, както и че съм те посъветвала какво е правилно.

— Не се притеснявай, Аманда — каза той горчиво. — Ако греша, няма да ти се налага да ме уволняваш. Аз сам ще напусна.

Той почти го беше направил миналия път, но Фил го уговори да остане и настоя, че никой не би могъл да предвиди убийството на заложниците. Всеки, който имаше власт, щеше да вземе същото решение като него. Шефовете бяха напълно съгласни с Бен.

— Нямах психологическо образование и познания — настоя Аманда, убедена в превъзходството си. — Слушах те внимателно, правиш само догадки. Не са подкрепени от науката.

Аманда беше ядосана и го мислеше за непрофесионален мърляч.

— Това се нарича опит — възрази Бен. — Ти само си чела книги и нямаш представа за какво говориш. аз съм на бойното поле от двайсет години. Тези неща не се учат от книгите. Трябва да познаваш хората.

— Както познаваше похитителите?

Ударът под кръста беше доста подъл и Аманда незабавно съжали за думите си.

— Извинявам се. Не трябваше да го казвам. Просто мисля, че грешиш за Хелън Смит. Според мен, тя ще е тази, която ще свали самолета — решително заяви Аманда.

— Може би пък никой от тях няма да го направи — каза Бен. — Започваме от пощенска картичка, която може да не означава абсолютно нищо. Просто предполагаме. Можем само да се подготвим за най-лошото и да чакаме какво ще стане. А ако нищо не се случи и заприличае на глупаци, още по-хубаво. Бих предпочел да се изложя. Със сигурност ще се чувствам по-добре, отколкото да гледам как умират хора, когато сме могли да го спрем.

Бен не би могъл да предотврати смъртта на заложниците, но все още мислеше, че е имало някакъв начин.

— Точно това е и моето мнение — мрачно изсумтя Аманда. — Разкарай Хелън Смит от пилотската кабина. Джейсън Андрюс е единственият човек там с бъдеще. Довери му се. Той няма да свали самолета, а може да го спаси.

Бен я погледна и поклати глава.

— Съжалявам, не мога да го направя — отвърна той, после излезе от терминала заедно с нея и помоли Бърнис да се присъедини към тях.

Не възнамеряваше да обяснява повече на Аманда. Тя бездруго не схващаше.

Бърнис изглеждаше зашеметена от чутото, преди да напусне кабинета и от идеята, че тя бе сложила начало на всичко. Дениз я проследи с поглед как излиза от сградата заедно с останалите и се зачуди какво ли щеше да се случи. Бен бе наредил на всички, че никой не трябва да говори с пресата. Дейв вървеше след тях и говореше по мобилния си телефон. Когато настигна другите, погледна измъчено Бен.

— Страхотно. В самолета има човек, отвлякъл бебето от съпругата си, с която били разделени. Тя е в истерия. Оставил ѝ бележка, че двамата със сина му са на този полет. Намира се в А321 и полицията ще го прибере на летището в Сан Франциско. Не си е плащал издръжката, а отвлякъл хлапето, което е едва на десет месеца. Има билети за Япония от Сан Франциско. Ще го заковем, когато кацнат, и ще поверим детето на социалните служби. Господи, възможно ли е да се случи още нещо на този полет?

— Да се надяваме, че не — отговори Бен докато пътуваха към службата му, където Фил ги очакваше.

Фил лесно успя да тушира напрежението между Бен и Аманда, когато седнаха да обсъдят положението. Аманда самоуверено сподели теорията си за Хелън, а Фил я изслуша внимателно и ѝ заговори извинително, когато тя приключи. Теориите ѝ звучаха разумно само на нея. Никой друг не беше съгласен. Най-малкото той.

— Трябва да подкрепя Бен — каза той с усмивка.

Не искаше да я обиди, но след като прочете досиетата, реши, че Бен беше прав. Хелън бе преживяла истински ад, но бе солидна като скала. Конър беше почтен човек и вероятно бе потиснат от загубата на кариерата си, но не дотам, че да убие сто и единайсет човека. Ако имаше някаква опасност, в което никой не беше убеден, Джейсън бе техният човек. Всички го вярваха след наученото за него.

Първото, което Бен направи, когато се прибра в кабинета си, бе да звънне на Алън Уекслър, шефа на отдела на министерство по сигурността в Сан Франциско. Помоли го да изпратят някой, който да поговори с бившата приятелка на Джейсън в града. Тя работеше като медицинска сестра в университетската болница и той искаше да узнае повече за проблемите на Джейсън. Ако тя се съгласеше да говори с тях, разбира се.

После звънна по сателитния телефон на Хелън, за да я уведоми какво се случва.

— Не сме убедени, но смятаме, че има проблем във вашия полет — предпазливо каза той. — Не знаем нищо със сигурност до този момент, само догадки, въз основа на това, което научихме и успяхме да сглобим. Но не смятам, че тревогата ни е свързана с пътниците — тихо добави той. — Арабската двойка не са проблем. От саудитското кралско семейство са и отиват да завършат образованието си в Бъркли. Подозираме, че опасността е в пилотската кабина.

От другата страна на линията настъпи мълчание, Хелън се опитваше да осмисли думите му.

— Разбирате ли ме, капитан Смит?

— Мисля, че да.

Тя не подозираше Конър Грей. Вторият ѝ пилот бе много вероятен кандидат за неприятности. Хелън не започна да спори с Бен. Вярваше, че е прав, ако наистина имаше проблем.

— Имате ли неприятности в момента? — попита Бен.

— Не, добре сме — убедително отговори тя.

Това беше вярно. Джейсън мълчеше през последния час и не бе проговорил нито на Конър, нито на нея. Беше потънал в мислите си, но нямаше начин да знаят за какво мислеше.

— Ще поддържаме връзка с вас — увери я Бен. — В момента събираме допълнителна информация. Между другото, във втора класа имате родител, отвлякъл бебето си, но положението е под контрол и не ви засяга.

Хелън се засмя унило на думите му.

— Нещо друго?

А си мислеше, че полетът ще е толкова приятен.

— Ще ви държим в течение — обеща Бен.

— Очаквам го с нетърпение.

Тя звучеше хладнокръвно и спокойно. Пилотът на изстребител бе заел мястото си и запазваше мислите ѝ ясни дори когато бе под обстрел по време на битка.

— Не му позволявайте да приземи самолета в Сан Франциско — предупреди я Бен.

— В никакъв случай — отговори тя решително и затвори.

Погледна Джейсън след като приключи разговора и му съобщи, че арабската двойка е част от саудитското кралско семейство и не представлява проблем. Той я изслуша и кимна, без да обели и дума, а тя се върна към задълженията си. Оставаха им три часа до Сан Франциско. Половината път.

Миг след като Бен затвори телефона след разговора си с Хелън Смит, Фил влезе в кабинета му със списъка на пътниците от първия полет. Вторият вече не ги интересуваше.

— Забелязах интересно име тук — каза той, седна, подаде списъка на Бен и му посочи името. — Звучеше ми познато, затова го проверих. Томас Бърни, американският представител на производителя на самолета. Четох някъде, че имал корпоративни проблеми с директора на компанията и възнамерявал да напусне. Бивш военен с почти неограничен достъп до поверителна информация. Вероятно би могъл да ни помогне.

Поради липсата на охрана се нуждаеха от всичката помощ, която можеха да получат.

— Пензионирани са от военновъздушните сили. Ако се нуждаем от човек, който да провери какво става в пилотската кабина, той би могъл да влезе и да свърши работа. Има логично оправдание за желанието му да посети кабината — любезност от страна на производителя. Капитан Смит може да има нужда от помощ. Виж дали компанията ще ти даде имейла му. Полетът има безжичен интернет, така че бихме могли да му изпратим имейл.

Бен одобри идеята и веднага звънна в офиса на компанията в Ню Йорк. Забеляза, че Аманда се бе прибрала в кабинета си. Бърнис седеше на стол в чакалнята. Няколко от служителите бяха влезли в кабинета на Бен, след като Фил им обясни проблема. Бяха изправени пред вероятност за самоубийствена мисия в самолета, без да са напълно сигурни кой можеше да е опасният пилот. Само догадки. Бяха наясно само, че ако въобще имаше риск, трябваше да предотвратят катастрофата. И разполагаха точно с три часа да си свършат работата.

Шефът на компанията, произвела самолета, пое обаждането на Бен. Беше готов да му сътрудничи и веднага след като се увери, че Бен работи за министерството по сигурността, му даде имейла на Том Бърни. После попита дали те биха могли да помогнат с нещо. Бен му обясни, че в момента няма с какво и му благодари за съдействието.

Докато Бърнис седеше в чакалнята и очакваше новини, Дела ѝ звънна и я попита какво става.

— В момента е пълна лудница, но може всичко да се окаже излишно. Цари страхотна бъркотия.

А тя беше тази, която сложи началото на бъркотията заради пощенската картичка, която намери. Не сподели нищо с Дела. После звънна в училището на Тоби и ги помоли да го оставят в занималнята. Беше наясно, че няма начин да го прибере навреме, защото трябваше да остане тук. Ако станеше прекалено късно, щеше да помоли съседката да го вземе. След като затвори, тя се замисли за всичко, което бе чула, откакто звънна на охраната на летището. Надяваше се, че министерството по сигурността щеше да успее да спаси самолета и хората в него. Дори не искаше да мисли какво можеше да се случи, ако беше послушала шефката си и не беше им се обадила.

6.

Робърт Бонд държеше бебето си в ръце през последните три часа, но Скот не бе спрял да пици, сякаш знаеше, че нещо не беше наред. Баща му не можеше да му обясни, че просто отиваха на чудесно пътешествие заедно. Щяха да останат в Сан Франциско един ден, а вечерта да отлетят за Япония. Робърт просто се нуждаеше от време да помисли. Искаше да е сам със Скот, без Елън да му казва колко часа можеше да прекара с бебето и кога трябваше да го върне. Винаги му отпускате по-малко време, отколкото той искаше, но това му се струваше справедливо. Когато изготвиха споразумението за родителски права, съдийката се съгласи с Елън, че бебето бе прекалено малко, за да прекара цяла нощ с баща си, а за да се увери, че това положение щеше да се запази, Елън все още го кърмеше. Беше добавила бебешки плодови храни към диетата му, но искаше детето да е зависимо от нея. Робърт бе смятал, че са готови за деца, но очевидно не беше така. Всичко се бе променило, но не към по-добро, в мига, когато се появи Скот, дори месеци преди това.

Робърт нямаше връзки с Япония, просто искаше да избяга колкото се може по-далеч от Елън. Възнамеряваше да върне бебето след месец-два. Дотогава Елън може би щеше да се вразуми. Беше ѝ оставил мила бележка, в която ѝ обясняваше всичко и как се чувстваше. Беше луд по нея преди да се оженят, а и през първата година, но бременността я промени. Тя се съсредоточи само върху бебето и когато Скот се роди, нещата само се влошиха. Сега тя бе вманиачена по бебето и вече не се интересуваше от съпруга си, дори не искаше да е омъжена за него. Всичко трябваше да е идеално и обезопасено срещу деца. Живееха с монитори, огради и бебешко оборудване навсякъде. Всичко трябваше да се прави така, както тя искаше. Елън отказа да се върне на работа и не можеха да си позволят да отидат дори на кино. Родителите ѝ плащаха за всичко и те поръчваха музиката.

Робърт пестеше от месеци, без да ѝ каже, и сега щеше да посети Токио и Киото със сина си. Харесваше всичко, което бе гледал и чел за Япония в интернет. Хората бяха учтиви, страната бе чиста. Щеше да си наеме стая в някой планински град, след като разгледа Токио и да открие бащинството. Беше на двацет и пет години и отначало не искаше дете, но сега с радост щеше да поеме отговорностите си като родител. Бяха разделени със съпругата си от шест месеца. Елън твърдеше, че е безотговорен, и затова настоя да се разведат. Родителите ѝ я поканиха да се върне да живее при тях и тя се съгласи, което бе непоносимо за Робърт. Неговите родители никога не бяха одобрявали Елън и сега му отказаха да се нанесе при тях. Обясниха му, че след като бе искал да е възрастен човек, трябваше да се държи като такъв и сам да се оправя. И той се бе заел с това. Не беше крил какво прави и къде отива, просто не го бе споделил с никого. Беше извадил паспорт за Скот един следобед, когато Елън трябваше да ходи някъде и му позволи да заведе сина си в парка. Тъй като нямаше кой да му помогне, той взе бебето без позволенията на жена си, като влезе в къщата през гаража. Знаеше в колко часа родителите ѝ отиваха на работа, а тя влизаше под душа. Досега всичко бе лесно. Но откакто заеха местата си в самолета, Скот само пищеше, а той не можеше да го успокои.

Робърт седеше до дебела жена с изрусена коса, от която се разнасяше ужасен сладникав парфюм. Водеше някаква група момичета, които седяха наоколо и напълно пренебрегваха нарежданията ѝ. Жената му каза, че според нея бебето е неспокойно заради болки в ушите, но Робърт просто нямаше представа как да се увери в това. Дотогава никога не бе оставал сам със сина си за толкова дълго време. Планираше да изпрати имейл на Елън от Япония след няколко дни и да ѝ съобщи, че са пристигнали и бебето е добре. Щеше да ѝ се наложи да живее без Скот докато се върнат. Вече не можеше да му заповядва какво да прави. Съдът също не можеше. Той бе взел нещата в свои ръце. Според него, сега бе такъв, какъвто всички му нареждаха да стане — възрастен.

От другата страна на Робърт седеше двойка, която не бе спряла да се кара откакто се настаниха. Отиваха на сватба на сестрата на мъжа в Калифорния. Жената очевидно не бе искала да пътува. Каза, че семейството му винаги се е държало гадно с нея, и Робърт разбираше добре как се чувства. Тя мразеше сестра му и му напомняше, че и той

не се разбираше с нея, че не можел да търпи и бъдещия ѝ съпруг, за когото твърдял, че бил мошеник. Защо тогава отивали и защо трябвало да отседнат при родителите му, които вечно я критикували? Но мъжът каза, че и той не харесвал нейните родители и те се отнасяли лошо с него. Сестрите ѝ отказвали да говорят с него, брат ѝ бил вечно дрогиран, а братовчед ѝ бил търговец на дрога и мястото му било в затвора. Разправията продължаваше неуморно. Робърт не чу всичко, защото Скот пицеше, но му се струваше, че гледа риалити. На всичкото отгоре жената заяви, че мразела апартамента им в Куинс. Ако съпругът ѝ си намерел по-добра работа, можели да се пренесат в приличен апартамент и тя да забременее. Била на трийсет и шест години и биологичният ѝ часовник тиктакал заплашително. Но мъжът заяви, че не бил готов за деца и си харесвал работата. Просто не харесвал нейното семейство. Скандалът звучеше като шоу под наслов „Можем ли да спасим това семейство?“. Според Робърт, това бе абсолютно невъзможно.

Двете стюардеси също обсъждаха двойката.

— Мили боже, чу ли разправиите на тези хора? — обърна се Боби към Анет. — Мисля, че ще се избият, преди да кацнем.

— Май трябва да попитаме по уредбата дали в самолета има брачен съветник — отвърна Анет, завъртя очи и се засмя.

— Тези хора могат да те откажат от брака завинаги. Тя плаче почти през цялото време, а той звучи като абсолютно леке — съгласи се Боби.

— Имах подобна връзка навремето. Четири години. Нямам представа защо. Май се страхувах, че няма да намеря друг. Чувствах се като излязла от затвора в деня, когато той си тръгна — въздъхна Анет.

— Бракът на родителите ми бе нещо подобно — отбеляза Боби. — Но пък и двамата си намериха добри втори съпрузи — добави тя усмихнато.

— Мислиш ли, че това бебе някога ще спре да пици? — отчаяно попита Анет.

— Да. Ще заспи през последните пет минути от полета. Такива бебета създават лоша репутация на децата — каза Боби и двете се засмяха.

— Децата не са виновни, а родителите. Бащата няма представа какво прави. Мисля, че бебето може да е болно.

— Това му каза и жената, която седи до него.

— Внимавай с малките хористки, между другото. Непрестанно крадат закуските ни. Не ти ли харесва работата във втора класа?

— Да, направо съм влюбена в нея.

Бяха само две стюардеси със седемдесет и двама пътници, пищящо бебе и четиринайсет ученички, които тичаха наоколо като луди. Полетът не беше лек. Някой беше пушил трева в единствената работеща тоалетна и стюардесите бяха убедени, че беше някое от поголемите момичета от хора. А на учителката не ѝ пукаше. Момичетата им бяха казали, че отиват в Сан Франциско и Сиатъл, имаха участие там, а после се връщаха в Ню Йорк. Бяха луда банда, а учителката не обръщаше внимание на дивотиите им. Те бяха в безопасност в самолета, не можеха да отидат никъде, затова според нея нямаше нужда да ги наблюдава. Седеше със слушалки в ушите през по-голямата част от пътуването и гледеше филм. Поне не можеше да чуе плача на бебето, въпреки че за пътниците около нея миризмата на сладникавия ѝ парфюм бе още по-неприятна от пищящото бебе.

Боби отиде в бизнес класа да се види с Нанси и Джоел и ги погледна завистливо. За тях пътуването бе спокойно, като се изключеше краткото напрежение заради двойката араби, което се оказа фалшива тревога. И двамата спяха на седалките си. Мъжът се бе успокоил след първите два часа от полета. А екипажът говореше, че двамата били саудитски принц и принцеса.

Боби им разказа за ситуацията при тях и стюардите от бизнес класа се зарадваха, че не работеха там. Двете стюардеси от първа споделиха, че Сюзън Фароу била невероятно мила и дори им дала автографи. Това им беше оправило настроението. Нанси не искаше да споделя новината си с никого, но накрая не издържа и довери на Боби, че тъкмо преди полета е разбрала, че е бременна. Просто не можеше да пази тайната си повече. Лицето ѝ засия докато говореше, а Боби я поздрави и прегърна.

— Вече съм достатъчно стара, мога да имам хлапе в колеж — каза тя сериозно, — но не ме интересува. Чакахме адски дълго и искам да родя. Вероятно никога вече няма да забременея. Това си е истинско чудо.

Побъбриха си още няколко минути, после Боби си тръгна. Джоел се върна, след като беше занесъл напитка на един от пътниците, и

отново заговори за сватбата си. Всички нямаха търпение да се върнат у дома, след два часа и половина.

На земята Бен, Фил, Дейв, Аманда и половин дузина служители от министерство по сигурността активно обсъждаха дали да наредят на капитана да приземи самолета на друго летище, преди да стигнат до Сан Франциско. Но не разполагаха с достатъчно доказателства, а само с пощенска картичка и неясни предположения. А ако самолетът кацнеше по-рано, можеше да причини паника и драма на борда, вероятно без причина. Заключение на Фил, като старши офицер, бе, че не можеха да оправдаят приземяването на самолета сега. Ако нещо се променеше, щяха да го направят или поне сериозно да помислят по въпроса. Но за момента се съгласиха, че е най-разумно да оставят полетът да продължи към Сан Франциско. Все още имаха време да си променят решението. Всички бяха убедени, че Хелън Смит бе достатъчно компетентна да се справи със случващото се във въздуха и се надяваха, че то нямаше да включва зловещо отклонение към моста Голдън Гейт. Страхуваха се, че ако променят плана на полета сега, Джейсън Андрюс може да опита нещо опасно или драматично, независимо къде се намират. Разполагаха само с едно предимство: ако решат да приземят А321 по-рано, нямаше да се наложи той да изхвърля гориво, което щеше да е допълнителен проблем с друг самолет. А321 можеше да кацне напълно зареден, така че резервоарите не ги притесняваха. Но решението все пак бе да позволят полетът да продължи.

— Да действаме — тихо каза Бен. — Ще се придържаме към одобрения план и самолетът ще кацне в Сан Франциско.

Хелън Смит не знаеше, че те обмисляха да променят местоназначението ѝ и не ѝ казаха, тъй като окончателното решение бе да не променят полета. Бен и екипът му обмислиха всичко сериозно, но не разполагаха със солидни доказателства, че самолетът бе в опасност. А признанието за заплаха щеше да привлече вниманието на медиите още преди да се приземят и да предизвика незабавна реакция от страна на Джейсън. Стори им се по-безопасно да го идентифицират и неутрализират и да приземят самолета според плана.

Катрин Джеймс отново беше будна и от няколко часа изпращаше имейли. Беше си свалила сакото и навила ръкавите на копринената си блуза. От летището щеше да я вземе лимузина, която да я отведе в

Пало Алто за срещата. Тя отчаяно копнееше за работата и искаше да направи добро впечатление, затова не пи повече, макар да бе леко нервна по време на полета. Нямаше никаква турбуленция и летяха гладко, а и им оставаха още само два часа. Колкото и да мразеше да лети, знаеше, че може да се справи. Мъжът до нея също работи през цялото време. Тя го попита с какво се занимава и той отговори, че е авиоинженер.

— Компанията, за която работя, създаде този самолет — каза той и ѝ се усмихна.

Катрин не се оказа пияница и бърбровка, както бе подозирал отначало, затова той вече се държеше по-дружелюбно. Попита я къде отива и тя му отговори, че има среща в Пало Алто. Обясни му, че се надява да се премести в Калифорния, ако нещата минат добре. Той не ѝ сподели, че наскоро бе напуснал работата си. До изтичането на договора му имаше още един месец и той щеше да остане до края. Като един от управителите на компанията, той смяташе, че носи отговорност към нея, особено след като напускането му бе съобщено в „Ню Йорк Таймс“. Все още се опитваха да го убедят да остане, но Том мислеше, че недоразуменията им бяха прекалено сериозни. Не харесваше отношението на изпълнителния директор. Том и шефът на службата в Ню Йорк не се разбираха и вечно спореха, а изпълнителният директор не го бе подкрепил, затова бе решил да се оттегли. Беше провел няколко интервюта с подобни фирми на Източното крайбрежие, но досега не бе намерил компания, която да харесва толкова много. Обичаше работата си и не искаше да я сменя, но чувстваше, че не може да остане там заради разправията с шефа си. Предстоеше му още едно интервю с компания в Ел Ей след две седмици, а после щеше да вземе решение за бъдещето си. Налагаше му се често да пътува между Ню Йорк и Сан Франциско.

После той разпита Катрин за нейната работа и тя му обясни, че е финансист във фирма на Уолстрийт, но от години мечтаела да се премести в компания за рискови капитали в Силициевата долина и сега се надяваше това да се осъществи.

— Наскоро се разделих с приятеля ми — каза тя. — И моментът ми се стори чудесен да се преместя.

Том се бе чудил дали е неомъжена или разведена и дали имаше деца, но не бе посмял да попита. Реши, че забележката ѝ за скорошната

раздяла бе окуражаваща, тъй като вече бе забелязал колко е привлекателна, имаше страхотни крака.

Той си бърбеше весело с нея, когато получи имейла от Бен Уотърман. В него пишеше само, че имат известни тревоги за безопасността на полета и биха се радвали, ако той се отбие в пилотската кабина за няколко минути и после им докладва каква е атмосферата там, а и поведението на пилотите. Том се намръщи докато четеше и Катрин незабавно забеляза промяната в изражението му. В имейла пишеше също, че са съобщили на капитан Смит за посещението му, след като узнали, че той се намира в самолета.

— Нещо не е наред ли? — попита Катрин.

Надяваше се да не прозвучи като невротичка, но като имаше предвид какво знаеше за работата на Том, смяташе, че той ще е един от първите уведомени, ако със самолета имаше проблеми.

— Разбира се, че не — усмихна ѝ се той. — Всичко е наред. След два часа ще сме на земята, а ти ще отидеш на срещата си и ще им вземеш акъла — мило добави той и се надигна, за да отиде до тоалетната.

Катрин му направи път и му се усмихна. Загледа го как се отдалечаваше, беше хубав мъж. Том не носеше венчална халка и тя се зачуди дали беше ерген. После го видя как подминава тоалетната, спря и каза нещо на стюардесата в първа класа, а после почука на вратата на пилотската кабина. Катрин застина.

Вторият пилот отвори вратата незабавно, когато Том се представи. Хелън знаеше за посещението му.

Катрин видя как той изчезна в кабината, което отново я притесни. Защо съседът ѝ отиваше в пилотската кабина веднага след като бе получил имейл? Том беше прочел имейла със сериозно изражение, а после веднага бе станал. Тя се зачуди дали я бе излъгал, защото знаеше колко я плашеха полетите. Може би нещо със самолета не беше наред. Тя погледна през илюминатора, но не видя пушек или огън в двигателите.

Том поздрави тримата пилоти. Хелън изглеждаше щастлива да го види, когато се запознаха. Побърбриха си няколко минути, тъй като и двамата бяха служили във военновъздушните сили. Том отбеляза, че полетът е много приятен и веднага забеляза, че Джейсън го наблюдава напрегнато. Том се завъртя да поговори и с него. Младият пилот

изглеждаше доста напрегнат. Разпита за управлението на самолета, за да оправдае посещението си и да не предизвиква подозрения, а Хелън му отговори, че ѝ доставя удоволствие да го управлява.

— Значи нямате оплаквания? Нищо, което бихте искали да се промени? Обичаме редовно да получаваме доклади от пилотите.

Това беше вярно, а и чудесно оправдаваше присъствието му в пилотската кабина. Том не знаеше какви бяха проблемите им, но долови, че атмосферата бе доста натегната, макар капитан Смит да изглеждаше хладнокръвна и добра професионалистка. Том реши да остане още известно време и да се опита да разбере повече. Не беше сигурен дали Хелън и Джейсън просто не се харесват, или бяха имали някакво недоразумение. Усети, че и пенсионираният капитан го наблюдаваше.

Между тримата пилоти имаше странна атмосфера, но Том не можеше да реши какво точно ставаше. Не прочете нищо по лицето на Хелън. Видя я да вписва бележки в бордовия дневник, когато се приближиха към Сан Франциско, а Джейсън очевидно нямаше търпение Том да се разкара от кабината.

Най-после извиненията му се изчерпаха. Той се ръкува с тримата пилоти, благодари на Хелън за гладкия полет и с изненада усети, че Хелън пъкна малко листче в дланта му, когато си стиснаха ръцете. За щастие, тя бе последната, с която се сбогува. Той им махна весело, пъкна листчето в джоба си, влезе в тоалетната и го прочете. Хелън му беше дала всички кодове за достъп и управление. Бен се оказа прав. Нещо не беше наред, след като тя изпитваше нужда да го направи. После той забърза към мястото си, за да пише на Бен, който очакваше доклада му нетърпеливо заедно с колегите си.

— Всичко наред ли е? — отново го попита Катрин, когато той се настани обратно на седалката. — Видях те да влизаш в пилотската кабина — разтревожено каза тя.

— Посещение на учтивост — усмихна ѝ се той и взе лаптопа си.

Кодовете се намираха в джоба му и той искаше незабавно да съобщи на Бен. Разказа му накратко какво бе станало и му обясни, че в пилотската кабина има напрежение, но не може да обясни причината. Хелън Смит бе мила, Конър Грей — кротък, а вторият пилот изглеждал разтревожен и определено чакал с нетърпение Том да се разкара.

Бен не хареса прочетеното. Целият ден бе изпълнен с неприятното чувство, че липсваше важно парче от мозайката. Инстинктите му направо пищяха. Защо Джейсън нямаше търпение да види гърба на Том? А и Хелън сигурно бе доловила опасност, след като бе дала кодовете за достъп на Том.

— Мисля, че имаме проблем с полета — каза Бен на Фил и му разказа за листчето, което Хелън бе връчила тайно на Том.

Фил погледна нещастно.

— Не ми звучи добре.

Това потвърждаваше подозренията и страховете им, макар да не разполагаха със солидни доказателства за проблем. Поне до листчето с кодовете.

— И на мен — съгласи се Бен.

Аманда влезе при тях и седна. Беше се върнала в своя кабинет за малко, за да избяга от прекаленото количество тестостерон, което според нея им пречеше да повярват на теориите ѝ за Хелън Смит. Тя беше жена и знаеше как мислят жените. Бе убедена в правотата си и вярваше, че капитанът ще откачи, а те щяха да видят нещо ужасяващо. Бен и Фил се страхуваха от нещо много по-лошо.

След като Том Бърни излезе от пилотската кабина, Джейсън изгледа Хелън с подозрение.

— За какво беше всичко това? Мен ли проверяваше?

— Разбира се, че не. Защо да те проверява? — отвърна тя и започна да се подготвя за снижаването и кацането.

Оставаха триста километра, които нямаше да им отнемат дълго време, и тя се канеше да докладва на кулата след минута. Беше го направила и по-рано, но трябваше да им се обади отново, когато се приближат.

— Той не работи за авиокомпанията — напомни му тя. — Чу думите му. Обичат да получават доклади от пилотите за работата на самолетите им. Удобно им е да имат пряка информация от нас.

— Защо тогава не попита и мен? — извика той ядосано и се вторачи в нея.

Хелън усети, че предстои избухване.

— Направи го. Попита всички нас.

Тя включи и Конър, тъй като той бе управлявал същия самолет само преди дни, а и Том не знаеше за пенсионирането му.

— Можеше да кажеш нещо, ако искаше — добави тя.

— Не исках — рязко отговори той. — Не ми пука как строят шибаните си самолети, защото бездруго не ми позволяват да ги управлявам.

Джейсън се облегна мрачно на седалката в очакване Хелън да му позволи да приземи самолета в Сан Франциско. Тя още не му беше съобщила, че няма да го направи. Пазеше новината за последната минута, така че той да няма достатъчно време да реагира, в случай че побеснее.

Бен незабавно отговори на имейла на Том и го помоли да е нащрек за нещо необичайно. Катрин продължи да го наблюдава внимателно. Долавяше, че нещо не е наред и Том не иска да го сподели с нея. Но пък не се познаваха, а той бе прекалено добър професионалист, за да изрече и дума за предупрежденията на Бен.

Нанси правеше бисквити в кухнята, а Джоел ги подреждаше в чинии, за да ги предложи на пътниците, преди да кацнат. Все още им предстоеше да приберат слушалките от първа и бизнес класа и да поразчистят преди края на полета.

Нанси използва възможността да изпрати кратък имейл на съпруга си. Никога преди не го беше правила, но внезапно ужасно ѝ се прииска.

„Обичам те“, гласеше лаконичното ѝ послание.

Отговорът му пристигна незабавно.

„Нещо не е наред ли?“, разтревожено питаше той.

„Разбира се, че не.“

„В такъв случай, аз също те обичам. Ще се видим довечера.“

Съпругът ѝ тъкмо излиташе от Маями със закъснение. Тя можеше спокойно да изчака да му съобщи новината довечера. Бяха чакали дванайсет години, можеше да изчакат още няколко часа. А и имаха да обсъждат безброй неща, например осиновяването на малкото китайско момиченце. Какво щяха да правят сега? Тя реши да не мисли, затова започна да разнася чиниите с бисквити, а Джоел отиде да събира слушалките.

Саудитската двойка си взеха бисквити и ѝ се усмигнаха. Вълнуваха се, че новият им живот в Бъркли започваше. Мъжът изглеждаше много по-спокоен и весел и си бърбеше със съпругата си. Нанси даде по две бисквити на Марк и Никол, които очакваха с

нетърпение срещата с баба и дядо. Стюардесата забеляза, че Том Бърни и Катрин Джеймс си говореха и се усмихваха. Зачуди се дали по време на полета не бе започнал романс. И двамата бяха много симпатични хора в началото на четиридесетте. И по-странни неща се случваха, а и бяха имали достатъчно време да се поопознаят.

Нанси приключи с бисквитите и се върна в кухнята. Джоел се присъедини към нея минути по-късно. Хората мразеха да връщат слушалките преди филмите им да са свършили, но екипажът трябваше да ги събере час преди кацането. Предупреждаваха пътниците за това още в началото на полета, но никой никога не го помнеше, а после се ядосваше на стюардите, задето следваха правилата.

Във втора класа бебето не спираше да реве и Моник Лалу, учителката на хористките, се обърна към Робърт със загрижено лице.

— Детето ви е яркочервено. Мисля, че има температура — каза тя.

В същия момент бебето повърна мощно върху нея, което я ужаси. Миризмата беше неприятна и Боби се втурна към тоалетната да донесе мокри кърпи. Робърт се извини засрамено.

— Не знам какво му става — паникьосано каза той.

— Трябва да го заведете на лекар — ядосано отвърна Моник. — През целия полет му беше лошо. Не би трябвало да пътувате с болно дете.

Вонята на повърнатото изпълни кабината и двойката от другата страна на Робърт покри носовете си с отвращение, а съпругът прошепна на жена си:

— И ти искаш едно такова? Аз не желая подобен кошмар.

— Той беше сладък преди да повърне — възрази тя не особено убедено.

— Не, не беше. Пищи откакто излетяхме.

Останалата част от полета във втора класа се очертаваше доста неприятна и Робърт се зачуди как трябваше да действа, след като кацнат. Не знаеше къде да намери лекар, а и не можеше да се обади на Елън да я попита. Не искаше да се свързва с нея докато не стигнеше до Токио. Имаше план и трябваше да се придържа към него. За първи път в живота си щеше да направи това, което той искаше, а не каквото другите му нареждаха. Но усещаше колко горещо е бебето в ръцете му. Жената беше права — Скот имаше температура. Щеше да му се

наложи да го заведе в спешното отделение, трябваша лекарства. Робърт се надяваше само, че няма да пропуснат полета си до Япония. Имаше билет, който не можеше да бъде променен или върнат и не желаше да го загуби. Чувстваше се уверен, знаеше, че синът му ще се оправи, когато пристигнат в Токио.

Боби реши да избяга в бизнес класа за няколко минути, но когато влезе там, вонеше на повърнато и колегите ѝ я помолиха да се върне.

— Съжалявам, бебето повърна. И се омазах цялата, докато се опитвах да почистя.

— Нямах ли друга униформа? — попита я Нанси, а Боби поклати глава отрицателно и се опита да стои далеч от колегите си.

Накрая ги остави и се върна във втора класа.

— Никога вече няма да работя във втора класа — заяви тя, после се втурна по пътеката.

Хората извърнаха глави към нея, чудейки се откъде идва гадната воня. Боби се запита дали останалите щяха да ѝ позволят да се качи в бусчето с тях. Щеше да ѝ се наложи да вземе такси от летището, а и шофьорът на таксито нямаше да е доволен. Противен край на мъчително пътуване. Разправиите на същата двойка, която ѝ бе направила впечатление и по-рано, продължаваха. Двамата очевидно никога не спираха и тя се зачуди дали се кефеха на караниците и защо просто не се разведат, вместо да се тормозят един друг.

В пилотската кабина Хелън помоли Джейсън да оправи документацията и да продължи да поддържа кабината стерилна докато кацнат. Той изпълни нареждането ѝ, после седна и се вторачи в нея, като се чудеше дали щеше да му разреши да приземи самолета, както бе обещала в началото на полета. Тя обаче не каза и дума и продължи да наблюдава небето.

Конър Грей беше затворил очи и имаше вид на човек, който се моли. Летеше в капитанската си униформа за последен път. Беше си мислил, че този ден никога няма да настъпи, и знаеше добре колко силно щеше да му липсва всичко това. Не беше подготвен за неочаквания край на кариерата си, но сега му се налагаше да погледне истината в очите, както когато жена му почина. Струваше му се, че в живота му имаше нещо неизбежно, сякаш вече не можеше да го контролира. Съдбата взимаше всички решения вместо него. Той не

забеляза, че Джейсън го гледаше с презрение. Вторият пилот си мислеше, че Конър е жалко старче.

Хелън изглеждаше съвсем спокойна, когато краят на полета наближи. Никой не би могъл да заподозре, че сърцето ѝ биеше лудо. Усещаше опасността около себе си. Бе изпитвала същото гадно предчувствие за приближаваща беда, когато терористите пуснаха видеото с Джак. Все едно тялото ѝ знаеше, че щеше да се случи нещо страшно още преди мозъкът ѝ да го осъзнае. Всяка частица от нея бе нащрек. Без да знае защо. Но както видеото бе променило живота ѝ завинаги, сега знаеше, че съвсем скоро ще разбере причината за безпокойството си. Трябваше да се стегне и да се справи с предстоящото, каквото и да беше то. Беше готова и очакваше най-лошото.

7.

Двама цивилни от министерството по сигурността потеглиха към университетската болница в Сан Франциско. Влязоха в новата ѝ част, близо до стадиона, и паркираха в гаража. Наложиха им се да походят доста до оперативното отделение, където работеше бившата приятелка на Джейсън. Шефът им бе съобщил, че положението е спешно, а разследването — абсолютно поверително. Знаеха самоличността на жената, която трябваше да разпитат, но не бяха наясно с причината за тревогата. Ставаше дума за пилот в самолет, който трябваше да кацне след по-малко от три часа, но не разполагаха с други подробности. Бяха казали, че имал проблеми със справянето с гнева, а шефът им искаше да узнае повече за това.

Алън Уекслър, началникът на службата в Сан Франциско, възложи задачата на Пол Гилмор и Луси Хобс, двамата работеха заедно от две години. Пол се съгласи да остави колежката му да води разговора. Момичето, с което щяха да се видят, бе младо и вероятно щеше да се открие повече пред жена. Беше на двайсет и седем години, сестра в хирургията на болницата. Луси бе само няколко години по-голяма от нея. В джинси, с дълга конска опашка, маратонки и бейзболна шапка, тя приличаше на хлапе. Пол Гилмор беше на петдесет, приближаваше възрастта за пенсиониране, и имаше деца, които бяха по-големи от нея. Но от работата си с Луси бе разбрал, че тя е една от най-добрите, с които бе работил. Отначало, когато двамата станаха партньори, той направи всичко възможно, за да избегне съвместната им работа, но много скоро след това започна енергично да я защитава. Тя спаси живота му по време на първата им операция заедно и спечели пълната му лоялност. Пол ѝ имаше доверие и знаеше, че ще предразположи момичето, с което щяха да говорят.

— На колко да се обзаложим, че ако тя си има ново гадже, бившето смята, че тя му изневерява? Мъжете с проблеми с гнева разсъждават по този начин — отбеляза Луси по време на дългата им разходка до ортопедичното отделение, където работеше момичето.

— Не бъди толкова цинична — отвърна Пол. — Не всеки изневерява, само бившата ми съпруга.

Жена му го беше зарязала заради бившия му партньор, което бе довело до новото му партньорство с Луси. Пол бе съсипан, когато започнаха да работят заедно, но с разумния си поглед върху нещата и спокойствието си, Луси му бе помогнала да се излекува. Той не говореше за нищо друго през първата им година като партньори и дори веднъж изпита откаченото желание да я покани на среща. Тя мъдро му обясни, че идеята не е добра и по-късно самият той ще съжалява, и се оказа права. През последните шест месеца Пол излизаше с агентка под прикритие от Агенцията за борба с наркотиците и бе по-щастлив, отколкото през последните десетина години.

Луси имаше връзка от четири години. Гаджето ѝ беше инструктор по летене и пилот на безмоторен самолет и не се интересуваше от нейната работа. Просто се радваше да я види винаги, когато беше свободна, но пък никога не говореха за работа. Той я бе запалил по скоковете с парашути, които Пол смяташе за смахнати. Твърдеше, че предпочита да го гръмнат, отколкото да скочи с парашут, но Луси се влюби в скоковете. Казваше, че ѝ помагат да се справи с напрежението в работата. Пол се смееше, че това само потвърждава мнението му, че е луда, с което тя се съгласяваше с усмивка.

— Не казах, че тя изневерява. Според мен, ако бившият ѝ приятел има проблеми с гнева, вероятно ще смята новата ѝ връзка за невярност към него.

Пол знаеше, че Луси вероятно бе права. Беше умна и разбираше хората. Шефът им искаше да разпитат бившата приятелка дали някога пилотът е бил груб с нея, дали я е наранявал физически и дали го смяташе за опасен. Знаеха, че времето бе от изключително важно значение.

Попитаха за Бианка Мартинез, когато застанаха пред информационното гише на ортопедичната хирургия. Дежурната сестра им съобщи, че Бианка е в операционната и няма да излезе оттам още известно време. Не показаха веднага значките си, но отговорът не бе този, който искаха. Знаеха, че и Бен в Ню Йорк не желаше да чуе нещо подобно. „Известно време“ нямаше да им свърши работа.

— Съжалявам... — тихо, но с властен глас каза Пол.

Повечето хора реагираха незабавно, когато го чуеха, а Луси винаги се смееше и му се подиграваше. Наричаше го „Гласа Господен“. Жената зад гишето обаче не се впечатли. Пол дискретно извади значката си и ѝ я показа.

— Трябва да я видим веднага. Става дума за националната сигурност — добави той с Гласа Господен.

Сестрата го огледа преценяващо.

— Неприятности ли има? Ще я арестувате ли? — попита тя.

Пол усети, че жената копнееше да задоволи любопитството си, за да се впусне в клюки по-късно, но реши да ѝ направи удоволствието, за да получат това, което искаха. Биваше го да преценява хората, а и Луси не падаше по-долу. Бяха чудесен екип. Той се зачуди дали не трябваше да дойдат униформени, но според Луси идеята не беше добра. Нарочно бяха сложили цивилни дрехи, за да не уплашат младата жена, с която трябваше да се видят.

— Не, няма неприятности — тихо отговори Пол. — Нуждаем се от помощта ѝ заради разследването ни. Колко време ще е в операционната?

Жената погледна в някакъв списък, после часовника си и вдигна очи към Пол.

— Още седем или осем часа. Тъкмо започнаха. Операция на гръбначен стълб.

Беше девет сутринта. Получиха задачата в осем и петнайсет и пристигнаха в болницата колкото се можеше по-бързо. Самолетът трябваше да кацне в единайсет.

— Не можем да чакаме — решително заяви Пол.

Изражението му показва на сестрата, че говори сериозно.

— Трябва да я изведат от операционната, за да поговорим с нея.

Жената се поколеба за миг, после кимна и стана от стола.

— Ще видя какво мога да направя. Не знам обаче дали ще ѝ позволят да излезе, за да говори с вас.

— Няма да е приятно, ако се наложи да влизам в операционната — заяви Пол, а Луси се усмихна сладко и си придаде невинен вид.

Никой не можеше да предположи, че тя бе изключителен стрелец и боравеше с почти всеки вид оръжие. Баща ѝ бе ченге и тя цял живот бе искала да тръгне по неговите стъпки. Страшно я биваше в работата. Имаше четирима братя, ченгета в Сан Франциско, но тя ги бе

надминала, когато постъпи в министерството по сигурността. Беше се колебала между министерството и ФБР, когато завърши университета. Работеше под прикритие в отдела за наркотици, когато двамата с Пол станаха партньори. Неговата специалност беше национална сигурност и международен тероризъм и Луси му повтаряше, че това е кротка работа в сравнение с нейната. И двамата бяха отлични професионалисти, а братята ѝ от малка я наричаха Гладиятора, защото се биеше с тях ожесточено и никога не се предаваше, независимо колко я болеше.

Жената от гишето се върна след десетина минути.

— Тя ще излезе веднага след като успеят да я сменят.

— И колко дълго ще отнеме това? — попита Луси, раздразнена от мъгливите обяснения на сестрата. — Ако е повече от пет минути, ние ще влезем — закани се тя с ледени очи.

Сестрата изчезна отново, без да промълви и дума и се върна след пет минути с шефката си. Двамата извадиха значките си и ѝ ги показаха със строги лица, които обикновено плашеха хората, особено надписът „Национална сигурност“. Жената също ги погледна нервно.

— Съжалявам, но не можем просто да изкараме хирургическа сестра от гръбначна операция за две минути. Трябва да намерим друга сестра, която да заеме мястото ѝ.

— Сигурна съм, че е така — спокойно отвърна Луси, а Пол я остави да говори. — Но трябва да я видим. Веднага! Опитваме се да проявим търпение, но не разполагаме с време за губене. На карта са заложени животите на много хора, а не само този на пациента ви. Ще влезем в операционната, ако се наложи, и ще я изкараме.

Жената тъкмо се канеше да им обясни положението отново, когато впечатляващо красива млада жена застана зад нея с разтревожен вид. Носеше хирургическа униформа, но бе свалила кепето си. Имаше гъста тъмна коса, която падаше по раменете ѝ. Тя погледна Пол и Луси озадачено.

— Искате да говорите с мен? Аз съм Бианка Мартинез.

Жената говореше английски без акцент и очевидно бе американка, въпреки екзотичния си вид.

— Да, така е — отговори Луси и ѝ се усмихна.

Двамата отново показаха значките си, доволни, че срещата се бе осъществила без повече разправии.

— Има ли място, където да поговорим насаме? — попита Луси. Бианка кимна и ги въведе в малка стая за почивка.

— Съжалявам, че се наложи да чакате. Не можех да изляза докато не намерят друга сестра.

Тя въздъхна и ги погледна, после заговори, преди да ѝ зададат въпрос. Вече бе сигурна, че знаеше за какво става дума. Имиграционните служби я бяха посещавали и преди.

— Наясно съм, че имате проблеми с чичо ми в Тексас, но аз наистина не знам нищо. Баща ми се скара с него преди доста време и не съм го виждала откакто бях на четири години. Каквото и да прави на границата, няма нищо общо с мен. Дори не бих го познала, ако го видя. Родителите ми са почитени хора. Никога не сме имали нищо общо с нелегални имигранти.

Луси и Пол осъзнаха, че тя бе изричала същите думи и преди и ѝ бе писнало от историята.

— Уха, това звучи неприятно — каза Луси. — Сигурно е притеснително за родителите ви. Но не сме тук за това — усмихна се тя мило. — Тук сме, за да поговорим за приятеля ви, Джейсън Андрюс.

Бианка ги погледна изненадано.

— Джейсън? — повтори тя, после ги поправи. — Не ми е приятел. Излизахме около година. Но през последната година и половина имам ново гадже, хирург е тук в болницата. Джейсън и аз нямахме много сериозна връзка.

Луси погледна Пол невинно и той кимна. Отново се оказа права. Вече не бяха гаджета, а момичето си имаше нов приятел.

— Какво можете да ни кажете за Джейсън? — попита Луси с престорена небрежност, за да улесни Бианка да говори откровено. — Свестен човек ли е? Как приключи връзката ви?

— Лошо — незабавно отговори Бианка, която очевидно нямаше нищо против да говори за пилота. — Още от самото начало беше любов и омраза. Джейсън постъпва така с всичко. Обича те или те мрази. За него бе страхотен проблем, че семейството ми е от Мексико. Той мрази всички — черни, гейове, мексиканци, азиатци, републиканци. Когато завърших университета, ми отне известно време да си намеря работа тук, затова изкарвах пари с манекенство. Запознахме се на купон. Джейсън се кефеше на факта, че съм манекенка, и обичаше да се фука с мен. Участвах в няколко ревюта в

Ню Йорк и Ел Ей и той смяташе, че трябва да си остана модел. Мислеше, че желанието ми да стана сестра е тъпо. Но аз се занимавах с манекенство само докато успея да си намеря работа като сестра. Две години чаках за това място. Той смяташе, че съм идиотка, след като искам да се откажа от манекенството. Но аз просто не желяех да ходя по подиумите. Половината време той се хвалеше с мен, а през другата подхвърляше гадни забележки за произхода ми и ме обвиняваше, че му изневерявам, макар никога да не съм го правила. Категорично отказа да се запознае с родителите ми, а семейството ми е много важно за мен — каза тя и се усмихна. — С изключение на чичо ми. Не се гордея с него. Имам две сестри, с които съм изключително близка, и родителите ми. По-голямата ми сестра е адвокат, а по-малката тъкмо завърши медицина. Кара стажа си тук. Джейсън отказа да се запознае и с тях. Сипеше гнусни обиди винаги, когато споменавах семейството си. Той има ужасен характер.

Луси кимна със съчувствие. Остави я да се наприказва, за да си състави мнение за нея и колко надеждна бе информацията ѝ.

— Разкажи ни за темперамента му — каза Луси и погледна момичето с искрен интерес.

— Изпаднаше в пристъпи на гняв или адски лошо настроение. Винаги бе в някоя крайност — или бе луд по мен, или се държеше, сякаш ме мразеше. Опитахме да живеем заедно за кратко, но просто не се получи. Той ми се ядосваше и не ми говореше със седмици. Вечно ме обвиняваше в нещо. Помолих го да поговори с психиатър и дори предложих да отидем при брачен съветник, но той отказа. Непрестанно си имаше проблеми с авиокомпанията. Караше се с шефовете, а веднъж и с един пилот. Изпратиха го на курс по справяне с гнева, но той реши, че е пълна тъпотия. Каза им онова, което искаха да чуят, но им се подиграваше злобно какви глупаци били, когато се прибереше у дома. Не мисля, че уважава някого. Компанията го постави на изпитателен срок няколко пъти, което също го ядоса. Спряха да го повишават и това наистина го вбеси. Той е много чаровен. Винаги получава каквото иска и знае как да подлъже хората. Но го оставиха втори пилот и той изпадна в ярост. Умен е. Тестовите му за интелигентност показват, че е едва ли не гений, но характерът и мрачните му настроения го провалиха. Има късмет, че не го уволниха, а му дадоха шанс да се поправи. Може би защото е млад и умен. Но не

го бяха повишавали от доста време, когато станахме гаджета, а той се ядосваше все повече на това. Непрестанно повтаряше, че един ден ще съжаляват. Заплашваше и мен, но бяха най-вече безсмислени закани. Не мисля, че е зъл човек, просто е нещастен и проклет. Прави всички около себе си нещастни. Ако някога успее да овладее темперамента си, ще получи каквото иска. Може и да са го направили капитан вече. Не съм говорила с него откакто го оставих и не искам. Мина повече от година откакто за последно ми се обади. Искаше да се видим и ме нарече с безброй грозни думи, когато му отказах.

Бианка погледна паникьосано и двамата.

— Той ще научи ли, че съм говорила с вас?

Луси бързо поклати глава и отговори.

— Никога — увери я тя. — Говорите с нас, за да ни помогнете, а не да го нараните. И наистина сме ви благодарни. Той никога няма да узнае нищо. Някога наранявал ли ви е физически?

Въпросът бе много важен и Луси напрегнато очакваше отговора. Бианка се поколеба за момент.

— Само веднъж. Но много ме заплашваше, особено когато ме обвиняваше, че му изневерявам.

— Какво се случи този единствен път?

— Удари ме силно и ми насини окото. Беше заради Раф, сегашното ми гадже. Видял го и помислил, че спя с него, но не беше така. Никога не съм изневерявала на Джейсън. Той просто мислеше, че го правя.

Луси й повярва. Бианка изглеждаше почтена жена, а Джейсън гадно копеле, кошмарното гадже, от което всяка жена се страхува. Бианка бе постъпила разумно, като го бе зарязала.

— Оставих го, след като ме удари. Но не мисля, че яростта му бе заради мен. По-скоро беше ядосан на авиокомпанията. Винаги го разстройваха с нещо, наказваха го заради лошото му поведение. Дадох му безброй шансове, но не го повишиха. Бяха го предупредили, че ще го уволнят, ако не овладее темперамента си. Проклетият му характер му пречи, но той не вижда истината. Смята, че всички други са виновни и са го прекарвали. Не схваща, че реакциите му са неприемливи.

— Мислите ли, че би наранил някого? Смятате ли, че е способен да нарани хора и дори да убие някого?

Луси знаеше, че отговорът на момичето не представляваше голяма ценност за разследването, защото Бианка не беше психиатър, но пък като сестра можеше да схване доста неща. А като бивша приятелка, отговорът ѝ щеше да е интересен. Бианка поклати глава.

— Не, не мисля. Не и да убие някого. Не е такъв човек. Той е просто глезльо с неконтролируем характер и много предразсъдъци. Бесен е на света и е ужасен за гадже, но не е убиец. Не мисля, че е луд, а просто е задник.

Тя се усмихна, когато изрече последните думи, и Луси отвърна на усмивката ѝ.

Бианка им бе предоставила доста материал за размисъл, но Луси не споделяше мнението ѝ, че Джейсън бе просто задник. Звучеше като психически разстроен човек, изпълнен с омраза към компанията, задето не го бяха повишили, макар сам да си бе виновен, както бе казала Бианка.

— Той ми отпрати доста гнусни расови обиди, когато го оставих. Беше много ядосан, нарече ме „мексиканска курва“ и какво ли още не. Писа ми съобщения дълго време, но престанах да му отговарям. И никога не отидох да си прибера вещите от апартамента му. Страхувах се, че ще ме набие, ако се появя там. Все още имам ключ. Възнамерявах да го изхвърля, но забравих, и го намерих случайно онзи ден. Вероятно вече се е освободил от нещата ми. Заплахите и побоищата са всичко, което знае. Имал е тежко детство. Казва, че като тийнейджър непрестанно участвал в побоища, също като баща си. А пък баща му го биел, когато се напиел, почти всеки ден. Загинал при инцидент, когато Джейсън бил в гимназията, той го мразеше. Майка му избягала, когато бил малък, защото биел и нея. Джейсън не я видял повече и мисля, че заради нея има проблеми с жените. Сложна работа. Психотерапията би му помогнала. Може би не разбираше какво означава семейството ми за мен, защото самият той не е имал такова.

Пилотът отговаряше на профила на половината престъпници в света. Съсипано семейство. Лош баща, пияница. Майка, която го изоставила като дете. Тежки пристъпи на гняв, които не можеше да контролира. Проблеми с жените, които тормозел и винял за какво ли не. Никакво уважение към семейните ценности. Дълбока неприязън към всеки, за когото смятал, че е постъпил лошо с него, желание да им отмъсти и прехвърляне на яростта върху онзи, който му е на

разположение. Картината, която Бианка им обрисова, бе ужасяваща, много повече, отколкото тя осъзнаваше.

— Постъпила сте разумно, когато сте го изоставила. И сте извадила късмет, че не ви е наранил.

Бианка се усмихна на думите на Луси, без да схваща напълно опасността, в която е можела да се озове.

— Раф е едър мъж. Няма да позволи да ми се случи нищо лошо. Венецуелец е и има чудесно семейство като моето. Родителите и сестрите ми са влюбени в него — усмихна се тя топло. — Може би ще се оженим догодина. А и съм сигурна, че Джейсън вече ме е забравил. Сигурно си има нова приятелка.

Бианка не се опитваше да научи някоя клюка, а просто проявяваше щедрост към бившето си гадже. Луси го прочете в очите ѝ. После се сети за нещо, което можеше да е изключително важно за тях, особено след като от Ню Йорк им бяха казали, че спешно се нуждаят от цялата информация за пилота, която можеха да им осигурят.

— Налага се да ви помоля за една услуга — каза Луси, като си придаде невинен вид, на който бе невъзможно да се устои.

Когато я гледаше, човек не можеше да повярва, че би могла да простреля снайперист или похитител на заложници, без да ѝ мигне окото. Изглеждаше като всяко друго мило момиче на нейната възраст. Пол много харесваше тези ѝ качества — беше корава и самоотвержена, но и способна да осъществи истинска връзка с хората. Той познаваше множество добри агенти, които не можеха да стъпят на малкия ѝ пръст.

— Бианка, ще ми дадете ли ключа, който сте намерила в шкафчето си? Ще ви го върна и никой няма да научи за това. Може да ни помогне в разследването и да спаси много невинни хора. Ще направите ли това за мен? — попита Луси и зачака отговора ѝ със затаен дъх.

Бианка се замисли, като преценяваше рисковете и дали бе правилно да постъпи по този начин, после кимна утвърдително. Думите на Луси за спасяването на невинни хора я бяха убедили.

— Ще го донеса — каза тя, излезе от стаята и се върна след три минути.

Подаде ключа на Луси, която отново обеща да ѝ го върне.

— Никой никога няма да узнае за това. Обещавам — искрено каза тя.

— Не знам дали той още живее на същото място — каза Бианка, като написа адреса му, шифъра за външната врата и асансьора и подаде листчето на Луси.

— Ще проверим.

Адресът, който Бианка им даде, бе същият като в досието му. Джейсън не беше сменил квартирата си.

Бианка ги погледна с огромните си тъмни очи с цвят на черен шоколад. Беше лесно да повярваш, че е била манекенка, все още изглеждаше като такава. Джейсън имаше отличен вкус за жени, независимо как се държеше с тях.

— Нещо лошо ли е направил? — попита Бианка разтревожена.

Навремето си бе мислила, че го обича, макар и за кратко, но той се бе оказал недостоеен за любовта ѝ.

— Доколкото знам, не — честно отговори Луси, която не беше наясно с подробностите по случая. — Ние също се опитваме да го предпазим и да му попречим да извърши нещо, което би наранило невинни хора. Струва ми се, че той трябва да бъде спасяван от самия себе си в пристъп на ярост.

Бианка кимна в съгласие и се почувства по-добре след думите на Луси.

— Надявам се всичко да е наред.

— Много ни помогнахте — благодари ѝ Луси. — Наистина.

За Бианка беше важно да знае това и да чувства, че бе постъпила правилно, а не е предала човек, на когото е държала в миналото. Луси знаеше от какво значение бе това в разследване като тяхното.

— Благодаря ви — повтори тя, после тримата се разделиха.

Пол и Луси се отправиха към изхода, а Бианка се върна в операционната. Сестрата на гишето се вторачи в тях и се зачуди какво ли се случваше. За минута си бе помислила, че можеха да я арестуват, ако не им доведе Бианка достатъчно бързо. Но каквото и да ставаше, бе нещо важно.

Бианка се качи в асансьора и се замисли. Надяваше се Джейсън да не е извършил някоя дивотия и се радваше, задето бе помогнала да му попречат. Не мислеше, че той би направил нещо ужасно, за да нарани някого. Но пък знаеше колко опасен ставаше, когато изпаднеше в ярост. Всичко зависеше от това колко ядосан беше и дали вярваше, че са го прекарвали по гаден начин. Това беше проблемът на Джейсън.

Човек не можеше да говори разумно с него и никога не знаеше със сигурност какво ще направи.

Когато агентите се върнаха в колата си на паркинга, Луси извади ключа, който Бианка ѝ бе дала, и го показа на Пол.

— Бинго! — ухили се той. — Беше страхотна, Луси.

Пол знаеше кога да си мълчи и Луси му бе благодарна за това. Беше работила с много партньори, които не можеха да се сдържат и вечно изръсваха някоя дивотия.

— Какво ще правим сега? Да се върнем в службата и да звъннем в Ню Йорк или да огледаме апартамента набързо?

Знаеха, че Джейсън Андрюс е в самолета, затова не трябваше да се безпокоят, че ще ги завари в апартамента му. Колегите от Ню Йорк бяха споделили това с тях, заедно със спешността на задачата, което караше Пол и Луси да вярват, че самолетът е в опасност заради Джейсън. Не бяха лаици и бързо загряха. Освен това бяха наясно, че обискът на квартирата му можеше да им помогне. Беше незаконно да го извършат без съдебна заповед, освен при необичайни обстоятелства, но си струваше, макар да поемат цялата отговорност. Но пък можеха да се оправдаят за решението си по-късно, ако въобще се наложи. Министерството по сигурността имаше пълна автономия и агентите имаха право да взимат самостоятелни решения, въпреки че би трябвало да получат нареждания от шефовете, както и съдебна заповед. Но понякога това бе невъзможно, а трябваше да се вземе светкавично решение. Можеха да звъннат в службата, но решиха да не губят време.

— Гласувам за апартамента — каза Луси, а Пол ѝ се усмихна.

— Знаех си. Аз също. Може да си спестим време и главоболия.

И двамата бяха готови да прекратят границата, за да си свършат работата.

— Да се надяваме, че някое гадже няма да е в леглото му, когато влезем — засмя се Луси.

— Винаги можем да я завържем и пъхнем в гардероба — предложи Пол.

Луси му подаде листчето. Апартаментът се намиреше недалеч, в новата част на юг от Маркет стрийт, близо до залива. Кооперацията изглеждаше чиста и модерна. Откриха с облекчение, че шифърът, който Бианка им даде, не бе променен. Нито този за асансьора.

— Гладко като коприна — отбеляза Пол, докато се качваха към седмия етаж.

— Не говори, докато не проверим дали ключалката е сменена — предупреди го тя.

Бяха погледнали пощенските кутии, за да се уверят, че пилотът още живееше там. Ако се бе преместил, щяха да изгубят важно предимство.

Проникнаха в жилището с лекота. Нямаше алармена система, нито човек в апартамента. Представляваше малко едностайно студио, но вероятно бе скъпо в този квартал. Имаше чудесна гледка към залива и наскоро построен мост, който водеше към Оукланд и Бъркли. В мивката имаше чинии, леглото не беше оправено, а по пода бяха пръснати дрехи. Но пък не изглеждаше по-зле от повечето ергенски жилища и не беше необичайно разхвърляно. Всичко им се стори нормално за самотен мъж с прилична заплата и добра служба.

Пол провери спалнята, банята и гардеробите, а Луси се отпрати към бюрото. Не искаха да остават тук дълго, в случай че някой друг имаше ключ и влезеше, дори и само за да почисти. От спалнята Пол извика, че няма следа от женски дрехи. Джейсън явно бе изхвърлил вещите на Бианка, а и още не я бе заменил с друга жена.

Луси погледна във всички чекмеджета на бюрото, но не намери нищо особено. На пода имаше купчина книги, на които отначало не обърна внимание. Компютърът му беше заключен и не разполагаха с паролата. Щеше да е прекалено много да се надяват Бианка да им предостави и нея. Ключът за апартамента му бе достатъчно хубав подарък.

Луси седна зад бюрото и се зарови в хартиите по него. Намери таблет под някакви списания и очакваше и той да е заключен, но се отвори без проблем. Луси се изненада колко лесно стана, но пък Джейсън не бе подозирал, че някой ще проникне в апартамента му. Забелязаха, че обзавеждането бе доста оскъдно. Нямаше снимки, нито картини, нищо лично, а само прости мебели, които изглеждаха дадени под наем заедно с квартирата. На таблета също нямаше нищо лично — нито любими песни, нито имейли, нито семейни снимки. После Луси отвори файл, наречен „Бележки“, който приличаше на някакво проучване. Джейсън му бе сложил заглавие „Оръжия“. Луси бързо забеляза, че всички оръжия, които видя, имаха нещо общо — никое от

тях не притежаваше метални части. Всичките бяха изработени от пластмаса или материал, който не можеше да бъде уловен от металдетектори. Повечето бяха пистолети, които човек би могъл да сглоби сам. Имаше и схеми, които показваха как да ги сглобиш. Някои от тях бяха впечатляващи и можеха да бъдат изработени чрез 3Д принтери. Други можеха да се направят от домакински предмети. Джейсън бе включил и реклама за пистолет, който приличаше на химикалка. Всички снимки бяха свалени от интернет, заедно с указания как да сглобиш оръжията. Тя се шашна, когато прегледа файла.

— Какво откри? — попита я Пол и тръгна да претърси кухнята.

Луси вдигна глава към него.

— Мамка му, Пол. Цял арсенал с пластмасови пистолети и оръжия, които можеш да прекараш през всеки металдетектор или рентгенов апарат, като онези на летището.

Пол се закова на място, после се приближи и подсвирна, когато видя снимките.

— Господи, как могат да публикуват подобни гадости в интернет, така че всяко хлапе да може да ги сглоби? Или пък всеки, който иска да превземе самолет?

Луси прегледа бързо и останалите файлове и откри всички публикувани статии за немския самолет, свален от пилот самоубиец, когото никой не бе подозирал. Бедата се бе случила през 2015 година във Френските Алпи, със загинали сто и петдесет невинни човека. Имаше и други файлове с различни методи за самоубийство, също от интернет. При всеки случай бяха отбелязани плюсовете и минусите и колко ефикасни или болезнени бяха методите. Но файлът с пластмасовите пистолети и схемите им разказа историята, която колегите им от Ню Йорк търсеха. После прегледаха книгите на пода и откриха, че всички бяха за оръжия и самоубийства. Джейсън беше вложил доста време и усилия в проучването си. Каквото и да се страхуваха, че може да направи в самолета, не бе случайно и учудващо. Беше грижливо планирано, независимо дали за днес или друг ден. Джейсън Андрюс явно имаше план.

Важният въпрос беше дали носеше едно от пластмасовите оръжия със себе си в самолета. Нямахше начин да са сигурни, но бе страховита възможност. Той знаеше как се сглобяват оръжия.

— По-добре да се връщаме в службата веднага — бързо каза Пол.

Всичко, от което се нуждаеха, и от което Ню Йорк се страхуваше, бе в таблета. Вече нямаше съмнение, че си имаха работа с откачен пилот.

— Вземи таблета със себе си — каза Пол и Луси завъртя очи.

— Естествено. Не възнамерявах да го оставя тук.

Огледаха жилището за последен път и потеглиха бързо. Оставиха горната брава отключена, както бе, когато пристигнаха, натиснаха копчето на асансьора и след по-малко от минута бяха в него. Пол включи въртящата се лампа на колата, за да могат да минават на червено, но не пусна сирената. Луси звънна в службата докато пътуваха.

— Мисля, че намерихме каквото търсехте — съобщи тя на шефа им, Алън Уекслър.

— Искам ли да знам как се сдобихте с него? — попита той.

— Вероятно не. Но е таблет, пълен с информация за пластмасови оръжия, които можеш да си сглобиш сам и да прекараш през всеки металдетектор или рентгенов апарат. Има и страшно много статии за самоубийства и за немския самолет, свален от самоубиец в Алпите. Носим таблета с нас.

— Ще звънна в Ню Йорк. Научихте ли нещо от приятелката му? Тя знае ли дали той има план?

— Бивша приятелка. Не го е чувала от година. Имал неконтролируем темперамент и е бесен на авиокомпанията задето го държи като втори пилот. Тя ни даде ключ за апартамента му.

— И аз така си помислих, след като си взела таблета му. Поне не сте проникнали с взлом.

— Влязохме през вратата и излязохме с таблета — простичко отвърна тя.

— Ще уредя конферентна връзка с Ню Йорк. Колко бързо можете да пристигнете тук?

— Погледни през прозореца. Пристигаме.

Пол паркира колата със свистене на гумите и двамата изскочиха навън. Отправиха се към кабинета на шефа, който се изправи, когато ги видя. Луси му подаде таблета.

Сега имаха проблем. Голям. Много по-голям отколкото Бен, Дейв и Алън Уекслър бяха подозирали и в най-ужасните си страхове. Имаха си работа с пилот, ядосан на компанията, склонен към самоубийство и вероятно въоръжен с пластмасово оръжие, което бе успял да прекара през рентгена на летище „Кенеди“. А в случай че това не бе достатъчно, той може би планираше да взриви моста Голдън Гейт, за да се увери, че ще получи максимално внимание.

Алън Уекслър благодари на Пол и Луси за изключителната им работа, извършена за рекордно време, после нареди на секретарката да организира връзката с колегите им в Ню Йорк. Едно беше сигурно. Бен Уотърман нямаше да се зарадва на това, което бяха открили. Пол и Луси бяха свършили страхотна работа.

8.

Аманда се върна в кабинета си, за да се успокои след спора с Бен за това кой от пилотите представляваше риск. Тя се замисли за известно време, после звънна по телефона. Това бе единствената ѝ надежда да ги убеди. Знаеше, че не може да го направи сама. Нуждаеше се от подкрепа. Веднага се сети за Милдред Стърн, психиатърката, която често използваша при ситуации със заложници, за да им помогне да преценят рисковете за бедните хора или да осъществят връзка с похитителите. Стърн бе уважаван специалист, бе написала няколко книги за отношенията между хората и как те понякога можеха да се сравняват със ситуации със заложници. Тя също бе завършила криминология като Аманда. Лекуваше служители от министерството по сигурността, засегнати от травмиращи ситуации и страдащи от посттравматични разстройства. Кабинетът ѝ се намиреше в една от административните сгради на летището.

Аманда ѝ звънна и извади късмет, че я откри веднага. Психиатърката имаше няколко свободни минути между пациентите си. Аманда ѝ обясни положението. Каза ѝ, че са изправени пред потенциално рискова ситуация, но старшият офицер проучвал погрешния човек. Съсредоточил се върху втория пилот, за когото тя бе убедена, че не представлява заплаха, и отказвал да прецени капитана, Хелън Смит. А според Аманда, Хелън била бомба, която можела да избухне всеки момент, и била способна да свали самолета.

— Звучи сериозно — тихо каза Милдред. — Не съм видяла бюлетин за нея, значи засега я държите в тайна. С какво време разполагаме?

— В най-добрия случай, с два часа — отговори Аманда мрачно. — Може би час и половина или дори час преди самолетът да кацне. Дори не сме сигурни, че заплахата е истинска, но е съвсем възможно. Звучи като желание за самоубийство, а в пилотската кабина има трима души, които отговарят на профила. Започна се от пощенска картичка,

намерена случайно от служителка на АБТ. Може и нищо да не излезе, но не искаме да рискуваме.

Аманда бе убедена, че Бен Уотърман допуска грешка в преценката си, и се нуждаеше от помощта на психиатърката, за да промени решението му.

— Къде ще кацне? — попита Милдред, като стана и взе чантата си от бюрото.

В кабинета ѝ имаше бюро, два стола и тясна кушетка за пациентите. Бе студено, функционално място. Но страстта ѝ към криминологията я бе накарала да се откаже от доходната си практика на Парк авеню преди двайсет години. И оттогава работеше с екипите за бързо реагиране. Като дъщеря на известен криминален адвокат в Чикаго, Милдред най-последно бе намерила мястото си.

— В Сан Франциско — отговори Аманда. — Полетът излетя оттук в осем сутринта.

— Защо има трима пилоти?

— Старши капитан се вози в кабината. Получил инсулт на земята преди два дни и незабавно го пенсионирали. Сега лети обратно към дома си. С кариерата му е свършено, а и съпругата му починала от рак миналата година. Той също може да е склонен към самоубийство. Разполагаме с по-малко от два часа.

— Ще дойда в кабинета ти след пет минути — обеща Милдред.

Аманда се усмихна, беше доволна от разговора. Знаеше, че Милдред ще ѝ помогне да промени положението. Възхищаваше ѝ се безкрайно и бе изчела всичките ѝ книги, макар никога преди да не бе работила с нея. Но също като Аманда, психиатърката беше жена в доминиращ мъжки свят и знаеше да се справя с него. Аманда все още се мъчеше да накара колегите и шефовете си да я уважават, но знаеше, че не е постигнала успех и се подиграваха зад гърба ѝ. И започваше да ѝ писва. Вечно тикаше машината нагоре по бюрократичния хълм, а те се присмиваха на теориите ѝ и пренебрегваха научните ѝ степени, защото се доверяваха повече на инстинктите и опита си, които бяха ценни, но не бяха всичко. А и отказваха да признаят, че и нейният принос бе важен. Според нея причината за това бе, че е жена, а те са сексисти.

Спазвайки обещанието си, Милдред влезе в кабинета на Аманда пет минути по-късно. Агентката се представи на дребната слаба жена с

отлично подстригана бяла коса и двете влязоха в кабинета на Бен, където той се съвещаваше с Фил, главния на сцената, и Дейв от охраната.

Мъжете вдигнаха глави, учудени от жената, която влезе заедно с Аманда. Дейв не я позна, но Фил веднага се усмихна. Беше работил с нея много пъти. Бен изглеждаше изненадан да я види. Милдред го поздрави, но нито тя, нито той издадоха с нещо, че тя бе психиатърката, която той посещаваше след случая със заложниците.

— Здравей, Милдред — лаконично каза Бен.

Двете жени придърпаха столове и се присъединиха към мъжете. Фил изгледа психиатърката изненадано.

— Какво правиш тук? — попита я той.

Доколкото знаеше, никой не я бе викал, а и мнението ѝ не бе нужно, поне засега. Но Бен схвана веднага и погледна Аманда мрачно.

— Повика на помощ кавалерията, а? — обърна се той към нея.

— Да, направих го — отговори тя с упорит тон. — Никой от вас не искаше да ме изслуша. Мислех, че може поне да чуете мнението на доктор Стърн.

Макар да се опита да се сдържи, Аманда прозвуча кисело и незряло.

— Съжалявам, че се чувстваш по този начин — обади се Фил — но имаш нужда от разрешението на началника си да повикаш психиатър, дори и да работи за нас. А това означава да питаш Бен или мен. Следващия път попитай, преди да водиш доктор Стърн тук.

Фил се усмихна на Милдред, която отговори на усмивката му. Тя познаваше процедурите добре и бе приела, че Аманда има разрешение да я доведе. Не беше доволна задето бе поставена в неудобно положение.

— С Милдред сме стари приятели и много сме работили заедно, но психиатрите ни не са тук, за да помагат на агентите да убедят други агенти в мнението си, а за да се опитват да преценят риска на дадена ситуация и как да се справим с нея.

— Мисля, че всички се съсредоточавате върху погрешния човек — настоя Аманда. — Имам магистратура по психология и друга по криминология. Джейсън Андрюс не е проблем. Губите си времето с него. Той е умен, амбициозен и талантлив пилот и му предстои трийсет и пет годишна кариера. Няма да я провали със самоубийствена мисия.

— Пилотът в Германия, който уби сто и петдесет човека в Алпите, беше на двацет и седем или и осем години и също бе талантлив. Няма обяснима причина какво подлудява хората или какво ще направят. Възрастта няма нищо общо с това — възрази Бен.

— Мисля, че Хелън Смит представлява сериозен риск. Никой не може да премине преживяното от нея и да остане нормален. Видяла е как обезглавяват съпруга ѝ по телевизията — решително заяви Аманда, обзета от отчаяно желание да ги убеди.

— Хората преживяват и по-лошо, след което водят съвсем нормален живот — опроверга я Милдред. — Погледни оцелелите от концлагерите. Много от тях са имали впечатляващ живот след това. Наясно съм със случая на капитан Смит и никога не съм чувала нещо, което да ни наведе на мисълта, че тя страда от психично разстройство. Нещо променило ли се е? — попита Милдред и всички поклатиха глави отрицателно.

— Всичко започна с това — обясни ѝ Бен, като плъзна пощенската картичка по бюрото към нея. — Може да не означава абсолютно нищо. Но може да е адски сериозно. Решихме да не рискуваме. Гнусният ни късмет е, че на борда няма охрана. А380 имаше повреда и се наложи да разделим пътниците в два по-малки самолета. Човекът от охраната се озова в другия самолет, така че нямаме никаква защита във въздуха за екипажа и пътниците. Въпрос на късмет е кой точно представлява опасност. И дали въобще има такава. Направо откачаме докато се мъчим да преценим положението. Мисля, че капитан Смит е най-доброто, с което разполагаме, ако наистина има проблем, и Фил е съгласен с мен. Тя е управлявала бойни самолети и е била във военновъздушните сили двацет години. Може да се грижи за себе си и за самолета. А вторият пилот има досие с безброй дисциплинарни проблеми, ужасен характер, проблем с гнева и е ядосан на авиокомпанията задето не са го повишавали повече от две години. Шибано чудо е, че още не са го уволнили, но вероятно нещата вървят натам и той го знае, затова е бесен на света.

— Той има ли психиатрична история, склонност към самоубийство? — попита Милдред, а Бен поклати глава отрицателно.

— Не, няма. Но и Хелън Смит няма. Пенсионираният пилот вероятно е по-голям риск, но ако е така, бих искал да мисля, че би го направил през свободното си време, а не би убил невинни пътници със

себе си. Той е един от най-добрите ни пилоти и просто извади лош късмет, че получи инсулт.

— Съжалявам да го чуя — каза психиатърката със съчувствие и огледа останалите. — Честно казано, изправени сте пред страхотен проблем. Адски трудно е да преценяваш хората. На повърхността съм склонна да се съглася с Бен и Фил. Хелън просто не е показала с нищо, че може да извърши нещо подобно. Освен ако има някаква подробност, която не знам. Но млада луда глава като втория пилот, когото описахте, може да извърши нещо подобно, за да си осигури внимание и да си отмъсти, без да мисли за бляскавото си бъдеще, предречено от госпожица Олбрайт. Аз обаче не съм толкова убедена, че бъдещето му е бляскаво. Звучи като неприятно бреме за компанията. И какво ще прави, ако го уволнят? Това е краят за него. Никой няма да го наеме на работа след това. А и да погледнем истината в очите — повечето пилоти не искат да се занимават с нищо друго. Летенето е тяхната страст, целият им живот и всичко, което познават. Уволнението може да изглежда по-страшно от самоубийство за него.

— Още не е бил уволнен — поправи я Бен. — Но май отива натам.

Милдред кимна замислено, а Аманда я изгледа разочаровано.

— Съгласна ли си с тях? — унило попита тя.

— Да, съгласна съм. Истината е, че никой от нас няма да знае нищо със сигурност докато се случи нещо. Самолетът може да се приземи гладко или да стане трагедия. Какво правите с моста?

Психиатърката бе свикнала с подобни ситуации и предложенията ѝ обикновено бяха отлични.

— Затваряме Голдън Гейт след няколко минути — отговори Бен. — В десет сутринта.

В този момент секретарката влезе в кабинета на Бен и го уведоми, че Алън Уекслър, шефът на офиса в Сан Франциско, и двама агенти са на линия, за да проведат разговор. Бил веднага включи високоговорителя, за да могат и останалите да чуят.

— Всички сме тук — ясно каза той. — Научихте ли нещо от приятелката? Съгласи ли се да говори с вас?

— Разполагаме с онова, от което се нуждаете — мрачно отговори Алън Уекслър. — С мен са агенти Пол Гилмор и Луси Хобс. Говорили

са с приятелката и са претърсили апартамента му, макар това да не влиза в протокола.

Никой от тях не обичаше да рекламира факта, че понякога си позволяваха известни свободи. Министерството по сигурността можеше да прави това безнаказано, но не искаха обществеността да е наясно, ако не се налагаше. Беше нарушение на процедурите, извършвано в спешен случай, по основателна причина. Понякога трябваше да нарушат правилата, за да спасят човешки живот.

— Здравейте — поздрави ги Луси и им разказа всичко чуто от Бианка, което само потвърди страховете им. — После отидохме в апартамента му. Бианка е негова бивша приятелка и не е имала контакт с него от година, затова не можа да ни каже нищо за психическото му състояние в момента, но спомена, че през цялото време докато са били гаджета, той бил ядосан на авиокомпанията задето не го повишавали. Мислел, че съсипват кариерата му, и не искал да поеме отговорност за вината си. Както и да е, тя ни даде ключ за жилището му. Сдобихме се с интересна информация. Разполагаме с таблета му и там прочетохме безброй страници за оръжия, които можеш да изработиш от пластмаса. И никое от тях не може да бъде уловено от металдетектор или рентген. Схемите са изключително подробни, а оръжията изглеждат смъртоносни. Не открихме оръжия в апартамента, само информацията на таблета. Имаше и много проучвания относно методи за самоубийство, както и за немския пилот, който свали самолета в Алпите. Но най-тревожното бяха пластмасовите оръжия. Ще ви изпратим всичко по имейла, за да го видите.

Бен огледа колегите си. Беше се страхувал от нещо подобно. На стената му имаше огромен монитор и след секунди пластмасовите оръжия и схемите се появиха на него.

— Мамка му — изруга Фил и разтърка очи.

Бен се вторачи напрегнато в екрана и усети как му прилошава.

— Според мен, вече всички сме съгласни, че Андрюс е заплахата — каза той. — А сега можем да приемем и че е въоръжен. По-добре ще е да предупредим Хелън Смит.

След тези думи шефът от Сан Франциско се извини, че трябва да излезе за малко, и се върна след две минути.

— Тъкмо затвориха моста — съобщи им той. — Линейки и пожарни вече са там, движението е пренасочено. Обяснението е

изтичане на газ. Катерите на бреговата охрана са във водата. Готови сме. Но нищо няма да ни помогне, ако Андрюс убие капитана и свали самолета.

Бен искаше да отпусне глава на бюрото и да заплаче. Новината, че Джейсън Андрюс бе въоръжен с един от пластмасовите пистолети, промени цялата картина. Щеше да е много по-трудно да го спрат и да спасят самолета, особено след като на борда нямаше охрана.

— Мислиш ли, че пенсионираният капитан може да ни помогне?
— попита Алън.

— Съмнявам се — отговори Бен. — Бих заложил на Хелън, но не съм сигурен какво би могла да направи, когато към нея е насочен пистолет.

— Тя е корава жена — обади се Фил. — Чел съм внимателно досието ѝ. Има черен пояс по бойни изкуства и е експерт по стрелба.

— Да, но има и огромно количество пътници и самолет, който трябва да управлява.

— Къде ни искате? — попита ги Алън. — На летището или на моста?

— В пилотската кабина, с насочен към главата на гадното копеле пищов. При това не пластмасов — ядосано отговори Бен. — Не знам. Предполагам, че и на двете места. Може би вие тримата трябва да сте на моста. Възможно е той да се насочи точно натам, ако успее да превземе самолета. Но искам и много хора на летището, в случай че има проблем, когато кацнат.

Бен се чувстваше безпомощен зад бюрото в Ню Йорк. Нямаше търпение да предупреди Хелън Смит, че вторият ѝ пилот вероятно е въоръжен.

— Дръжте ни в течение — помоли той Уекслър.

Милдред Стърн го наблюдаваше, доволна, че Бен действа толкова добре. Изглеждаше стресиран, но се справяше със ситуацията отлично. Неприятностите щяха да се появят по-късно, ако нещо се объркаше.

Аманда бе притихнала, което бе необичайно за нея. Откритото в апартамента на Джейсън Андрюс в Сан Франциско потвърди подозренията на Бен и Фил. Не ставаше дума за психологически теории, а за оръжия, за човек, проучвал методи за самоубийство и изпълнен с омраза към компанията, за която работеше. Дори тя вече не

можеше да отрече истината и нямаше какво да добави. Психиатърката се наведе към нея и й каза тихо:

— Никой от нас не може да е винаги точен в преценката си. Всички грешим. Може да работим само с това, с което разполагаме, и често то не е достатъчно, за да сме напълно сигурни.

— Очевидно допуснах сериозна грешка тук — засрамено призна Аманда.

— Ако е така, вероятно ще прецениш правилно следващия път — окуражи я Милдред.

— Не ме слушат. Мислят, че съм глупава, защото съм жена — изхленчи Аманда и очите й се насълзиха.

— Това е мъжки клуб — твърдо каза Милдред. — Ако искаш да работиш тук, трябва да спечелиш уважението им. А оплакванията зад гърба им няма да ти свършат работа.

Бен се обади по сателитния телефон на Хелън Смит. Както и преди, тя отговори със спокоен глас, сякаш нямаше нито една грижа и владееше положението. Бен копнееше това да е вярно, но знаеше, че не е, тъй като от няколко часа я предупреждаваха за потенциални проблеми, от терористи до ядосани пилоти. А и на борда нямаше охрана за подкрепа.

— Бен Уотърман е — представи се той отново, макар Хелън вече да познаваше гласа му, а и бездруго никой друг нямаше причина да й звъни по сателитния телефон за личен разговор. — Капитане, искаме да ви уведомим, че според нас вторият ви пилот е въоръжен. Вероятно с домашно изработено пластмасово оръжие, но е също така ефикасно и смъртоносно. Направил е задълбочено проучване по въпроса. Знаем го без съмнение. Проучил е подробно и случая с немския пилот над Алпите. Страхуваме се, че сте изправени пред изключително сериозен проблем. Мишената му може да е мостът Голдън Гейт. Затворихме го преди пет минути, а ако ви свали там, имаме спасителни екипи, хеликоптери и бреговата охрана във водата. Просто внимавайте там горе с него и го дръжте далеч от управлението, ако можете.

— Ще се погрижа за това, Бен — отговори тя загадъчно с весел глас, сякаш тъкмо бе чула добри новини. — Всичко тук горе е добре. Прекрасен ден да кацнеш в Сан Франциско.

— Съжалявам, че нямаме въоръжена подкрепа за вас в самолета. Обещавам, че никога няма да се повтори.

— Няма проблеми, Бен. Благодаря, че ме уведоми. Ще се опитаме да пристигнем навреме, за да хванат следващите си полети — уверено заяви тя. — Ще поддържаме връзка с кулата — каза тя и затвори.

Сърцето на Бен се сви, когато си помисли как смелата жена нямаше никаква защита във въздуха, а до нея седеше откачен и въоръжен тип.

— Какво беше това? — попита я Джейсън. — Откога ти звънят по сателитния телефон?

— Мисля, че не искат да претоварват кулата с разговори в ефира. Тъкмо ни уведомиха, че на гейта може да има закъснение. Летището в Сан Франциско било претъпкано със самолети днес. Ще се опитаме да спазим следващите полети на пътниците. Това е най-доброто, което можем да направим.

— Това е единственото, за което им пука — ядосано каза Джейсън. — Шибаните пътници. Не дават и пукната пара за пилотите. Виж какво причиниха на него — добави той, като посочи Конър, който спеше на седалката. — Уволниха го на мига, след четиридесетгодишна кариера, само защото имал главоболие.

— Получил е инсулт — спокойно отвърна Хелън. — Това е сериозно нещо. Можеше да получи втори докато управляваше самолета. Сигурна съм, че капитан Грей е съгласен.

Джейсън не й отговори, а се вторачи напред. Хелън се замисли за чутото от Бен. Смятаха Джейсън за въоръжен и опасен и, макар да не й беше приятно да го признае, бе почти сигурна, че бяха прави. Нищо по лицето й не издаде мислите й и тя се подготви за предстоящото. Трябваше да свали сто и единайсет човека на земята безопасно и не възнамеряваше да изгуби и един от тях.

Около моста Голдън Гейт цареше организиран хаос. Камиони блокираха подстъпите към него. Пожарни, линейки и санитарни чакаха в готовност. Бяха докарали и кран, в случай че се наложи да вдигнат част от самолета, ако той катастрофира. Стоици хора от аварийните служби бяха подредени от двете страни на моста. Два хеликоптера кръжаха над тях. Три катера на бреговата охрана чакаха в залива.

Някой се бе сетил да повика и Феникс, катера на пожарната, който можеше да облее с вода самолета, ако се запалеше при удара в моста.

Никой не знаеше цялата история и защо бяха тук. Повечето чува за изтичане на газ и потенциална експлозия, но съдейки по струпаното оборудване, опитните служители осъзнаха, че си имат работа с нещо много по-сериозно, като въздушно нападение или катастрофа на самолет, или терористична заплаха. Шефът на полицията на Сан Франциско се появи и заговори тихо с директора на аварийните служби.

— На какво ти прилича това? — попита шефът на полицията.

— Честно казано, изглежда сякаш очакват някой да взриви моста. Вероятно със самолет.

Не приличаше на бомбена заплаха, освен ако не ставаше дума за ядрена бомба.

— Армията?

— Може би. Съмнявам се. Ние и бреговата охрана сме готови за сто и петдесет оцелели. Не е работа на армията. Полетът е цивилен. Може би имат ситуация със заложници, за която не ни казват. Или някой самоубиец е превзел самолета. Скоро ще разберем.

Чакането им се стори безкрайно дълго, докато се опитваха да разберат какво всъщност се случва. Никой не вярваше, че е чул цялата история. Двайсет минути след като застанаха на позиция, започнаха да пристигат новинарските екипи. Рояци репортери се мотаеха навсякъде и задаваха въпроси, на които никой не знаеше отговорите. Медиите не вярваха на историята с изтичането на газа, нито пък хората от аварийните служби.

— Това трябва да е най-голямото изтичане на газ в историята — цинично отбеляза един от репортерите, след като се опита да накара всеки пожарникар и санитар, до когото успя да се добере, да говори с него.

Два новинарски хеликоптера се бяха присъединили към спасителните над моста, който бе зловещо празен. Странна гледка под яркото слънце и всеки път, когато видеха или чуеха самолет, вдигаха глави към небето, но нищо не се случваше. Телевизионните канали прекъснаха предаванията си, за да покажат моста. Цивилните бяха предупредени да стоят надалеч, в случай че мостът избухне. Наоколо нямаше зяпачи, а само професионалисти.

Бен включи телевизора в кабинета си и всички се вторачиха в него. Милдред Стърн бе останала с тях.

— Ще изглеждаме най-големите идиоти в историята на авиацията, ако този самолет се приземи спокойно на летището в Сан Франциско — каза Бен, докато гледаха страхотната подготовка, в случай че Джейсън удареше самолета в моста.

— Предпочитам да приличам на идиот, отколкото да съобщавам страшни новини на семействата на жертвите — мрачно изсумтя Фил.

Репортажите от Сан Франциско напомниха на Бен за служителката от АБТ, която бе намерила пощенската картичка. Горката жена седеше в чакалнята от часове, в случай че отново се нуждаеха да говорят с нея.

— Защо не я доведеш тук? — помоли той Аманда.

Тя излезе и се върна след минута с Бърнис, която влезе в кабинета срамежливо.

— Мили боже — ахна тя, когато видя суматохата и чу говорителят да описва опасностите от изтичането на газ, които застрашаваха моста Голдън Гейт. — Има и изтичане на газ? — шокирано попита тя.

— Това е за пред обществеността — обясни ѝ Бен. — Не можем да съобщим, че май имаме откачен пилот, който се кани да взриви моста. Бездруго не знаем дали е вярно. Но смятаме, че е — увери я той.

Бърнис изглеждаше уплашена. Дениз и Дела ѝ бяха изпращали съобщения по телефона цял ден. Дела я питаше какво става, а Дениз я наричаше безотговорна, задето е създала такива неприятности. Бърнис не мислеше за това сега. Страхуваше се за хората в самолета и какво щеше да им се случи. Припомни си объркания мъж с бебето, момичетата от хора в Куинс и двете малки деца, чиято майка заплака, когато се раздели с тях. Бърнис я бе уверила, че децата ще са в безопасност. Ами ако не бяха? Ами ако загинеха? Ужасно ѝ се искаше да е сгрешила, но не вярваше да е така. Внезапно всичко ѝ се стори съвсем реално и възможно, както и на всички наоколо.

Пътничка звънна на стюардесата, за да поиска чаша вода, преди да кацнат, и пушна новините на монитора си, като си сложи слушалки.

Седеше погълната от репортажа по СТЧПМ, когато Нанси застана до нея и също се загледа.

— Уха! Какво е станало? — попита Нанси, когато позна Голдън Гейт.

— Не знам. Сигурно някаква катастрофа. Мостът е затворен и казват, че има изтичане на газ. Живея в Марин и няма да успея да се прибера у дома. А трябваше да си взема кучето от мястото, където го настаних, преди пет часа.

Видяха кръжащите във въздуха хеликоптери, катерите на бреговата охрана, пожарния катер и стотиците линейки и пожарни. Нанси не чуваше нищо без слушалки, но и кадрите бяха достатъчни.

— Сигурно е страхотно изтичане на газ — отбеляза тя и се върна в кухнята, за да каже на Джоел.

Разказа му за изтичането на газ и аварийните коли.

— Звучи като нещо повече от изтичане на газ — загрижено каза Джоел.

— Прилича на военна зона — каза Нанси и му описа видяното.

— Предполагам, че ще чуем всичко, когато кацнем — отвърна той.

Още няколко пътници видяха новините и се разбъбриха оживено.

— Това означава ли, че няма да се доберем до Бъркли? — разтревожено се обърна Ахмед към Садаф.

— Мисля, че можем да стигнем до Бъркли по друг мост — успокои го тя.

После си свали дългото сиво палто, което покриваше дрехите ѝ, и го сгъна грижливо. Остана по джинси, пуловер и маратонки, като другите млади жени на нейна възраст. За момент Ахмед я погледна изненадан.

— Какво правиш?

— Не се нуждая от него тук — кротко отговори тя, а той се разстрои.

Много от съпругите на приятелите и роднините му носеха обикновени дрехи в другите страни, но той не одобряваше идеята и Садаф да го прави. Тя все още бе с белия си шал, който обрамчваше лицето ѝ, и не направи опит да го свали.

— Все още си с мен. Не искам мъжете да те гледат по джинси.

— Няма да съм студентка в Бъркли и да се нося като баба ми — твърдо заяви тя, а той се извърна от нея и затвори очи.

Беше ѝ ядосан, че нарушаваше традицията. Не искаше нищо тук да е по-различно. Или поне не толкова скоро. Бяха оставили познатия си свят, а още не познаваха новия. Ахмед се чувстваше изгубен.

В пилотската кабина още не бяха чули за изтичането на газ. Конър тъкмо се бе събудил. Джейсън изглеждаше нервен и най-последно зададе на Хелън въпроса, от който се бе страхувала.

— Кога ще ми предадеш управлението? Каза, че аз ще приземя самолета — напомни ѝ Джейсън с нетърпелив и груб глас.

Хелън се обърна към него с весела усмивка.

— Съжалявам, Джейсън. Не знам защо, но ми казаха, че искат аз да го приземя. Не е голяма работа. В този самолет не е така вълнуващо, както в големите. Твой ще е следващият път, когато летим заедно.

— Ама че свинщина — вбесено изруга той. — Нямам ми доверие, нали? Имам дребни недоразумения с един-двама пилоти и ме наказват в продължение на години. Писна ми да седя на това място. Мога да управлявам всеки самолет, вероятно по-добре и от теб. Нямам причина да искат ти да приземиш самолета днес, това е повод отново да ме унижат.

— Съжалявам. Наистина. Но и двамата имаме заповеди. Знаеш как стоят нещата.

— Не сме в армията. Не могат да ни заповядват по този начин. Защо не им кажеш да вървят на майната си! — изкрещя той.

— Защото имам три деца и си харесвам работата — спокойно отговори Хелън. — Цял живот изпълнявам заповеди. Не е лично. Понякога си имат причини, за които не знаем. Съжалявам, че си разстроен — мило каза тя, като се опита да не го вбесява допълнително, с надеждата, че ще се успокои.

— Адски си права, че съм разстроен. Шибано бесен съм — извика той, като грабна сака си, отключи вратата на кабината и излезе навън, вероятно за да използва тоалетната, преди да кацнат. — Нямам нужда от мен, след като не ми разрешават да приземя самолета — изсумтя той през рамо и затръшна вратата.

Тя заключи зад гърба му, а Конър погледна Хелън и въздъхна. Тя не се зарадва на факта, че Джейсън бе взел сака със себе си, но не го сподели с Конър. А и пилотът не би трябвало да отива в тоалетната

точно преди да кацнат, но реши да не влошава положението, като започне да спори с него.

— Много по-търпелива сте от мен. Щях да го уволня незабавно — каза Конър с раздразнено изражение.

Хелън осъзна, че трябваше да каже нещо, за да го предупреди, а сега, след като Джейсън го нямаше, бе удобният момент.

— В армията командвах много младежи като него. Някои от тях постепенно влизат в правия път, други не — каза тя, после заговори тихо. — Конър, мисля, че имаме проблем.

— Технически ли? — изненада се той, тъй като не бе забелязал нищо особено по време на полета, макар да бе задрямвал няколко пъти.

— Не. С Джейсън. Министерство по сигурността ме уведомиха по сателитния телефон. Той може да има план да превземе самолета, преди да кацнем. Никой не е абсолютно сигурен. Ако нещо се случи, ще направя каквото мога, но вероятно ще се нуждая от помощта ви. Съжалявам, че се налага да ви тревожа с това.

Хелън не искаше да му причини втори инсулт, но Конър имаше право да знае какво става.

— Може да е съвсем невинно, но няма да му позволя да ни приземи. Мога да се справя със самолета, а може би и с него, но исках да ви предупредя, че сме изправени пред заплахата.

Конър кимна замислено и я изгледа сериозно.

— Не съм изненадан. Познавам досието ви, капитане. Можете да ни приземите безопасно. Убеден съм в това, независимо какво се случва. Попадали сте и в по-опасни ситуации.

Тя кимна, благодарна за доверието му.

— Да, вярно е. Неприятно ми е да плаша пътниците, но може да ми се наложи. Хората от министерството смятат, че той може да е въоръжен, вероятно с домашно направен пластмасов пистолет. Просто го дръжте под око. Ще приземим самолета. И сте прав, преживявала съм и по-лошо.

— Не го забравяйте — усмихна ѝ се той и ѝ козирува.

Конър беше стар пилот от флотата. Хелън го бе чела някъде.

После и двамата замълчаха и зачакаха завръщането на Джейсън. Той отсъства дълго време и Хелън се зачуди какво прави и дали наистина носи пистолет или просто се страхуваха без причина.

Джейсън се мота навън петнайсет минути, използва тоалетната в първа класа, за раздразнение на стюардесите, и се върна тъкмо когато Хелън кръжеше над залива и се подготвяше за снижаване. Тя нямаше причина да не му позволи да влезе обратно в кабината. Все още не бе извършил нищо опасно.

От кулата я помолиха да остане горе още пет минути, за да не ѝ се налага да чака на земята, и тя бе готова да приземи самолета веднага след като ѝ наредят. Хвърли бърз поглед на Джейсън, който се усмихваше. Следите от гнева му бяха изчезнали. Изглеждаше щастлив и спокоен и тя се зачуди дали бе отишъл в тоалетната, за да се успокои, и какво имаше в сака му. Може би пистолет и дрога. Хелън се съсредоточи върху работата си, а Джейсън продължи да ѝ се усмихва.

— Приятно ми беше да летя с теб — каза му тя, а той кимна.

Хелън го видя как потупа нещо в джоба си, молеше се да не е пистолет. Бяха си почти у дома. Още няколко минути и щяха да са на земята.

— И на мен ми беше приятно, капитане — отговори той. — Това май ще се окаже най-добрият полет в живота ми — добави той и се засмя.

9.

Том бе наясно с движението на самолета, макар да си бърбеше с Катрин. Сега, след като знаеше, че полетът почти е приключил, тя бе много по-спокойна и изпълнена с вълнение заради предстоящата ѝ среща. Той усещаше, че Катрин няма представа, че нещо не е наред, а Том се чудеше защо кръжаха и още не им даваха разрешение за кацане. Не искаше да се връща в пилотската кабина и да пита. Можеше да става дума за съвсем обикновени маневри, продиктувани от претоварено движение. Или пък кръжаха по друга причина, а аварийните возила долу се подготвяха. Том знаеше, че министерството по сигурността не иска да предизвика масова паника, в случай че работата се окаже буря в чаша вода. Но му се струваше, че подходът им към летището отнема адски дълго време.

Беше видял как Джейсън изскочи ядосан от пилотската кабина и влезе в тоалетната на първа класа, където остана доста време. Младият пилот изглеждаше учудващо щастлив, когато излезе. Не личеше да става нещо странно — в противен случай Том щеше да се впусне в действие. А междувременно му беше приятно да си бърбри с Катрин, която искрено харесваше. Тя му разказа за работата си на Уолстрийт и какви надежди възлагаше на интервюто с калифорнийската фирма. Той реши да ѝ зададе въпроса, който го измъчваше, преди края на полета. Ако не го направеше, можеше никога вече да не я види отново.

— Надявам се да не ме помислиш за грубиян — извини се той смутено и се усмихна, а тя хареса начина, по който очите му засияха. — Предположих, че не си омъжена, тъй като спомена, че наскоро си скъсала с приятеля си.

— Не, не съм — усмихна му се тя. — А след като говорим за това, ти женен ли си?

— Не и в последно време.

Том изпита облекчение, когато чу тракането на оборудването за приземяване. Помисли си, че е малко рано за колесниците, но не тревожно рано.

— Всъщност, не съм женен от дълго време. Разведен съм — потвърди той.

Катрин се зарадва да го чуе. Значи липсата на халка не бе просто пропуск.

— Имаш ли деца? — попита той, искаше да научи повече за нея.

И двамата бяха работили на лаптопите си прекалено дълго и не им остана много време за разговори.

— Не. Пропуснах тази възможност. Никога не съм се омъжвала, не че това е от голямо значение в наши дни. Имам много приятелки, които не са омъжени, но имат деца, свои или осиновени. Да си неомъжена вече не е причина да нямаш деца. Аз просто бях прекалено заета с кариерата си през последните двайсет години и излизах с мъже, за които не желяех да се омъжа. Или пък те за мен. Тази година навърших четиридесет и внезапно осъзнах, че съм изпуснала влака. Затова реших да се заема с нещата, които винаги съм искала да правя, например новата работа в Калифорния. Нямам причина да оставам в Ню Йорк. Нямам семейство, нито деца, нито съпруг или приятел. Свободна жена съм — обясни тя и очевидно се наслаждаваше на живота си.

— Мислех си, че искам да те видя отново, преди да се върнеш в Ню Йорк. Ще имаш ли време за вечеря или поне едно питие?

Катрин се зарадва на поканата.

— Бих искала, но ще отседна в Пало Алто.

— Мисля, че мога да се добера до там — весело отвърна той. — Само четиридесет минути път от града. Или пък може да прекараме съботата в Сан Франциско, а после ще те откарам обратно. Колкото време успееш да ми отделиш, ще бъде чудесно.

— След утре ще съм свободна. Оставих си време за второ интервю, ако ме харесат. Свободна съм в петък и събота. Отлитам обратно в неделя.

— Отлично. Ще дойда да вечеряме в Пало Алто в петък и ако всичко мине добре, може да прекараме заедно съботата. Ще те взема, ако искаш — предложи Том.

— „Мине добре“ означава, че няма да си сърбам супата или да започна битка с хвърляне на храна в ресторанта? — пошегува се тя.

Катрин бе в чудесно настроение, доволна, че бе преживяла полета без инциденти. Винаги когато се качваше в самолет, очакваше

да се случи най-лошото, но страховете ѝ се оказваха неоснователни.

— Нещо такова. Аз повече се притеснявах да не ме помислиш за кретен в края на вечерята. Никога не можеш да си сигурен как ще мине първата среща.

— Преживях доста такива — отвърна Катрин. — Направо съм професионалистка.

Том се засмя и забеляза, че бавно се снижаваха. Хелън управляваше самолета гладко, което можеше да се очаква, въпреки че някои военни пилоти имаха по-груб стил. Том силно се надяваше тревогите им да се окажат безпочвени. Започваше да изглежда така. Полетът бе почти свършил и нищо не беше се случило.

Катрин надраска името на хотела си и му подаде визитната си картичка с телефона и имейла си, а той ѝ връчи своята. Нанси забеляза размяната, когато мина покрай тях, и се усмихна. Беше права. Нещо тук започваше. А и двамата бяха симпатични, въпреки нервността на Катрин в началото.

— Ще ти звънна утре, за да проверя как е минало интервюто — обеща Том и погледна през прозореца.

Нанси проверяваше дали седалките са в изправено положение и дали пътниците са закопчали коланите си.

Спря да се погрижи за двете деца. Никол и Марк бяха закопчали коланите си и се чувстваха чудесно.

— Скоро ще видим баба — довери ѝ Никол с широка усмивка, от която липсваха предните два зъба.

Хлапетата бяха истински ангелчета по време на полета, за разлика от пищящото бебе във втора класа.

— Тя ще ни посрещне на летището и ще звъннем на мама.

Марк се загледа през прозореца, а Нанси продължи към седалките пред децата, където бе настанена двойката араби. Мъжът очевидно не искаше да говори със съпругата си, която се опитваше да му обясни нещо с разумен и спокоен тон. Нанси забеляза, че жената бе свалила дългото си сиво палто и носеше джинси и маратонки. Съпругът ѝ изглеждаше потънал в мисли докато зяпаше през прозореца с тъжно изражение.

Нанси се върна в кухнята. Нямаше търпение да се приземят и да посрещне полета на мъжа си от Маями. Трябваше да обсъдят безброй

неща довечера, да направят планове и да вземат решение за детето в Китай. Нанси не знаеше какво да прави.

Джоел четеше ръководството на Марта Стюарт за планиране на сватби. Беше го извадил от чантата си, когато се подготвиха за кацане. Работният им ден почти бе приключил, а личният им живот ги очакваше у дома.

Нанси хвърли поглед към първа класа и видя, че Сюзън Фароу си бе сложила голяма сламена шапка и тъмни очила. Беше споменала на стюардесите, че мрази да я разпознават, когато пътува, защото обичаше да носи удобни дрехи и не желаше да се гримира и да изглежда бляскава. В наши дни всеки можеше да те заснеме с мобилния си телефон и да пусне снимката в интернет. Тя вече бе прибрала малкото си кученце в клетката му, готова бързо да слезе от самолета и да изчезне. Представител на авиокомпанията щеше да я посрещне и да я придружи до колата ѝ. Стюардесите бяха получили потвърждение от авиокомпанията и актрисата щеше да слезе първа от самолета, както и един ВИП, който пътуваше с тях.

Хелън получи разрешение да се спусне към летището. Тя снижи самолета и забеляза, че Джейсън я гледа вторачено. Той ѝ посочи уредите до седалката си.

— Това е, капитане. Благодаря за приятния полет. Сега можеш да ми прехвърлиш управлението и да изключиш своето.

За миг Хелън си помисли, че той се шегува. Или поне се надяваше да е така. Почти бе повярвала, че бяха избегнали проблемите, от които Бен се страхуваше.

— Аз ще приземя самолета, Джейсън — напомни му тя спокойно.

— Всъщност, не. Аз ще го направя — възрази той и прехвърли управлението към себе си.

В този миг Хелън натисна малко копче, което позволяваше на въздушния контрол да чуе всичко, случващо се в кабината. Джейсън не забеляза това, тъй като бе съсредоточен в превземането на самолета. Хелън не започна да се бори с него за управлението, за да не дестабилизира самолета. Вторият пилот направи рязък завой и се отправи на север, в посока обратна на летището.

Кулата се обади незабавно и я попита какво прави, но хората там вече бяха предупредени, че трябва веднага да докладват на

министерството по сигурността.

— Какво искаш да им кажа? — попита тя Джейсън.

Той се замисли за минута. Хелън знаеше, че в кулата бяха чули въпроса ѝ, който щеше да им съобщи, че не тя управлява самолета, а някой друг.

— Кажи им, че ще направиш един лупинг и още не си готова за кацане.

Тя изпълни нареждането и видя с крайчеца на окото си как Конър се надигна от седалката. Зачуди се дали не бе сгрешила, когато го предупреди за Джейсън. Но вторият пилот също го забеляза, докато се отправяше към Голдън Гейт, обърна се към него и извади пистолет от джоба си. Беше му отнело повече време да го сглоби в тоалетната, отколкото когато се беше упражнявал, но вече всичко беше наред и имаше заглушител. Той го насочи към Конър.

— Връщай се на мястото си и не прави нищо глупаво.

— Ти си смахнат. Знаеш го, нали? Никога няма да успееш.

— Така ли? — ледено запита Джейсън. — Гледай само.

След тези думи той простреля Конър в гърдите и стомаха. В кулата чуха трясъка, но той не бе достатъчно шумен, за да го чуят и извън кабината. Джейсън снижи самолета бързо. Конър Грей падна на пода и униформата му бързо потъна в кръв.

— Запази спокойствие — каза Хелън. — Ще отида да му помогна. Не се нуждаеш от пистолета. Вече контролираш самолета.

Тя се надигна внимателно и Джейсън не се опита да я спре. Беше съсредоточен върху управлението. Хелън се спусна към Конър, свали сакото си и се опита да забави потока от кръв, но старият пилот бе лошо ранен и не можеше да говори. Очите му се приковаха в нейните, а тя се опита да го успокои.

— Ще се оправиш. Скоро ще сме на земята.

Настани го колкото можеше по-удобно, после се върна на седалката си до Джейсън. Кулата настояваше да узнае какво правят и къде отиват. Нито Хелън, нито Джейсън отговориха. Кулата настоя да се обадят и ги предупреди, че точно под тях има самолети, в случай че отново решат да се снижат. Хелън погледна през прозореца и видя голям самолет под тях.

— Внимавай с този самолет — предупреди тя втория пилот. — Няма да успееш да изпълниш плана си. Осъзнаваш го, нали? Ако ми

предадеш управлението сега, ще приземя самолета безопасно. Можеш да ме задържиш като заложница, ако имаш нужда.

— Какво ще направят? Ще ме свалят със стрелба? Ще ни треснат с ракета? Не могат. На борда има сто и двама пътници и девет човека екипаж. Няма да ги изложат на опасност, а ти не се прави на герой, капитане. На кого му пука за тези хора? — заяви той самоуверено.

Джейсън се кефеше на смахнатия си полет, за който бе чакал години. Нищо нямаше да го спре.

— Не искаш да нараниш никого, Джейсън — каза тя твърдо, но той вече го бе направил.

Конър Грей умираше на пода зад тях. А и бе ясно накъде отиваха. Летяха към Голдън Гейт, точно както Бен се страхуваше.

Кулата незабавно уведоми министерството по сигурността, а те звъннаха на местния началник, който на свой ред се обади на Бен в Ню Йорк. Бен включи високоговорителя.

— Той превзе самолета — съобщи Алън Уекслър. — Хелън включи радиото. Кулата чува всичко. Прострелял е някого. Сигурно капитан Грей, защото капитан Смит все още говори. В момента летят към моста.

— Мамка му — изруга Бен и се завъртя към Фил. — Къде е Том Бърни? Прати му имейл и му кажи да влезе в пилотската кабина. Ако Смит се опита да изтръгне управлението от Джейсън Андрюс, той ще я застреля.

— Ще застреля един от тях, каквото и да стане — мрачно предрече Фил и изпрати имейл на Том Бърни.

Том вече бе разбрал, че става нещо нередно, когато се снижиха рязко и едва не удариха самолета под тях. Той погледна Катрин и каза бързо:

— Всичко ще е наред, но може да стане страшно за малко. Довери ми се. Обещавам ти, че ще си добре.

След тези думи той се втурна към пилотската кабина и извади кодовете за достъп от джоба си. Хората проточиха вратове от седалките, опитвайки се да разберат какво става, а двете групи, покрай които профуча в кухните, изглеждаха паникьосани. Том спря само за миг, за да поговори със старшата стюардеса. Обясни й, че капитан Смит му е дала кодовете за достъп. По-рано тя го бе видяла да влиза в кабината, затова знаеше, че казва истината.

Секунди по-късно, докато хората го зяпаха от местата си, Том отключи вратата на пилотската кабина, приведе се и запълзя, оставяйки вратата да се затвори зад него. Видя Конър Грей, който беше бял като платно и кървеше обилно. Том чу как Хелън говори на Джейсън със спокоен глас и се опитва да го убеди да ѝ върне управлението. Вече летяха над залива, над танкери и търговски кораби. Том видя моста в далечината и катерите на бреговата охрана. Изправи се и се опита да отвлече вниманието на Джейсън от Хелън. Вторият пилот се обърна изненадан и насочи пистолета към него.

— Няма нужда да ме застрелваш, Андрюс — спокойно каза Том. — Няма нужда да правиш нищо от планираното. Хайде да се приберем у дома.

— Майната ти — изрева Джейсън. — Как влезе тук?

— Имам право на кодовете за достъп до всеки самолет, който поискам — обясни Том спокойно, не искаше Джейсън да заподозре Хелън и да я убие. — Хайде да върнем самолета на летището.

Снижаваха се, но не прекалено бързо. Все още имаха място за маневри и той знаеше, че Хелън може да се справи.

— Прибери пистолета — продължи той кротко. — Нямаш нужда от него.

— Да, имам. Шибаните копелета, за които работя. Щяха да ме оставят втори пилот завинаги. Не одобряват характера ми — каза той подигравателно. — Мразя ги!

— Това не е причина да убиеш невинни хора.

— Какво значение има? Поне ще преживеят малко вълнение преди да загинат. На никой не му пука за тях.

На Хелън обаче ѝ пукаше, също и на Том, на авиокомпанията и Бен и на всичките му колеги в Ню Йорк и Сан Франциско. От часове работеха трескаво, за да спасят пътниците.

Кулата предупреди по радиото всички самолети в района, че във въздуха има самоотлъчил се самолет, насочил се към моста Голдън Гейт. Предложиха им да се изкачат нагоре, да наблюдават внимателно въздушното движение и да стоят далеч от моста. В същото време в Сан Франциско предупредиха всички аварийни коли да са готови за действие. Самолетът пътуваше към моста. Федералната администрация по полетите бе уведомена, че капитанът вече няма контрол над самолета и го управлява смахнатият втори пилот.

Джейсън все още използваше управлението на стика си, а Хелън го наблюдаваше внимателно, очаквайки подходящ момент да го прехвърли на нейния, преди да стигнат до моста. Том коленичи до Конър, който се мъчеше да си поеме въздух, разхлаби вратовръзката му и разкопча яката. Не можеше да направи нищо повече.

Тим Шепърд, бащата на Хелън, тъкмо бе излязъл от железарията с нова бормашина и няколко рафта, които се канеше да монтира в стаята на внука си. Чу новините веднага след като завъртя ключа на колата. Говорителят съобщи, че пътнически самолет лети в района на Сан Франциско, отклонил се е от плана на полета и вероятно е пилотиран от терористи. Тим застина на мястото си и погледна часовника си. Беше десет и четиридесет и седем, а той знаеше, че самолетът на Хелън трябваше да кацне всяка минута. Кръвта му се вледени, докато слушаше, и някакъв ужасен инстинкт му подсказваше, че става дума точно за самолета на дъщеря му. Тя му звънна предишния ден от Ню Йорк и го попита дали иска да обядват. Каза, че ще си бъде у дома към един. И както правеше често, той ѝ обясни, че ще ремонтира някои неща в къщата ѝ докато я чака. Откакто се бе пенсионирал от военновъздушните сили, той прекарваше цялото си свободно време с дъщеря си и внуците. Шокиращата смърт на зет му го бе убедила, че Хелън се нуждаеше от помощта му. Не можеше да се справя с всичко съвсем сама.

Навремето Тим бе един от най-самоотвержените пилоти на военновъздушните сили и бе предал на дъщеря си любовта към самолетите. Гордееше се с нея. Хелън беше единственото му дете. Говорителят каза, че самолетът се е отправил към моста Голдън Гейт. Не съобщиха номера на полета, но веднага след като споменаха името на авиокомпанията, Тим знаеше.

— Хайде, Хелън — каза той на глас. — Каквото и да става там горе, можеш да се справиш. Върни си самолета от тези копелета.

Тим стисна зъби и се помъчи да спре сълзите си. Подкара колата бързо към училището на внуците си. Каквото и да се случи, те щяха да се нуждаят от него повече от всякога и той искаше да е до тях, когато чуеха новините.

— По дяволите! — извика Бен и закрачи нервно из кабинета, където всичките му колеги звъняха по телефона за повече информация. — Не може ли поне веднъж да сгреша? Ето, пак се започва. Какво, по

дяволите, правим, за да помогнем на Хелън Смит да разкара този откаченяк от управлението? И къде, мамка му, е Том Бърни?

— Той е в пилотската кабина заедно с тях. Кулата го чува. Излъгал Андриус, че има достъп до кодовете на всички самолети — каза Алън Уекслър по телефона.

— Пътниците сигурно са се паникьосали — замислено отбеляза Бен.

— Екипажът ни е добър. Знаят как да действат.

Дженифър направи съобщение по уредбата и помоли всички да останат по местата си. Нареди им да си сложат спасителните жилетки и им напомни да не ги надуват докато са в самолета. Сюзън Фароу пъкна кученцето в пуловера си и постави спасителната жилетка и върху двама им. Нанси и Джоел се държаха за ръка на седалките си.

— Няма да позволя на никого да съсипе сватбата ми. Не мога да причиня това на Кевин — прошепна Джоел.

И двамата знаеха, че ако самолетът падне във водата, трябваше да действат бързо. Нямаха представа какво ставаше, но не беше добро.

Дженифър продължи да говори, за да успокои пътниците и да ги подготви за възможно кацане във водата. Отново им напомни да дръпнат червеното езиче на спасителните жилетки едва след като напуснат самолета. Нанси се наведе към пътеката и видя как хората се държат за ръце. Някои плачеха, но никой още не пищеше. Тя се почувства ужасно заради двете деца, но не посмя да стане от мястото си. Катрин Джеймс изглеждаше паникьосана. Вече всички бяха наясно, че се е случило нещо ужасно и можеше да стане дори още по-лошо.

Джейсън се хилеше налудничаво. Мостът вече се виждаше ясно и Хелън разбираше, че почти не ѝ бе останало време да ги спаси. Том седеше на мястото на Конър, който лежеше в краката му и не издаваше звук. Хелън погледна Том и кимна почти незабележимо. Той я разбра. Това бе последният им шанс. След минути щяха да са там. Том се надигна тихо, направи две безшумни крачки към Джейсън, който гледаше към моста, и го удари с всичка сила по главата. Джейсън за миг отпусна хватката си върху стика. Хелън светкавично прехвърли управлението към своя стик и пое контрол върху самолета. Джейсън скочи и насочи пистолета към Том.

— Гадно копеле! — изкрещя той. — И ти си като останалите. Лъжливите мръсници от компанията, изневеряващата ми приятелка. Всички сте лъжци и мошеници, които се опитват да ме прекарат.

Вторият пилот крещеше истерично, но не натисна спусъка. Хелън се опита да се издигне нагоре в рязка маневра. Искеше да накара Джейсън да изгуби равновесие и да изпусне пистолета.

— Съжалявам, Том — каза тя, като наклони крилата рязко.

Беше тактика, която бе научила като пилот на изтребител, и винаги досега ѝ бе вършила работа, но се нуждаеше от повече височина. Знаеше, че плаши пътниците, които нямаха представа какво се случва. Но маневрата помогна. Мъжете паднаха, а Джейсън изпусна пистолета, докато се мъчеше да се надигне. Том го стисна здраво и го задържа на пода, а Хелън се опитваше да набере височина, но Джейсън ги бе смъкнал прекалено ниско. Чу писъците на пътниците, но не можеше да направи нищо. Трябваше само да се опита да издигне самолета. CNN вече излъчваше зигзаговидния курс на самолета и всички видяха зашеметяващата маневра с крилата, която изтръгна пистолета от ръцете на Джейсън. Хелън продължаваше упорито да се бори.

— Не мога да набера височина — изстена тя през стиснати зъби. — Проклетият самолет е прекалено тежък, а Джейсън ни смъкна адски ниско — каза тя на Том и натисна бутона, за да говори с кулата, докато Том притискаше Джейсън към пода с цялата си тежест. — Говори капитан Хелън Смит — спокойно изрече тя. — Имаме проблем.

— Виждаме, че имате. Кой управлява самолета в момента?

— Аз. Но не мога да се върна обратно горе.

— Можете ли да кацнете в Пресидио? Там има равен терен. Вляво от вас.

— Ще видя какво мога да направя — отговори Хелън, но не звучеше много уверено.

Въздушен контрол уведоми министерството по сигурността какво са посъветвали капитан Смит.

Аманда и Бърнис се държаха здраво за ръце и наблюдаваха полета по CNN. Бен зяпна от ужас. Все още летяха към моста и той знаеше, че Хелън се бори с всички сили, за да промени курса, преди да стане прекалено късно.

Докато Бен гледаше телевизионния екран в Ню Йорк, Джейсън успя да отхвърли Том от себе си в прилив на нечовешка сила и започна да се бори с Хелън за контрола над самолета. Том удари главата си и бе леко замаян. Джейсън успя да изтръгне управлението от Хелън и се отправи към моста. Всички долу знаеха, че той отново е поел управлението. Изглеждаше сякаш неизбежното щеше да се случи. Джейсън се хилеше възбудено, а Том грабна падналия пистолет и се прицели в него.

10.

В кабинета на Бен настъпи пълно мълчание, докато наблюдаваха движението на самолета, ниско над водата и право към моста. Никой не казваше нищо от пилотската кабина. Хелън беше прекалено заета да мисли как да си върне управлението и да спаси пътниците. Но Том държеше пистолета, а Джейсън не знаеше това. Вторият пилот се усмихваше широко, изпаднал в еуфория при мисълта, че планът му ще се осъществи. Беше най-вълнуващото нещо, което някога бе правил. И се справяше чудесно. Знаеше, че Хелън не може да спаси самолета, и бе уцелил момента идеално. Щяха да ударят моста, самолетът щеше да избухне, а останалото от него щеше да падне във водата и да потъне заедно с моста. Всички в самолета щяха да умрат, а авиокомпанията щеше да се изложи страхотно и да ѝ се наложи да изплати милиони обезщетение, може би дори милиарди. Не го интересуваше нищо, мечтаеше всички да умрат. Той нямаше за какво да живее. Никога нямаше да му позволят да стане капитан. А и бездруго надали някога щеше да получи повишението. Но пък сега щеше да се оттегли с гръм и трясък. И да отнесе национална забележителност със себе си. Никога нямаше да забравят пилота, унищожил Голдън Гейт. Щяха да го помнят винаги, точно както гласеше пощенската картичка. Беше я оставил в легена нарочно, макар че никой нямаше да разбере посланието докато не станеше прекалено късно. Сега Джейсън се наслаждаваше на всяка минута. Внезапно усети притиснатия до главата му пистолет.

— Стани от мястото! — нареди му Том с убийствен глас. — Говоря съвсем сериозно. Стани!

— И защо да го правя? — ухили му се Джейсън. — Всички ще умрем заедно.

— Не, няма — категорично заяви Хелън, протегна се и прехвърли управлението към себе си.

Том извлече Джейсън от седалката, а той не се опита да го спре. Знаеше, че е прекалено късно за Хелън да ги спаси. Мисията му бе

изпълнена.

— Говори капитан Смит — обади се Хелън на кулата, където я слушаха напрегнато и наблюдаваха безпомощно движението на самолета. — Прекалено късно е да се измъкнем. Падаме — обясни тя със спокоен тон.

В този миг Джейсън грабна пистолета от ръката на Том, ухили се широко, напъха го в устата си и натисна спусъка. Навсякъде блисна кръв, а Джейсън се строполи на пода. Беше искал да извърши самоубийство и го бе направил. Хелън погледна през опръскания с кръв прозорец и се опита да реши как да действа. Не можеше да стигне до Пресидио, но бе твърдо решена да не се удари в моста, а знаеше, че ако вдигнеше самолета сега, щеше да стане точно това.

— Вторият ми пилот е мъртъв. Застреля се — съобщи тя, после се обърна към Том. — Отиди отзад и накарай екипажа да изкара пътниците от самолета веднага след като паднем във водата. Ще направя всичко възможно, но не можем да останем на повърхността дълго.

Том кимна и тръгна към вратата, но тя го спря за секунда.

— Как е Конър?

Не бяха чули и звук от него през последните няколко минути докато се разправяха с Джейсън. Том сведе очи надолу и отговори мрачно.

— Мъртъв е.

Хелън кимна тъжно. Не можеше да си позволи да мисли за това сега. Трябваше да спусне самолета над водата и да остане на повърхността колкото се можеше по-дълго.

— Тръгвай — каза тя с напрегнат глас. — Не разполагаме с много време да изкараме пътниците навън. Ако успее да задържа самолета на повърхността достатъчно дълго, пързалките ще влязат в действие, а после ще се превърнат в салове.

Съществуваше минимална възможност да спасят хората и тя щеше да положи всички усилия. Не, нямаше да се удари в моста. Знаеше, че ако се опита да се издигне сега, със сигурност щяха да се ударят и надали някой щеше да оцелее.

— Капитане, бреговата охрана е готова — съобщиха от кулата.

— Не знам дали аз съм готова за тях. Не мога да се издигна, затова ще се смъкна и ще се опитам да се плъзна под моста. Може да

изгубим някои от постоянните си клиенти след тази маневра. Сигурно ще предпочетат да използват друга авиокомпания след това — пошегува се тя, после се съсредоточи върху управлението.

Щяха да се озоват в бурното море в устието на залива, но нямаха друг избор. Тя беше сама в пилотската кабина с два трупа и нямаше да изгуби и един пътник, каквото и да ѝ струваше това.

Тим пристигна в училището на внуците си и без колебание влезе в кабинета на директорката. Тя тъкмо се бе върнала от събрание и той ѝ обясни какво се случва. По новините бяха казали, че става дума за полет от Ню Йорк, но признаха, че е имало два полета оттам с разлика от половин час.

— Сигурен ли сте, че е полетът на Хелън? — извика уплашено директорката.

Беше виждала Тим в училището и преди да прибира внуците си. Дядото беше част от живота на децата. Той поклати глава отрицателно.

— Не, не съм сигурен. Но ще се учудя, ако не е. Хелън трябваше да пристигне сега с полет от Ню Йорк. Бих искал децата да излязат от клас. Не желая да видят или чуят това от някой друг.

Директорката кимна в съгласие.

— Ще наредя да ги доведат — каза тя.

След минути Тим прегърна внуците си в кабинета на директорката. Там имаше телевизор и той го бе пуснал, за да наблюдава отчаяните маневри на дъщеря си, която се опитваше да спаси самолета и да се плъзне под моста. Тим разбра плана ѝ, който беше зашеметяващо смел и дързък.

— Мама добре ли ще е? — попита най-малкият.

Трите деца седяха притиснати до него и вторачени в екрана. Директорката излезе от стаята притеснена. Възможно бе през следващите няколко минути горките деца да видят смъртта на майка си, а и на още много хора.

— Надявам се — отвърна Тим с дрезгав глас. — Майка ви е страхотен пилот — добави той, по бузите му се търколиха сълзи, а внуците му се притиснаха в него. — Ако някой може да изпълни невъзможна маневра, това е майка ви — заяви той категорично, сякаш

се мъчеше да внуши на дъщеря си да успее и да спаси пътниците и себе си.

Не го интересуваше моста или самолета. Искаше само дъщеря му да оживее. Децата ѝ се нуждаеха от нея, той също.

Бен и останалите в офиса в Ню Йорк виждаха всичко, което правеше Хелън, благодарение на камерата на новинарския хеликоптер, която предаваше репортажа по телевизията.

— Мили боже, какво прави тя? — ахна Бен, осъзнал, че Хелън не може да издигне самолета.

Беше прекалено късно и единственото, което ѝ оставаше, бе да се приземи във водата. Но пък самолетът щеше да потъне ужасно бързо.

Фил се разхождаше нервно, Аманда седеше безмълвно, а Бърнис плачеше. Мислеше само за Тоби и как би се почувствала, ако те двамата се намираха в самолета и всеки момент щяха да загинат. Изглеждаше почти невъзможно за капитан Смит да не удари моста и да задържи самолета на повърхността достатъчно дълго, за да изкарат всички пътници навън. Вероятно можеха да бъдат спасени онези, които бяха най-близо до изходите. А може би никой нямаше да оцелее. Дейв не бе изрекъл и дума, откакто Джейсън превзе управлението и се отправи към моста. Никога не беше виждал нищо подобно и не искаше да го види отново. Това бе най-кошмарният ден в живота му.

Бен разбра какво се опитваше да направи Хелън, но не мислеше, че ще успее. Подобна каскада бе изпълнявана само с малки частни самолети, от дръзки пилоти, които искаха да се изфукат с уменията си. Да се опиташ да минеш под мост със самолет с този размер бе направо лудост. Но какъв друг избор имаше? Ако не минеше под моста, щеше да се удари в него.

Нанси направи съобщението по уредбата веднага щом Том излезе от пилотската кабина, целия в кръв, и ѝ предаде нарежданията на капитана. Стюардесата обясни на пътниците, че ще кацнат във водата, напомни им отново как действат спасителните жилетки и им каза, че трябва да се движат максимално бързо, когато самолетът докосне водата. Екипажът щеше да им помага, но самолетът не можеше да остане дълго на повърхността. Тя се зачуди за миг какво ли

щеше да причини всичко това на бебето ѝ, но сега трябваше да мисли за друго.

Том се добра до мястото си и сграбчи ръката на Катрин.

— Искам те навън веднага след като кацнем. Разбираш ли? — извика той, а тя кимна и го погледна паникьосано.

— Какво стана? — попита тя ужасено.

Том бе покрит с кръвта на Джейсън, но самият той не бе пострадал. Гледката обаче беше кошмарна.

— Ще ти разкажа по-късно.

Членовете на екипажа крещяха на хората да си събуят обувките и да заемат поза за катастрофа. Всички ги послушаха, прекалено уплашени, за да не го направят. Том погледна през илюминатора и видя, че летят право към моста. По чудо, Хелън смъкна самолета достатъчно ниско, уравни го над водата, плъзна се под моста, достатъчно близо да го докосне, и спря. Том знаеше, че е време да действат. Екипажът отвори вратите и извика на хората да се отправят към изходите, да оставят вещите си и да не слагат обувките си. Преди Нанси да успее да се добере до двете деца, двойката араби вече бе свалила коланите им и ги бе извадила от местата им. Ахмед им закопча спасителните жилетки, а те се вторачиха в него.

— Не се страхувайте. Ние ще се погрижим за вас — каза той и прегърна Никол, която плачеше, а брат ѝ изглеждаше не по-малко уплашен.

Ахмед и Садаф ги отведоха до най-близкия изход, бутнаха ги надолу по пързалката и незабавно ги последваха. Всеки държеше едно от децата в скута си докато салът подскачаше по вълните. По цялата дължина на самолета се отваряха врати, спускаха се пързалки, а пътниците се смъкваха по тях колкото се може по-бързо. Катрин се озова в сала с Ахмед, Садаф и двете деца и им каза, че всичко ще бъде наред. Тревожеше се повече за тях, отколкото за себе си.

— Тръгвай! — нареди Джоел на Нанси, докато изкарваха пътниците навън.

— Няма да слеза докато не изведем всички навън — решително заяви тя.

— Боби ми каза, че си бременна. Тръгвай!

— Няма да оставя малки деца и пътници в самолета. Ако се измъкнем оттук, просто ще трябва да ме поканиш на сватбата си.

— Обещавам. Колко дълго мислиш, че ще останем на повърхността? — прошепна Джоел.

— Не много — честно отговори тя.

Самолетът подскачаше по вълните, а в кабината започваше да влиза вода. Видяха Сюзън Фароу и кученцето ѝ на пътеката. Отиваха в обратната посока, към втора класа.

— Трябва да се пуснете по пързалката — каза ѝ Джоел, като се опита да я обърне в правилната посока.

Кученцето подаваше глава изпод спасителната ѝ жилетка, която още не бе надута.

— Аз съм на седемдесет и шест години. Няма да липсвам на никого, когато си отида. А ако им липсвам, могат да гледат филмите ми. Няма да оставя тези хора в потъващ самолет. Отивам във втора класа, за да помогна — смело отвърна актрисата и мина покрай тях, преди да успеят да я спрат.

Когато влезе във втора класа, Сюзън видя Робърт с бебето му, прибрано в кенгуру на гърдите му. Младият мъж помагаше на хористките да се смъкнат по пързалката. Учителката им бе една от първите, които излязоха, и момичетата плачеха паникьосани, оставени да се оправят сами. Боби, другите членове на екипажа и Робърт им помогнаха да се измъкнат. Робърт помогна и на други пътници с малки деца, преди да се спусне по пързалката. Солената вода ги опръска, а катерите на бреговата охрана ги вдигнаха от саловете и ги качиха на палубите. Хеликоптерите се снижиха над водата, готови ако се наложи да извадят някого от вълните, но като по чудо никой не бе паднал в морето.

Ахмед внимателно подаде двете деца в ръцете на спасителите, после вдигна Садаф и помогна на останалите жени да се качат в катера преди него. Беше последният от сала им, който подскачаше лудо по вълните, но успя да запази равновесие и да не падне. Садаф избухна в сълзи в мига, когато съпругът ѝ се качи на палубата на катера, и се притисна в него.

— Капитан Смит?

Въздушен контрол проверяваше на всеки няколко минути дали Хелън бе в кабината. Още не беше напуснала самолета и не възнамеряваше да го направи преди и последният пътник да се измъкне. Сърцето ѝ се сви, когато видя Конър Грей в надигащата се

вода в кабината, но не можеше да направи нищо за него. Беше изгубил живота си за благородна кауза, опитвайки се да спаси нея, пътниците и самолета. Беше умрял като герой. Трупът на Джейсън лежеше до седалката му, където бе паднал.

— Трябва да тръгвате, капитане — разтревожено ѝ казаха от кулата.

Хелън наблюдаваше евакуацията през прозорците. Хората все още се спускаха надолу по пързалките и се качваха в саловете.

— Няма да тръгна докато всички не излязат — твърдо заяви тя. — Мисля, че сме почти готови. Водата е вече до коленете ми.

— Излизай! — изкрещяха от кулата.

— Не още! Мисля, че ще се потопим първо с носа — каза тя, бе го очаквала, като се имаше предвид тежестта на самолета. — Отивам да проверя кабините.

Хелън се отправи към задната част на самолета. Първа класа беше празна. Също и бизнес класа. Екипажът се бе скупчил на опашката и помагаше на последните пътници да се спуснат по пързалките. Жена с двама тийнейджъри и няколко мъже. Всички бяха в шок, но решени да се измъкнат, и си помагаша един на друг. Водата се надигаше и в задната част на самолета.

Последният пътник се плъзна надолу и Хелън нареди на екипажа да се спусне след него. Още няколко спасителни катера на бреговата охрана ги очакваха във водата.

— Вие също, капитане — решително каза Джоел и се завъртя към нея.

Хелън бе цялата с кръвта на Джейсън — по лицето, ризата, косата. Нанси вече бе навън, а Боби седеше в сала с Анет и очакваха да ги спасят, заедно с Дженифър, която бе останала до края. Екипажът беше свършил страхотна работа. Джоел се плъзна надолу и в самолета остана само Хелън. Тя се огледа наоколо, за да се увери, че всички са спасени. Внезапно самолетът потъна по-дълбоко и отворът към изхода се смали значително, а пързалката се откачи. Хелън се плъзна през малкия отвор във водата. Знаеше, че един от катерите ще я спаси, и се изненада, когато остана във водата. Беше добра плувкиня и се справяше чудесно, но неочаквано някаква могъща сила я задърпа надолу и тя осъзна, че самолетът потъваше. Бореше се да се измъкне от течението. Дробовете ѝ щяха да се пръснат, но тя изскочи на

повърхността. Течението я беше отнесло далеч от спасителните катери и тя се опита да се задържи по гръб няколко минути, за да си поеме дъх. После нова вълна я заля. Надяваше се да оцелее, заради децата си. Бе сигурна, че Джак е изпитвал същото преди да умре.

11.

— Къде е тя? Какво искаш да кажеш с това, че спасителните катери не са я взели и не се намира в някой от саловете?

— Останала е последна в самолета, след екипажа — съобщи на Бен началникът на спасителната служба в Сан Франциско. — Не са я видели да се спуска по пързалката. После пързалката се е откачила преди Хелън да излезе и самолетът потънал. Не са я видели да се измъква от него.

— Добре, по дяволите, търсят ли я? Какво правят? Тя трябва да е някъде във водата — нервно изкрещя Бен.

— Може да е била завлечена надолу от самолета, ако е излязла прекалено късно. Той потъна доста бързо и създаде страхотно течение. Може да не е успяла да изплува. Търсим я. Имаме спасителни катери във водата и хеликоптери във въздуха. Ако е там, ще я намерят.

— Тя е там! Намерете я! — изкрещя Бен и затвори за трети път откакто бе започнала спасителната операция.

Досега всичко вървеше по план. Екипажът бе изкарал пътниците навън за рекордно време. Все още не разполагаха с точния брой на хората, тъй като бяха разпределени по различни катери, които ги прехвърляха на корабите на бреговата охрана в залива, най-вече нуждаещите се от медицинска помощ. Бен се зачуди дали Хелън може да е една от тях. Ако досега им бяха съобщили точните цифри, значи не бяха загубили пътници или екипаж, с изключение на тримата пилоти. А за двама от тях знаеха, че са мъртви. Бен се молеше третият да е оцелял.

Мина още един час преди Том Бърни да му се обади от един от катерите на бреговата охрана и да му разкаже какво бе станало в пилотската кабина. Джейсън застрелял Конър. Хелън си върнала управлението, после го изгубила и накрая възстановила контрола върху самолета в последните минути, а Джейсън се самоубил драматично с пластмасовия пистолет. Том обясни, че труповете на Конър и Джейсън са потънали заедно със самолета. Надявах се да

намерят този на Конър заради семейството му. Бен бе сигурен, че ще открият и този на Джейсън, когато извадят останките от самолета. Щеше да е скъпа операция, но трябваше да се извърши. Авиокомпанията и градската управа щяха да искат да разкарат самолета оттам, преди да бъде завлечен в морето от теченията или да се превърне в опасност за корабите в залива.

Групата в кабинета на Бен се раздвижи. Бяха тук от часове. Напрегнатият ден бе изцедил силите им. Но ако пътниците бяха спасени, победата бе страхотна. Дължаха я на смелите действия на Хелън Смит и Том Бърни в пилотската кабина.

Президентът на авиокомпанията проведе няколко съвещания с Фил, подготвяха изявление, с което да обяснят положението на обществеността. Полетът бе превзет от психически разстроен пилот, а пътниците бяха спасени от капитан Смит — герой от военновъздушните сили, с дълги години стаж като пилот на изтребител. Но щеше да им се наложи да дават сериозни обяснения защо човек като Джейсън все още работеше за компанията след безброй предупреждения и проблеми с поведението му.

Бен поговори тихо с Бърнис, след като спря да крещи на спасителните служби в Сан Франциско. Младата жена още седеше в кабинета му, за да види дали ще спасят капитан Смит. Надяваше се, както всички останали. Хеликоптери и катери внимателно претърсваха района, но засега без резултат. Морето беше бурно, а теченията под моста — силни. Горката жена можеше да е завлечена навътре в морето или да е потънала със самолета.

— Бих искал да ви благодаря официално, че ни съобщихте за пощенската картичка — каза Бен предпазливо. — Беше много смело от ваша страна да го направите, особено след като шефката ви се е опитала да ви попречи.

Дейв Ли му бе обяснил последователността на събитията и Бен бе силно впечатлен от интелигентността и решителността на Бърнис.

— Бихте ли могъл да не споменавате за нея? — колебливо попита Бърнис. — Тя ме мрази и вероятно ще ме убие, когато се върна на работа — усмихна се младата жена, а Бен се засмя.

— Може да не споменаваме шефката — увери я той.

— Трябва да получите медал за това или грамота и повишение — топло добави той.

— Планирам скоро да напусна — тихо отвърна тя. — Уча право дистанционно. Ще се дипломирам през юни. После ще се явя на изпита за правоспособност. Искам да работя в адвокатска кантора. Обещах на сина ми да го направя.

— Имате дете? — учуди се той.

Самата Бърнис приличаше на тийнейджърка.

— Имам шестгодишен син — гордо отговори тя.

Беше очарована от професионализма на Бен, колко сериозно приемаше всичко и колко усърдно бе действал, за да се справят с опасната ситуация. А и ѝ беше повярвал. След проблемите с Дениз, той върна вярата ѝ в хората. Бен си записа фамилното ѝ име, а тя отиде при телевизора и продължи да наблюдава спасителната операция. В Сан Франциско вече беше четири часът, а в Ню Йорк — седем. Съседката ѝ беше взела Тоби от забавачката и той щеше да прекара нощта при нея. Бърнис не знаеше в колко часа щеше да се прибере. Драмата още не бе приключила, макар най-лошото да бе зад гърба им.

Бен беше ужасно разстроен заради Хелън, копнееше да стане чудо и да я намерят. Тя бе героят днес. Нямахше да е справедливо да загине. А и щеше да остави три сирачета.

Аманда също гледаше репортажите, зашеметена от всичко случило се. Налагаше ѝ се да помисли сериозно и да вземе някои решения. Милдред вече си бе тръгнала, а Дейв Ли и Фил бяха сред хората, които не възнамеряваха да напуснат кабинета на Бен докато не чуеха окончателния брой на оцелелите и не узнаеха какво е станало с Хелън. Всички бяха наясно, че ако скоро не я спасят, тя ще загине.

— Къде е мама? — попита Лали, седемгодишната дъщеря на Хелън.

Децата и дядо им все още гледаха новините в директорския кабинет. Директорката беше донесла кафе за Тим и мляко и бисквити за децата. Видяха как всички пътници бяха прибрани от саловете в катерите на бреговата охрана.

— Тя в една от големите лодки ли е? — попита Лали, като седна в скута на дядо си.

— Още не — отговори Тим напрегнато.

Това не можеше да им се случва отново. Животът не можеше да е толкова жесток, че да остави три сирачета на такава възраст. Оливър беше на тринайсет, Джими — на единайсет, а Лали — едва на седем. Едно от крачетата на Лали се влачеше леко, а дясната ѝ ръка бе по-слаба от лявата, но с изключение на това тя бе активно, щастливо дете и никога не позволяваше на инвалидността да я забави. Сега обаче изглеждаше тъжна и уплашена.

— В залива има ли акули? — прошепна Оливър на дядо си, за да не плаши другите деца.

— Сигурен съм, че не са толкова близо до брега — увери го дядо му, макар да бе чувал точно обратното.

— Ако тя е в една от големите лодки, защо не я покажат по телевизията? — настоя Лали.

Искаше да повярва, че майка ѝ бе успяла да се качи на някой от катерите.

— Защото всички там са много заети в момента — отговори Том бързо, като хвърли поглед на Джими.

Джими не бе изрекъл и дума от часове. Просто седеше вторачен в телевизора. Тим искаше да ги заведе у дома, но не желаше да пропусне нещо докато бяха в колата. Репортажите непрестанно повтаряха кадрите от потъването на самолета, който изчезна под водата с ужасяващ трясък. Той си представи как дъщеря му бе завлечена на дъното заедно с него, сломена от сила, с която не можеше да се бори.

Директорката влезе при тях и забеляза, че децата са пребледнели. Тим успокояваше внуците си и отказваше да повярва, че дъщеря му е загинала.

Том Бърни и Катрин бяха разделени, докато той помагаше на пътниците да се спуснат по пързалките, но той знаеше, че тя е в първия сал и вече се намираще на един от катерите на бреговата охрана. Никой още не бе откаран на брега. Спасителните екипи помагаша на ранените на място и Том бе сигурен, че ще се видят с Катрин рано или късно.

Ахмед и Садаф седяха на катера с двете деца, на които бяха помогнали. Марк и Никол получиха разрешение да се обадят на майка си и да ѝ съобщят, че са на катера и са добре. Майка им се разплака, когато един от спасителите поговори с нея. Твърдеше, че това е най-

ужасният ден в живота ѝ. А родителите ѝ очакваха новини в дома си в Оринда. Тя даде на спасителя номера им, а той обеща да им звънне, когато след няколко часа слязат на брега. Увери я отново, че децата са в добри ръце и не са пострадали. Каза ѝ, че Марк яде хамбургер, а Никол поискала пица. Хората му се грижеха чудесно за децата, както и Ахмед и Садаф, които не бяха изпуснали хлапетата от погледа си.

Нанси и Джоел бяха на същия катер и се зарадваха, когато се срещнаха. Нанси изпита истинско облекчение, когато видя, че децата са добре. Никой не бе очаквал полетът да завърши по този начин, когато излетяха сутринта от Ню Йорк. Боби, Дженифър и повечето стюардеси бяха в един сал, когато той се откачи от пързалката, и оттам се прехвърлиха на спасителния катер.

— Значи ще ме поканиш на сватбата си? — пошегува се Нанси отново.

Джоел бе звъннал на Кевин от катера и той се разрида от облекчение, когато чу гласа му.

— Мислех, че си мъртъв, когато видях самолетът да потъва. Слава богу, че си добре.

— Съвсем добре съм — нежно го успокои Джоел. — Беше страшно, но бяхме заети да успокояваме и извеждаме пътниците.

— Можеш да ми станеш шаферка, ако искаш — каза Джоел на Нанси.

— Бих се радвала — отговори тя и погледна през залива към града, който бе смятала, че никога вече няма да види.

Още не бе говорила със съпруга си. Полетът му от Маями трябваше да кацне скоро. Нанси се зачуди дали може да изгуби бебето след всичко преживяно, но не можеше да направи нищо. Беше жива, имаше си Питър и малкото момиченце от Китай, което щяха да осиновят. Може би не се нуждаеше от повече. Внезапно се почувства страхотна късметлийка. Беше погледнала смъртта в очите, но бе оцеляла. Двамата с Джоел стояха на палубата прегърнати. Щяха да останат приятели завинаги след това премеждие. Бяха отишли заедно в ада, но се бяха върнали.

С хеликоптер пристигна лекарка, която я прегледа и каза, че всичко изглежда наред. Нямаше кръвене, нито болки, но ѝ нареди да си почива през следващите няколко дни.

Сюзън Фароу се озова в сала с Робърт и бебето му, момичетата от хора и Моник Лалу, която бе изоставила децата в самолета. Учителката измърмори няколко мизерни извинения, но истината беше, че, обзета от ужас, бе искала да спаси себе си и бе забравила за момичетата. Хористките, Моник и Анет, стюардесата, бяха настанени в един от катерите. Робърт звънна на Елън от кораба и ѝ се извини задето бе взел бебето сутринта. Съжаляваше и се разкайваше. Едва не бе убил и двамата. Знаеше, че няма да се качи на самолета за Япония тази вечер. Елън беше обезумяла от ужас и каза, че никога няма да се съвземе от шока, когато открила, че бебето го няма.

— Постъпил си ужасно — отбеляза Сюзън със сериозен глас, когато Робърт ѝ разказа. — Трябва да го върнеш на майка му.

Скот спеше кротко в ръцете на баща си и вече не изглеждаше болен.

— Всичко се оказа много по-трудно, отколкото си мислех, когато решихме да имаме дете. Елън се промени, след като забременя. Вечно ми нареждаше какво да правя, сякаш бях дете.

— Може би си се държал като дете — каза актрисата. — Може би тя е пораснала, а ти не си.

— Не съм сигурен, че искам да порасна — замислено отговори той. — Елън вероятно никога вече няма да ми проговори.

— Не знам дали и аз бих ти проговорила. Кражбата на бебето е доста гадно нещо.

Робърт кимна и не отговори. Властите вече се бяха свързали с авиокомпанията и спасителните служби и на брега службата за защита на децата щеше да вземе Скот. Майката на бебето щеше да пристигне сутринта от Ню Йорк, за да си го прибере.

Момичетата от хора бяха силно разстроени от случилото се, а учителката им заяви, че възнамерява да подаде оставка. Знаеше, че родителите бездруго ще я уволнят, когато децата им разкажат колко лошо се бе държала и как ги бе изоставила в самолета. Една от майките щеше да пристигне и да продължи с момичетата. Госпожица Лалу настоя, че иска да я приемат в болница, когато стигнат до брега. Каза, че не желае да продължи пътуването като бавачка на хлапетата, защото не може да се справи с тях.

Двамата млади съпрузи, които се караха през целия път, бяха разделени, когато се спуснаха на саловете, и всеки от тях мислеше, че

другият е загинал. Когато се срещнаха на катера, осъзнаха колко много се обичат. Каквото и да се случеше в бъдеще, не бяха готови да се откажат от брака си.

— Мислех, че си умрял — захлипа тя в ръцете му и се притисна силно към него.

Горещи сълзи се стекоха по лицето му и той призна, че също я е смятал за мъртва. Не бяха решили проблемите си и не знаеха дали ще успеят, но засега им бе достатъчно да са заедно. Струваше им се, че са получили втори шанс и не искаха да го изгубят. Може би не бе късно да започнат отначало. Обещаха си да положат усилия.

В осем часа вечерта мостът все още бе затворен, но планираха да го отворят в полунощ. Повечето аварийни коли се оттеглиха, с изключение на няколко линейки и полицейски коли. Слава богу, пожарните се оказаха ненужни и Феникс се върна в пристанището.

Пътниците, които се нуждаеха от помощ, бяха приети в местните болници, а авиокомпанията резервира хотели за всички. Представители на компанията чакаха на брега с автобуси, пълни с дрехи за всички пътници. Хората от Сан Франциско щяха да се приберат у дома, ако не им се налагаше да влязат в болница. Имаше синини и порязвания, счупен глезен и няколко изкълчени крайника. Двама от пътниците със сериозни сърдечни проблеми бяха под грижите на лекарите от бреговата охрана, а един възрастен мъж бе откаран в болницата с хеликоптер. Щяха да минат месеци докато всички се справят с посттравматичния стрес, а авиокомпанията осигури психиатри за екипажа. Съвземането нямаше да е лека работа. Трябваше да се решат и някои правни въпроси, включително обезщетение от страна на авиокомпанията. Със сигурност щяха да последват съдебни дела, независимо колко добре си вършеха работата, а и завинаги щяха да им задават въпроса защо Джейсън не е бил уволнен по-рано, още при първия знак за психически проблеми, което бе довело до този ужас и хладнокръвното убийство на уважаван старши капитан. Семейството на Конър несъмнено щеше да съди авиокомпанията. Шефовете на компанията очакваха това, както и делата от страна на другите пътници и семействата им. Процесът щеше да е дълъг и мъчителен и да отнеме години.

Бен, Фил, Бърнис и Аманда все още гледаха репортажите по телевизора в кабинета на Бен и се надяваха да чуят, че Хелън е

спасена. Но след пресконференцията в осем часа не последваха новини за нея.

Вече разполагаха с пълния брой на оцелелите. Не бе загубен и един живот, с изключение на Конър Грей, Джейсън Андрю и вероятно Хелън Смит. Тримата пилоти. Останалата част от екипажа и пътниците бяха добре. Спасителната операция мина успешно, а майсторските умения на Хелън спасиха пътниците и моста. Тя вече бе обявена за герой.

Президентът на авиокомпанията и началникът на рекламния отдел проведоха пресконференция в осем часа. Обясниха случилото се, доколкото можаха, и се извиниха на пътниците и семействата им за травмата, която бяха преживели. Приключиха с похвала към капитана и екипажа за героичните им действия по време на спасителната операция и изразиха надежда, че капитан Хелън Смит ще бъде намерена. Бреговата охрана полагаше всички възможни усилия и продължаваше да я издирва в залива.

Том Бърни отказа да бъде интервюиран, но представители на медиите се струпаха пред апартамента му, когато научиха за него. Говорителите по всички телевизионни канали започваха да повтарят едно и също и да се съсредоточават върху по-драматичните моменти. Непрестанно показваха как Хелън Смит умело бе плъзнала самолета под моста.

Над района все още кръжаха хеликоптери, които я издирваха. В последния репортаж съобщиха, че издирването ще бъде прекратено до сутринта, когато щяха да разширят района, в случай че тялото ѝ бе отнесено навътре в морето. Спусна се гъста мъгла, както почти всеки ден в Сан Франциско, и това щеше да усложни спасителната операция.

Бащата на Хелън най-после към шест часа прибра децата от училище. Не можеха да останат там цяла нощ. Откара ги у дома и приготви вечеря, но никой не хапна. Пуснаха телевизора веднага щом влязоха у дома, но не научиха нищо ново за Хелън. Тим им обясни, че много хора са били спасявани след дни във водата, и им напомни колко корава и силна бе майка им. Тя бе боец и ако имаше начин да се прибере при децата, щеше да го направи. Тим се надяваше, че им казва истината, и искаше и самият той да повярва на думите си. Не се беше молил от дълго време, откакто жена му почина преди петнайсет години, но днес прекара цял ден в молитви да намерят дъщеря му.

Трябваше да я открият, а тя трябваше да оцелее, където и да се намираше. Заради децата.

Бен тъкмо се канеше да спре телевизора в десет часа, когато репортер от мястото на събитието съобщи, че има гореща новина. Показаха кадър с два хеликоптера, снижени ниско над водата, чиито прожектори силно осветяваха морето. Репортерът обясни, че удължили издирването с цял час. Един от хеликоптерите спусна дълго въже и втори кабел със спасител. Виждаше се само глава на повърхността на водата и ръка, която се протегна да грабне въжето. Никой още не бе потвърдил кой беше човекът във водата, но сред спасителите настъпи оживление и радостно вълнение. Въжето започна да се издига нагоре, понесло човешка фигура. Спасителите я издърпаха на борда и хеликоптерът се понесе с висока скорост. Репортерът съобщи, че още не знае кой е спасеният, но можеше да се предположи. Всички в кабинета на Бен седяха като заковани на местата си. Минаха цели пет минути преди говорителят да съобщи, че са спасили капитан Хелън Смит, само секунди преди да се спусне мъглата. Силното течение я бе отнесло в морето, но се бе задържала на повърхността с помощта на възглавница от седалка, доплавала до нея след потъването на самолета. Хелън се бе носила в морето през последните осем часа и приливът я бе върнал по-близо към брега. Казаха, че е в добро общо състояние, но е премръзнала и веднага я откарали в най-близката болница.

Фил, Бен, Аманда и Бърнис изкрещяха и заплакаха от радост. Кошмарът бе свършил. А Бен мислеше само, че този път се бе справил добре. Краката му трепереха, той се отпусна на стола и благодари на Господ, макар да бе смятал, че го е изоставил, когато заложниците загинаха. Но сега бе различно. Струваше си да се живее. А в каквото и състояние да беше Хелън, щеше да се оправи. Беше жива!

Тим се канеше да каже на децата да си облекат пижамите, когато на екрана премина лентата за гореща новина, която гласеше: „Героинята Хелън Смит е жива“. После видяха драматичното спасяване на Хелън. Отначало се вторачиха безмълвно в телевизора, после се прегърнаха и закрепяха от радост.

Хелън помоли да ѝ дадат телефон и звънна на семейството си. Беше толкова изтощена, че едва говореше. Гласът ѝ бе само дрезгав

шепот, но каза по няколко думи на всяко от децата и ги увери колко силно ги обича, после поговори с баща си.

— Ще се прибера утре — обеща тя.

Бяха я приели в болницата, но Тим беше прав — дъщеря му бе силна жена и боец.

— Никой ли не ти е обяснявал, че не трябва да летиш под мостове? Страхотно кацане — изсумтя Тим, но изпълненият му с емоции глас трепереше.

Докато се носеше по вълните, Хелън бе мислила само, че трябва да се добере някак до децата си и да оцелее.

— Обичам те — каза тя с последни сили.

— Аз също те обичам. Поспи и ще говорим утре.

Мина доста време преди децата да се успокоят и да си легнат. Лали заспа на канапето до дядо си. Той я отнесе в леглото, след като зави момчетата. Оливър все още изглеждаше разстроен, но Джими заспа в мига, когато главата му докосна възглавницата. Тим остана в хола в продължение на часове. Мислеше за преживяното от дъщеря му и благодареше на Бог, че бе оцеляла. Никога не бе виждал по-красива гледка в живота си — Хелън, която вадеха от водата. Господ отговори на молитвите му.

Четиримата останали в кабинета на Бен отново се прегърнаха. Той най-после изгаси телевизора и предложи да изпрати Бърнис у дома с кола на министерството и служител, който да я придружи. Това бе най-малкото, което можеха да направят за нея. Тя му благодари за милия жест. Беше прекалено късно, за да се качи на влака, а не можеше да си позволи такси. Чувстваше се много изморена.

Бърнис не проговори в колата. Когато я оставиха пред дома ѝ, ѝ се стори, че едва ще успее да стигне до жилището си, но се качи горе и звънна на съседката си. Тоби стоеше до нея. Бърнис го грабна, притисна го в прегръдките си и захлипа.

— Какво не е наред, мамо? — попита той стреснато, никога преди не я бе виждал в такова състояние.

— Всичко е наред, бебчо. Просто съм изморена. И те обичам страшно много.

Бърнис не спираше да мисли за децата в самолета и за тези на Хелън, които едва не бяха загубили майка си.

— Всичко наред ли е? — попита съседката, която знаеше какво бе станало.

Бърнис кимна и притисна сина си до себе си. Той бе перфектният край на ужасен ден. Но всъщност денят се оказа добър. Много добър. Бе преценила правилно ситуацията, когато намери пощенската картичка, и предотврати голяма беда. Всичко бе завършило чудесно.

Бърнис отнесе Тоби у дома, срита униформата си на пода, облече нощницата и се пъкна в леглото до сина си. Прегърна го здраво и се замисли за случилото се. Изпитваше благодарност, че Хелън Смит и останалите бяха живи. Не можеше да иска повече от съдбата.

12.

Катерите на бреговата охрана спуснаха котва на кея в Сан Франциско, където бяха осигурили район за семейства и приятели, които очакваха спасените пътници. Имаше огромна зала, където да влязат на топло. Там бяха подредени храна и напитки и огромен телевизор, на който изгледаха спасителната операция. Когато катерите приближиха, всички изскочиха навън. Никой не знаеше в какво състояние ще бъдат оцелелите докато им помагаха да слязат на брега.

Ахмед и Садаф държаха за ръце Никол и Марк. Не бяха ги пуснали и за секунда и се бяха превърнали в техните ангели хранители. Сивокоса двойка забърза към тях и пое децата в обятията си. Последваха сълзи и целувки, а децата разказаха подробно за случилото се и представиха новите си приятели на баба и дядо.

Представители на авиокомпанията грижливо отбелязваха имената в списъка. Искаха да се уверят, че всички са в безопасност, и да им помогнат с каквото могат. Жена в униформа на компанията стоеше със сълзи в очите и наблюдаваше децата. Тя имаше деца на същата възраст и само можеше да си представи какво бяха преживели семействата им.

Минаха няколко минути преди Грант и Барбара Холандър да успеят да поговорят с Ахмед и Садаф спокойно и да им благодарят за грижите за внуците им. Никол и Марк описваха всичко изключително реалистично и баба им не можеше да спре да плаче докато прегръщаше благодарно младите араби. Ахмед изглеждаше смутен от емоционалната сцена, а Садаф плачеше заедно със семейството.

Никол обясни на баба си и дядо си, че новите им приятели отиват да учат в Бъркли и са пристигнали чак от Рияд, в Саудитска Арабия. Четиримата възрастни се усмихнаха весело. Навсякъде около тях се разиграваха подобни сцени. Служителите на авиокомпанията помагаха на хората и ги насочваха към автобусите, които трябваше да ги откарат до хотелите. Бяха им осигурени всички възможни удобства, включително дрехи от местните магазини, закупени от компанията.

Семейство Холандър предложи да откарат Ахмед и Садаф до Бъркли, но младата двойка отказа смутено. Щяха да се настанят в хотел „Хайът“ на площад Юниън, където авиокомпанията им бе резервирала стая.

— Може да отседнете у нас, ако искате — предложи Барбара Холандър, но Садаф настоя, че не искат да се натрапват и ще са добре в хотела.

А и на другия ден трябваше да се настанят в жилището си в Бъркли. Грант ги попита какво ще учат и Садаф обясни, че тя се е насочила към история на изкуството, а Ахмед ще учи бизнес. Семейство Холандър бяха впечатлени от учтивостта и безукорните им маниери, както и от нетипичната за младежи на техните години зрялост. Размениха си номерата на телефоните, децата прегърнаха Ахмед и Садаф и отпътуваха с баба си и дядо си към Оринда. Обещаха на хлапетата да вечерят с тях, след като се установят в Бъркли. Дъщерята и зетят на семейство Холандър щяха да пристигнат на следващия ден и да останат в Оринда за кратко. Ваканцията започна ужасяващо за Никол и Марк, но очевидно децата се справяха добре.

В мига, когато слезе от катера на бреговата охрана в компанията на Нанси и останалите от екипажа, Джоел видя Кевин и бързо си проправи път към него. Кевин се отпусна в ръцете му и двамата мъже се прегърнаха здраво. Кевин не можеше да спре да плаче.

— Мислех, че никога вече няма да те видя — прошепна той, а Джоел се усмихна през сълзи.

— Не мислеше, че ще пропусна сватбата ни, нали? — пошегува се той, после представи Нанси на годеника си и му съобщи, че тя ще бъде главната им шаферка.

Родителите на Кевин бяха дошли с него и стояха дискретно настрана. Присъединиха се към двамата мъже, когато видяха Нанси.

— Уплашихме се, че ще те изгубим — развълнувано каза майката на Кевин и прегърна Джоел щастливо.

Беше почти единайсет часа през нощта. Екипажите на бреговата охрана бяха останали с пътниците, за да помогнат с каквото могат, а представители на компанията се качиха на борда, за да поговорят с тях. Служители от министерство по сигурността също се бяха качили на катерите, за да научат какво бе станало през последния трагичен час от

полета. Но екипажът не знаеше почти нищо за случилото се в пилотската кабина.

Джоел си тръгна заедно с Кевин и родителите му и тихо каза на годеника си:

— Утре ще се обадя на нашите — каза той. — Искам да им съобщя за сватбата.

Той знаеше, че родителите му ще се шокират и няма да одобрят сватбата, но чувстваше, че им дължеше това. Можеше да умре днес и искаше те да узнаят истината за живота му, дори и да не им харесаше. Все пак бяха негово семейство и не желаше да ги лъже. Беше взел решението в сала, докато чакаше да го спасят. Тогава се зарече да е честен с родителите си, от уважение към Кевин и към самия себе си. Ако те не можеха да понесат новината, той щеше да се разочарова, но да го преживее. Не искаше да е като брат си и завинаги да живее в лъжа. Това му изглеждаше доста тъжен живот. Джоел изпита благодарност, че се бе преместил в град, където начинът му на живот бе приет и уважаван от хората.

— Ще се видим в петък! — извика той на Нанси.

Беше ѝ казал, че сватбата ще е в четири часа в кметството на Сан Франциско, и тя обеща да е там.

Нанси все още чакаше Питър, когато Джоел и Кевин си тръгнаха. Съпругът ѝ пристигна след няколко минути, все още в пилотската униформа, тъкмо беше кацнал със закъснелия полет от Маями. Беше хванал такси от летището и пристигна направо тук. От въздушен контрол му бяха съобщили, че жена му е спасена, и той остави управлението на втория пилот за няколко минути, за да може да се съвземе.

Притисна Нанси към себе си и затвори очи, благодарен, че всичко бе свършило.

— Бременна съм — прошепна му Нанси.

Не беше сигурна как стресът щеше да се отрази на бременността ѝ, но лекарят от бреговата охрана ѝ бе казал, че всичко е наред. Питър я погледна невярващо. Ден на чудеса.

— Имаме да обсъдим безброй неща — усмихна му се тя.

Изглеждаше изморена, но здрава, в смачканата униформа и хартиените чехли, които ѝ бяха дали на катера. Двамата се качиха в един от автобусите, който щеше да ги отведе у дома. Живееха в къща

на пристанището и не ги чакаше дълъг път. Нанси искаше само да са заедно и да се опитат да забравят всичко, което се бе случило.

Полицията очакваше Робърт Бонд, когато той слезе от катера на бреговата охрана със Скот в ръце. Момичетата от хора се сбогуваха с него. Възпитателка от юношеския хор на Сан Франциско бе предложила да помогне на момичетата и се здрависа жизнерадостно с тях. Моник Лалу бе откарана в болница с линейка. Една от майките на хлапетата щеше да пристигне и да продължи турнето с тях, а друга жена от хора в Сан Франциско също бе предложила помощта си. Момичетата бяха изнервени от преживяното, но нямаха търпение да се доберат до хотела. Тази вечер щяха да отседнат в „Хилтън“ в центъра на града. Ченгетата се опитваха да проявят дискретност, но бе ясно какво се случва. Жена от службата за защита на децата взе бебето от Робърт и му обясни, че Скот ще бъде откаран в болница, където ще го прегледат, и ще остане там докато майка му пристигне от Ню Йорк на следващия ден.

— Мисля, че имаше температура в самолета — разкаяно каза Робърт.

Чувстваше се страшно виновен за това, което бе направил. Отначало бе смятал идеята си за чудесна, но вече виждаше, че е пълна лудост. Нищо в изминалата година не беше логично. И дори в годината преди това, когато двамата с Елън се ожениха, въпреки всички възражения на родителите им, които смятаха, че не са готови за брак. После Елън забременя и нещата се влошиха.

— Може да го е боляло и ухото — призна той и жената кимна.

Тя съжеляваше младия баща, но бебето изглеждаше добре.

— И повърна няколко пъти — добави Робърт.

— Съпругата ви каза, че е бил болен, когато сте го взели — каза служителката, която беше чела доклада.

Робърт кимна. Не беше забелязал нищо, докато Скот не започна да плаче в самолета, а после и да повръща.

— Сега обаче изглежда добре — успокои го жената.

Скот се смееше весело и протегна ръце към баща си, но Робърт знаеше, че ченгетата са наблизко и чакат да го отведат в затвора.

— Кога мислите, че ще мога да го видя отново? — попита той.

— Не знам — честно отговори служителката. — Зависи от семейния съд в Ню Йорк. Ще има дело. Съпругата ви ще го отведе

обратно в Ню Йорк утре.

— Предполагам, че ще е с родителите си...

— Не знам.

Жената се качи в кола с емблемата на социалните служби, след като настани Скот в бебешката седалка отзад. Бебето протегна ръце към баща си и се разплака, когато колата потегли. Робърт замаха и му направи смешна физиономия, но по бузите му се стичаха сълзи.

Полицайте прочетоха правата на Робърт и го арестуваха за отвличане, което в Калифорния бе престъпление по преценка на съдията. В Ню Йорк това се считаше за сериозно провинение.

— Какво ще стане сега? — нервно попита Робърт, докато го отвеждаха към полицейската кола с белезници на ръцете.

— Зависи от съдията. Някой може да ви плати гаранцията. Останалото ще се реши по-късно в съда. Адвокатът ви може да поиска прехвърляне на делото в Ню Йорк.

Двамата полицаи се опитаха да проявят мило отношение към него. Не бяха съгласни с онова, което бе извършил, но Робърт вече бе преживял ужасен кошмар днес, а и кой знае каква беше жена му и от какво бягаше. По-старото ченге подхвърли съчувствена забележка по негов адрес.

— Той е просто хлапе.

Искрено го съжаляваше. Робърт приличаше на осветена от фарове сърна, когато видя затвора.

— Само една година е по-млад от мен. Женен съм от четири години и имам две деца. А жена ми ще ме очисти, ако ѝ свия такъв номер. Представи си какъв ужас щеше да е, ако хлапето бе загинало, когато самолетът падна във водата. Той не е трябвало да го краде от майка му.

Възрастният полицаи се замисли. Знаеше, че партньорът му е прав, но също така бе наясно, че хората съзряваха на различна възраст, а някои никога не порастаха.

— Малкият ми син би се справил с ролята на баща на двайсет години. Сега е на двайсет и девет и жена му наскоро роди трето дете. Големият ми син е на трийсет и четири и не би могъл да се справи и днес. Не бих поверил и хамстер на грижите му. Държи се като четиринайсетгодишен. Абсолютно безотговорен. Не може да задържи нито гадже, нито служба. Не съм убеден, че някога ще порасне. Или че

аз ще живея достатъчно дълго да го видя. Жена ми намира какви ли не извинения за него и вечно му дава пари. Изритват го от жилищата, защото вдига шум и пуши трева, а после се нанася при нас и ме подлудява. Някои хора просто съзряват по-бавно от другите. Това хлапе ми прилича на един от тях. Може би случилото се в самолета ще го събуди и научи как да се държи, особено след като има и дете. Но пък имам и приятели на моята възраст, които още не са готови за бащи.

Възрастният полицай изпитваше съчувствие към Робърт, а и към детето му, което неизбежно щеше да плати цената за незрялостта на баща си.

— И аз имам такива приятели — замислено кимна по-младият. — Просто не изпитвам съчувствие към типове, които прецакват децата си или ги излагат на опасност.

— Момчето бездруго ще го обича — каза колегата му.

И двамата знаеха, че е прав. Бяха предавали много деца на службата за защита на децата и хлапетата винаги прощаваха на родителите си и искаха да се върнат при тях.

— Надявам се този случай да му даде добър урок — каза младият баща.

Скот веднага бе приет в болницата, а Робърт плачеше в килията си и се чудеше дали Елън някога щеше да му позволи да види сина си отново. Чувстваше се като абсолютен глупак и осъзнаваше каква страхотна грешка беше допуснал. Прекалено късно.

Около полунощ всички следи от случилото се преди часове на кея бяха заличени. Хората, които живееха в Сан Франциско, се бяха прибрали у дома. Останалите бяха настанени в хотели, с изключение на един пътник, който настоя да хване полета си в един сутринта, за да присъства на важно събитие в Сеул. Представител на авиокомпанията му помогна да си купи дрехи и куфар на летището и задържаха полета заради него.

Екипажът се прибра у дома, за да обмисли случилото се и как биха могли да се справят по-добре със ситуацията. Знаеха, че ще имат на разположение психиатри, ако се нуждаеха. Повечето от тях се чувстваха добре. Подобни неща се случваха. Самолети се разбиваха заради технически дефекти и необичайни климатични условия, дори и заради терористи. Всеки ден гледаха тази истина в очите. А пилот, склонен на самоубийство и готов да избие невинни хора със себе си,

също вече не бе нещо нечувано, макар да не можеше да бъде предвидено. Това бяха рисковете на професията, както и пияни или невъзпитани пътници, лоши колеги, плачещи деца или неочаквана турбуленция. Всичко бе част от работата. Не можеха само да поднасят топли кифлички и да раздават слушалки. Приемаха и рисковете, заедно с останалото. Никой от членовете на екипажа не хленчеше заради случилото се. Авиокомпанията се справи безукорно със ситуацията, а също и всички от спасителните служби.

Катрин лежеше в леглото си в хотел „Четири сезона“ в Пало Алто и се опитваше да осмисли случилото се. По-рано звънна във фирмата, където щеше да е на интервю, обясни им какво бе станало и помоли да отложат срещата за петък. А и искаше да си купи прилични дрехи за интервюто. Администраторът на хотела ѝ обясни, че може да намери всичко необходимо в магазин „Станфърд“, и ѝ изказа съчувствието си за преживяното. Хотелът я бе настанил безплатно, а и авиокомпанията бе предложила да плати престоя ѝ. Щеше да ѝ се наложи да си извади и нова карта за самоличност, кредитни карти и да си купи нов телефон.

Тя се изненада, когато телефонът в стаята ѝ звънна и чу гласа на Том. Двата попаднаха в различни катери и не го бе виждала, откакто я накара да се измъкне от самолета колкото се може по-бързо и я бутна към първата пързалка.

— Обаждам се, за да проверя как си. Не можах да те намеря на кея, но пък пристигнах там доста късно — каза той.

Том бе провел дълга среща с хората от министерството по сигурността относно случилото се в пилотската кабина. Федералната администрация по полетите искаше да се види с него, а и президентът на компанията му също се бе обадил. Изкара доста натоварена нощ, а после звънна на сина си в Чикаго, за да му каже, че всичко е наред.

— Добре съм — отговори Катрин уморено, както се чувстваше. — Цялата история ми се струва нереална — добави тя.

Щеше да ѝ се струва още по-нереална, ако беше видяла как Конър Грей умря от огнестрелните си рани, а Джейсън Андрюс си пръсна черепа от упор, след като не успя да се пребори с Хелън за управлението.

— А ти как си? — попита Катрин.

— Просто съм изморен.

Том се намираше в апартамент, осигурен от компанията, след като се бе борил да се промъкне между репортерите пред кооперацията. Някой им бе казал, че той е бил в пилотската кабина преди самолетът да падне, и всички искаха да чуят разказа му. Той им отговори лаконично, че няма коментар, а пресконференцията на другия ден ще отговори на всичките им въпроси. Авиокомпанията бе обещала да проведе пресконференция заедно с министерството по сигурността и директора на спасителните служби.

— Наистина ми е приятно да си бърбря с теб, Катрин, въпреки обстоятелствата.

— Да, и на мен също — прозя се тя, а той се засмя. — По изражението ти усетих, че нещо не е наред, когато започна да получаващ имейли.

— От Ню Йорк ме помолиха да вляза в пилотската кабина и да проверя какво става. Казаха ми, че поради грешка на полета ни нямало охрана. Адски смело беше от твоя страна да не започнеш да се наливаш с шампанско, когато нещата се объркаха — похвали я той.

— Не исках да съм замаяна на интервюто — честно призна тя. — В противен случай щях да го направя. Макар да не съм сигурна дали щеше да ми помогне, бях мокра до кости в сала.

— Можеш да си поръчаш шампанско сега — предложи й той.

— Това може и да те шокира, но не съм алкохоличка, а просто нервна пътничка.

— Ти така твърдиш — засмя се Том. — Когато изгълта трите чаши, преди да излетим, си помислих, че през целия път до Калифорния ще седя до бърбрива пияница.

Катрин се засмя весело.

— Шампанското просто ме приспива.

— Забелязах — подкачи я той. — Но пък беше страхотна компания през останалата част от полета. А като знам какво изпитваш при летене, направо беше великолепно по време на евакуацията.

— Екипажът свърши отлична работа. И много се радвам, че намериха капитана. Тя извади късмет, че не се удави или не бе изядена от акула.

Телевизионният говорител бе съобщил, че в океана съвсем близо до залива има акули, които понякога нападат.

— Тя се справи страхотно с управлението на самолета, когато вторият пилот се опита да го свали. Забележителна жена и велик пилот.

— Лошо стана с пенсионирувания капитан — каза Катрин, двамата замълчаха за момент и се замислиха за Конър Грей.

Никой не съжаляваше Джейсън, като се имаше предвид какво се бе опитал да направи, а и почти бе успял.

— Компанията ще трябва да дава много обяснения.

— Ще присъстваш ли на пресконференцията утре? — попита тя, макар да подозираше, че знае отговора.

— Да. Помолиха ме. Предполагам, че ще съм като украса на витрината.

— Ти беше много повече от украса, Том — сериозно каза Катрин.

Беше наясно с това, макар да не знаеше всички подробности, а и вероятно никога нямаше да ги научи.

— Остава ли уговорката ни за вечеря в петък или вече ще съм само част от лош спомен за теб? — попита той притеснено.

— Разбира се, че остава. Ти си героят, а не злодеят. Благодаря ти, че ме накара да изляза толкова бързо. Арабската двойка беше много мила с двете хлапета, които пътуваха сами. Той ги грабна и ги извади светкавично. Мисля, че те напуснаха самолета първи, а аз бях веднага зад тях, благодарение на теб.

— Ще те взема в седем в петък и ще се опитам да измисля интересно място за вечеря — каза той сънливо.

Беше прекалено изморен, за да продължи разговора, въпреки че му се наслаждаваше. Харесваше Катрин. Беше висока, сексапилна, умна. Изглеждаше като спортистка и Том правилно предположи, че всеки ден посещава фитнеса.

— Късмет с интервюто.

— Благодаря ти. Утре трябва да отида на пазар. Звучи глупаво, като се има предвид всичко, което се случи, но ме е яд, че си загубих обувките. Бяха чисто нови, от „Маноло Бланик“. Тъкмо ги бях купила.

— Този език ми е непознат. Ще трябва да ми предадеш урок по него докато вечеряме — каза Том и двамата се засмяха. — Жена ми не се интересуваше от мода, а аз познавам само самолетите. Почини си — нежно я посъветва той.

— Ти също. Ще те гледам на пресконференцията утре. И ще се видим в петък — обеща Катрин и осъзна, че вече очакваше вечерята им с нетърпение.

След секунда затвори и тя се отпусна на леглото. Замисли се за Том. Заспа, преди да събере сили да изгаси лампата.

13.

Бърнис не стана рано за работа на следващия ден и остави Тоби у дома. Искаше да прекара деня с него и да се порадва на всеки миг след стреса от предишния ден. Опита се да му обясни простичко какво бе станало, без да го плаши ненужно, в случай че трябваше да летят някъде, което не се бе случвало досега. Тя не можеше да си го позволи, но се надяваше един ден да успее да заведе сина си в Дисни Уърлд във Флорида или на хубава почивка. Бърнис имаше големи планове за тях. По време на закуската му разказа как бе намерила пощенска картичка със снимка на мост на нея, оставена от лош човек.

— За теб ли я беше оставил? — любопитно попита Тоби.

— Не, просто я беше оставил. Мисля, че я беше забравил. Написал на нея нещо като съобщение, което ми се стори странно. Снимката беше на прочут мост в Сан Франциско. Звъннах на полицията на летището и им я показах и след известно време те научиха в кой самолет се намира лошият човек. Но отне известно време. Той искаше да повреди моста, но не му позволиха, и сега всички са в безопасност.

Версията ѝ бе доста съкратена, но разказа на Тоби всичко, от което се нуждаеше. На неговата възраст не бе нужно да узнава за убийство и самоубийство, за падащ във водата самолет и спасяване на пътниците.

— Какво стана с лошия човек? В затвора ли отиде? — попита Тоби.

Бърнис се поколеба за момент, преди да отговори и избра лесно да се измъкне. Нямахше начин да каже истината на сина си, въпреки че може би щеше да го направи един ден, когато той порасне. Никога вече нямаше да ѝ се случи нещо подобно.

— Да, влезе в затвора — излъга го тя. — Завинаги — добави Бърнис, като повтори думата, която Джейсън Андрюс бе подчертал в картичката си.

— Добре — каза Тоби доволно. — Ти помогна ли да го вкарат в затвора?

— Не. Просто дадох картичката на полицията, защото ми се стори подозрителна — обясни тя, а Тоби погледна леко разочаровано. — Бях с полицаите цял ден докато се опитваха да открият кой е той. И после го намериха.

— И го изпратиха в затвора — усмихна се Тоби и довърши историята вместо нея. — Лошите хора винаги отиват в затвора.

Също като чичото на Тоби, братът на Бърнис, помисли си тя, но синът ѝ не знаеше нищо за него. Тя просто му бе казала, че брат ѝ живее далеч и вече не се виждат.

— Може ли да отидем да видим моста някой ден? — любопитно извика Тоби, а тя хареса идеята.

— Бих искала да го направим. Казва се Голдън Гейт. Ще ти покажа снимка.

Тя отиде при компютъра и намери снимка на моста, сходна с тази от картичката, но направена под различен ъгъл. Тоби я разгледа и кимна.

— Изглежда хубав. Хайде да отидем там. Може би през лятото — каза той.

Бърнис одобри идеята, но знаеше, че няма да разполага с пари докато не започне нова работа. А и трябваше да вземе изпита за правоспособност. Вече бе писала на няколко адвокатски кантори и се надяваше да я извикат на интервю.

— Вероятно не това лято. Но някой ден.

Бърнис никога не разочароваше сина си с напразни обещания, които не можеше да изпълни.

— Искам да отида във Вашингтон и да се запозная с президента един ден — ухили се Тоби и тя се засмя.

— Да, аз също. Но това няма да стане.

— Защо не?

Тоби беше пълен с идеи, а бъдещето му се струваше сияйно. Тя бе го възпитала така. Не искаше синът ѝ да се чувства ограничен от живота и произхода си.

— Президентът не ти звъни, за да ти каже „Хей, ела да изядем по една пица“ или нещо подобно. Трябва да си много важен, за да се

видиш с него. Да си сенатор или конгресмен. Може пък ти да станеш сенатор някой ден.

— Какво правят сенаторите?

— Говорят от името на хората и казват на президента какво искат те.

— Бих предпочел да съм полицай или пожарникар и да изпращам лошите в затвора, както ти направи вчера. Или пък да стана президент и да те поканя на пица.

Двамата се засмяха и отидоха да се облекат. Бърнис го заведе в зоологическата градина и изкараха великолепно.

Докато бяха навън, тя получи съобщение от Дениз. Отначало помисли, че е от Дела. Не можа да повярва на очите си и го прочете отново. Никога не бе очаквала да чуе нещо подобно от шефката си.

„Всички се гордеем с теб. Ти си герой. Браво, момиче! Ще се видим в службата. Дениз“

Бърнис го прочете три пъти и се усмихна. Получи и съобщение от Дела, която искаше да узнае всички страховити подробности. Останалите ѝ колеги настояваха за същото. Тя благодари на Дениз и не отговори на другите съобщения. Този ден бе само за нея и Тоби и не искаше нищо да отвлича вниманието ѝ от сина ѝ. След преживяното бе осъзнала колко скъпоценно бе времето им заедно.

На другия ден Бен пристигна на работа с малък сак. Носеше и специална чанта с костюм. Двамата с Фил щяха да летят за Сан Франциско за пресконференцията. Не им се налагаше да минат през проверката преди единайсет и той седна зад бюрото си точно в девет.

Предишната нощ бе сънувал кошмари, отново за заложниците. Бяха пленили самолет с пътници и убили всички. Когато се събуди, си напомни, че този път всички бяха спасени, с изключение на пенсионирания старши капитан. Бяха изгубили само един човек, а не шестнайсет, или не дай си боже сто и единайсет. И никое дете не бе пострадало. Нито Хелън, след историческото преминаване под моста, нито екипажът, изкарал всички от самолета навреме. Този път историята имаше щастлив край. Бен трябваше непрестанно да си повтаря това, за да се пребори с болезнените спомени от миналото.

Милдред Стърн му беше обяснила, че ще отнеме известно време. Беше му се сторило странно да я види предишния ден в кабинета си. Върна се незабавно в кошмарната ситуация със заложниците, макар в

някои отношения срещата да му подейства успокояващо. Можеше да благодари на Аманда за това. И сякаш извикал я с мислите си, когато вдигна очи от бюрото си, той видя Аманда, която стоеше пред него. Не я беше чул да влиза.

— Какво правиш тук? — изненада се той и се почувства леко засрамен от грубостта си към нея вчера, когато отидоха за пощенската картичка.

— Дойдох да те видя — призна тя с неудобство.

— Дължа ти извинение — каза Бен. — Мисля, че бях прекалено рязък с теб, когато отидохме да видим картичката. Не съм свикнал да работя с момичета... съжалявам, с жени като теб. Понякога теориите ти са малко пресилени за мен.

— И абсолютно малоумни — поправи го тя и той се засмя.

— Да, понякога. Тук сме пасмина сърдити старчета, а аз съм най-ужасният от всички. От време на време в теориите ти има логика. Но забрави, че съм го казал. Няма да го призная, ако мога да се отърва — усмихна се Бен, а тя му подаде лист хартия и той я погледна, преди да го прочете. — Какво е това? Любовно писмо?

— Не. Оставката ми. Дължа ти я след вчерашния ден. Провалих се страхотно. Или щях да го направя, ако ме беше послушал. Слава богу, не го направи и през цялото време мислеше, че проблемът е Джейсън. И не си подавам оставката прибързано. Размишлявах по въпроса цяла нощ. Теориите ми наистина са прекалено абстрактни. В тази работа не е важно какво си научил от книгите, а винаги да знаеш какво правиш. Животът на хората е заложен на карта. Не можеш да допускаш грешки. А аз допуснах огромна грешка вчера.

— Всички допускаме грешки, Аманда — сериозно каза той. — Аз допуснах сериозна преди месец. Шестнайсет човека загинаха заради нея, включително едно дете. Не съм по-умен от теб. Просто съм тук от по-дълго време. Ще допускаш още грешки. А също и аз. Само трябва да се надяваме, че ще ги осъзнаем и оправим преди хората да умрат. Отговорността е огромна, но върви с работата.

— Не мисля, че съм подходяща за подобна работа — тихо каза тя.

— Не си? С две магистратури по криминология и психология? Какво възнамеряваш да работиш вместо това? Да даваш съвети на хора, които пресичат неправилно?

Аманда се усмихна на думите му. След вчерашния ден, когато го видя в действие, го харесваше повече от преди. Просто не обичаше да работи за него и да се чувства тъпа непрекъснато, или да се отнасят с нея като с глупачка. Но Бен не го правеше сега. Говореше й съвсем искрено. А тя знаеше, че може да научи много, ако го слушаше, както и другите колеги с повече опит.

— Пристигна тук по различен път от останалите от нас. Нужно е време да се приспособиш и това включва и мен. Повечето момчета тук са дърти офицери от военното разузнаване, митниците или полицията. Като цяло, всички сме ченгета, в една или друга униформа. Не сме психолози като теб. Не ловим шпиони, които крадат секретни проекти за ядрени ракети. Опитваме се да защитим обществото от престъпници. Вчера беше идеален пример за това. Службата ни се нуждае от това, което ти и аз имаме. Заедно можем да открием кои са лошите. Понякога е по-трудно от друг път. Вчера, почти до края, не бях абсолютно сигурен, че Джейсън Андрюс е нашият човек. Единственото, в което бях убеден, бе, че Хелън Смит не е. Понякога просто се доверяваш на интуицията си. А и не мислех, че Конър Греј имаше подходящ за подобно престъпление характер. Извадихме късмет с таблета на Андрюс. След това беше лесно, но в началото и аз действах на сляпо.

— Не изглеждаше така — възрази Аманда с уважение, впечатлена от всичко чуто.

— Преструвах се добре — усмихна й се той. — Трябва да имаш топки за тази работа, Аманда. Отгледай си такива. Не бягай, защото си допуснала грешка. Ще се случи отново. Нуждаем се от теб. Искаме умни хора в тази служба, а не само стари закоравели ченгета. Мисля, че ще се справиш чудесно, ако останеш. Но трябва да научиш нещо и за бейзбола. В противен случай момчетата тук ще те унищожат. Отиди на мач на „Янки“. Считай го за домашно.

След тези думи Бен скъса оставката й на хиляди парченца.

— Това мисля за оставката ти — ухили се той. — Някакви въпроси?

Аманда го погледна сериозно.

— Наистина ли искаш да остана?

— Да! — излая той. — Дори и да не знаеш нищичко за бейзбола. Волейбол, за бога! А сега се разкарай от кабинета ми, преди да започна

да крещя. Имам работа. А ако наистина искаш да напуснеш, ела при мен след шест месеца и ще го обсъдим. Засега, отивай на работа. Хвани някой терорист или нещо подобно.

— Да, господине — усмихна му се тя и излезе бързо от кабинета му, а той огледа възхитено късата ѝ пола и дългите ѝ крака и поклати глава.

Искаше я тук не заради краката ѝ обаче. Важното бе, че Аманда беше умна, независимо колко хубава беше или колко страхотен бе задникът ѝ. Дори той виждаше отвъд тях. Тя имаше мозък, сърце, страхотно образование и това, което ѝ каза, беше вярно. Нуждаеха се от нея, макар да бе допуснала сериозна грешка предишния ден. Бен уважаваше идеята ѝ да напусне, но нямаше да ѝ позволи. Смяташе, че си заслужава да я запази тук, ако беше научила нещо от грешката си и бе станала по-скромна.

След като Аманда излезе, той си погледна часовника. Беше девет и четиридесет и пет. Разполагаше с един час преди двамата с Фил да се качат на полета до Сан Франциско. Шефовете ги искаха на пресконференцията, заедно с Алън Уекслър, началника на офиса в Сан Франциско. Том Бърни, Хелън Смит и президентът на авиокомпанията също щяха да присъстват. Компанията трябваше да даде безброй обяснения на обществеността.

На следващата сутрин, когато се събудиха в хотела, Ахмед и Садаф решиха да си поръчат румсървис. Садаф беше изморена след всички емоции вчера, а и им предстоеше дълъг ден, през който трябваше да се регистрират за студентската квартира и да се нанесат в апартамента си. Бяха им казали, че това може да отнеме цял ден. А на следващия трябваше да се запишат. И двамата започваха през есента и искаха да си уредят неплатен стаж през лятото, което визите им позволяваха да направят. Очакваше ги много работа в Бъркли.

Ахмед разучаваше учебния план по бизнес, когато Садаф дойде да закуси. Беше без шала си, правеше го винаги, когато бяха сами, но в присъствието на други мъже, с изключение на баща ѝ и братята ѝ, трябваше да го носи, бе го правила от ранни детски години. Семейството ѝ беше по-либерално, жените не покриваха лицата си и носеха обикновени дрехи, когато бяха в чужбина. В Саудитска Арабия си слагаха абаята, сивото палто, което тя бе оставила в самолета предишния ден. В крайна сметка, макар Ахмед да бе ядосан заради

решителното ѝ действие, то се оказа благословия, когато напуснаха самолета и трябваше да се настанят в сала. Мократа дреха щеше да ѝ тежи, да я затрудни и дори можеше да ѝ струва живота. Когато келнерът им поднесе закуската, тя не покри главата си, а Ахмед я изгледа шокирано.

— Какво правиш? — попита той ядосано, когато мъжът излезе. — Какво е това? Да не се опитваш да докажеш колко си освободена и каква американка си? Не забравяй, че си мюсюлманка и моя съпруга.

— Никога няма да забравя, че съм твоя съпруга — кротко отговори тя. — Обичам те. И вярвам в религията ни. Повечето ти роднини не покриват главите си в Лондон и Париж, нито носят абая. Дори баба ми не го правеше, а си носеше парижките тоалети.

— Какво значение има? — извика той, все още ядосан.

Ахмед бе традиционалист, за разлика от много от роднините и приятелите им. Според законите в страната им и религията им, Садаф не трябваше да показва косата си на друг мъж, освен на съпруга си, и тя го знаеше.

— Зная, трябва да следваме старите порядки. Но ние вярваме и в модерното. Затова сме тук да учим. Можем да съчетаем старото и новото, поне докато сме тук. Искам да съм съвременна жена, но уважавам и теб, и семействата ни. Искаме да си изградим нов живот тук. Но този нов живот не е само за теб, защото си мъж. Той е и за мен. Равни сме. Обичам те и те уважавам като мой съпруг, независимо дали ще си покрива главата или не. Ще я покривам, когато се приберем у дома в Рияд, но няма да го правя тук. Нито ще нося абая. Няма да се различавам от останалите. Това трябва да е нашият нов живот. И за двама ни. Не само за теб.

Садаф беше на двайсет и три, а Ахмед — на двайсет и четири и тя искаше свобода, докато учеха в Бъркли. Съпругът ѝ знаеше, че е искрена. Не можеше да приеме модерните схващания само за себе си, а да ги откаже на любимата си. Но той мразеше да нарушава традициите. Майка му също не беше покривала главата си, когато пътуваха в чужбина, и баща му нямаше проблеми с това. Садаф беше права. Бяха пристигнали в Америка за нов живот и тя имаше право на такъв не по-малко от него.

— Ще помисля по въпроса — изсумтя той и изяде закуската си мълчаливо.

Садаф беше по-готова от него да приеме новите идеи и да изостави старите, макар да не се отказваше от религията си. Обичаше религията и страната си, но не смяташе, че Господ ще я обича по-малко, ако не покрива главата си и не носи абая в Калифорния. Ахмед знаеше, че тя ще зачита законите им и ще прави, каквото се очаква от нея, когато са у дома. Не беше бунтарка, а само модерна млада жена на ново място, в нов свят, докато той се придържаше упорито към старото. Очакваше от нея да спазва стари обичаи, които дори родителите му не следваха.

Авиокомпанията им беше доставила семпли дрехи и основни провизии в хотела, тъй като багажът им бе изгубен. Садаф планираше да отиде на пазар, но засега носеше джинсите, които имаше. И двамата имаха само джапанки и трябваше да си купят обувки в Бъркли. Нуждаеха се и от нови дрехи.

Тя бе готова да излезе от стаята заедно със съпруга си, като за първи път от детските си години не носеше хиджаб, който да покрива косата ѝ. Чувстваше се като гола без него. Но беше приятно. Струваше ѝ се, че се е освободила от нещо, в което вече не вярваше. Ахмед се вторачи в нея недоволено.

— Добре — промърмори той, без да я погледне.

— Какво?

— Казах, добре. Обичам те, защото си модерна жена, и затова се ожених за теб. Не мога да те наказвам заедно с точно това, в което се влюбих. Мисля, че забравих колко си смела. И вчера прояви невероятен кураж.

— Ти си не по-малко смел от мен — отвърна тя и го целуна. — А когато се приберем у дома, ще зачитаме традициите там — меко добави тя. — Благодаря ти — целуна го тя отново.

Садаф знаеше, че това е шок за съпруга ѝ, но той го бе приел добре. И двамата се усмихваха, когато напуснаха хотела, хванати за ръка. Започваха нов живот и каквото и да се случеше, щяха да го посрещнат заедно, точно както бяха направили в самолета.

Хелън бе задържана в болницата за през нощта. Струваше ѝ се, че е била в несвят през част от времето. Водата беше леденостудена. Когато най-после изскочи на повърхността, възглавницата от седалката

се оказа точно пред очите ѝ и тя не я пусна, докато не я намериха. През повечето време бе сигурна, че ще умре. А после приливът я върна обратно към залива, тя чу звука от хеликоптерите и видя въжето, което се спусна към нея. Беше положила всички възможни усилия да се задържи на повърхността в продължение на осем часа и да не се предаде. За щастие я видяха и я вдигнаха в хеликоптера. Силни ръце я положиха на пода. Отначало не можеше да каже и дума, трепереше от премръзване. В болницата от време на време изпадаше в безсъзнание, сънуваше, че е обратно в Ирак, и питаше за Джак. Не си спомняше, че е мъртъв. Любезна медицинска сестра остана при нея цяла нощ и ѝ разказа какво бе се случило.

— Някой загина ли? — най-после успя да попита Хелън.

— Вторият пилот и застреляният старши пилот. Но останалите от екипажа и всички пътници се измъкнаха преди потъването на самолета. Разбира се, вас ви издирваха в продължение на часове. Знам само това, което видях по новините, също като всички останали. Казаха, че екипажът свършил страхотна работа и изкарал всички от самолета — каза сестрата, а Хелън се отпусна на възглавницата.

Тя беше на интравенозна система, устните ѝ бяха напукани до кръв от солената вода, а всеки сантиметър от тялото я болеше. Въпреки това успя да се обади на баща си и децата си преди те да потеглят към училище. Хлапетата бяха лудо въодушевени и я помолиха да побърза и да се прибере у дома. Хелън планираше да го направи веднага след пресконференцията. Самата мисъл за пресконференцията я изтощаваше. Тя звънна отново на баща си.

— Сигурно е била грозна сцена в пилотската кабина — отбеляза той, убеден, че е имало много повече, отколкото чу по новините.

И, разбира се, беше прав. Авиокомпанията искаше да представи положението в колкото се можеше по-добра светлина, но нямаше начин да скрият факта, че вторият им пилот се бе самоубил, старши капитан бе застрелян, а самолетът бе потънал в залива, въпреки героичните усилия на Хелън.

— Ти си добра жена — гордо каза Тим. — И страхотен пилот, макар да не знаеш как да кацаш. Инструкторите не ти ли обясниха, че трябва да стане на земята? — пошегува се той.

— Май са пропуснали.

Беше изключително успокояващо за нея да чуе гласа му. През цялото време докато се носеше по водата, тя мислеше за него и децата и се молеше да ги види отново. Психическото напрежение, на което бе подложена докато се опитваше да спаси самолета и да не бъде застреляна, както и осемте часа във водата, си казваха думата.

— Трябва да съм на пресконференцията днес в четири часа. После ще се прибера у дома. Ще ме откарат. Не мисля, че ми имат доверие да шофирам — каза тя сухо.

Копнееше да види баща си, но той искаше тя да си почине.

— Ще те чакаме — каза Тим.

Хелън нямаше търпение да види хлапетата си. Бяха разстроени от случилото се, но бяха добре. Като деца на военно семейство, те имаха много приятели, чиито родители бяха загинали. Това бе една от причините тя да напусне армията. А и Джак бе искал същото. Не желаеха децата им да останат сираци. За съжаление, баща им бе загинал, а тя едва не го последва.

— Ти си герой, мамо — гордо каза Джими, когато се чува по телефона.

— Не, не съм. Просто съм пилот — поправи го тя. — Татко беше герой. Аз само управлявах самолета.

— Да, но някой бе застрелян, а ти кацна под моста. Това изглеждаше наистина страхотно!

Децата бяха гледали всички репортажи по телевизията.

— Не, не беше страхотно, а много страшно.

— И ти плува през цялото време?

Джими искаше да узнае всичко, за да разкаже на приятелите си. Сега, след като майка му беше добре, цялата история му приличаше на приключение.

— Държах се за възглавница от седалка, която може да се използва като пояс — обясни му тя.

После поговори с Оливър, който бе много по-разстроен от малкия си брат и едва не заплака, когато чу гласа ѝ. Оливър бе почувствителен и разбираше нещата по-добре от брат си.

— Добре ли си, мамо?

— Чудесно съм — излъга тя с пресилена бодрост.

— Слава богу, че онзи луд не те застреля.

— Вярно е. И извадих късмет, че можах да кацна във водата, което даде време на всички да се измъкнат от самолета.

Някой бе изчислил, че бяха евакуирали самолета за по-малко от четири минути, което бе истинско чудо. А кацането под моста не бе късмет, а се дължеше на пилотските умения на Хелън.

Лали искаше майка ѝ веднага да се прибере у дома и да я вземе от училище следобед. Дядо ѝ каза, че той ще я вземе, а Хелън се надяваше да е у дома малко след това. Гласовете на децата ѝ напомниха колко голям бе залогът. Ако нещо се случеше с нея, нямаше кой да се грижи за тях, освен баща ѝ, който бе прекалено стар за това. Разбира се, знаеше, че Тим щеше да го направи, ако се наложеше.

Тя стана и се разходи в коридора. Изненада се от това колко скована и слаба се чувстваше. Беше като пребита. Но знаеше, че трябва да е в добра форма за пресконференцията, независимо колко зле се чувстваше. От авиокомпанията бяха обещали да ѝ донесат нова униформа.

Лекарите настояваха да остане в болницата още един-два дни, докато събере сили и се излекува от травмата, но тя настоя, че иска да се прибере у дома след пресконференцията. Върна се в леглото и спа няколко часа.

Донесоха ѝ униформата и една от сестрите ѝ помогна да се облече. Когато най-после бе готова, се почувства като ударена от автобус, трябваше да седне.

— Добре ли сте? — попита я сестрата.

Хелън изглеждаше мъртвешки бледа. Тя събра сили и стана. Чакаше я кола с шофьор от авиокомпанията, а тя мислеше само как ще си отиде у дома и ще види децата си. Пресконференцията беше поредното предизвикателство, през което трябваше да премине, преди да се прибере. От компанията ѝ бяха съобщили, че заради всичко преживяно искаха да си почине цял месец, през който щеше да получава пълната си заплата. Във военновъздушните сили получаваше заплата за бойни полети. В известно отношение, сега бе същото.

Хелън вървеше изправена, с високо вдигната глава и безукорна униформа, когато влезе в залата за пресконференцията. Почувства се притеснена за момент, после мерна президента на компанията и отиде да го поздрави. Той ѝ благодари горещо за куража и бързата реакция при инцидента. Каза ѝ, че оцеляването на пътниците и екипажа се

дължат на нея. Похвали я за професионализма ѝ, от който бе възхитен, тъй като и самият той бе пилот.

Докато говореше с него, Хелън чу познат глас зад себе си, но не бе сигурна кой е. Обърна се и видя мъж, когото не познаваше. Беше облечен в тъмен костюм, в средата на четиридесетте години. Изглеждаше стегнат и имаше хубаво лице с остри черти. Заприлича ѝ малко на Дик Трейси^[1]. Той заговори отново и тя се сети кой е, усмихна му се широко.

— Здравсти, Бен — каза тя, разпознала гласа му от разговорите им предишния ден. — Благодаря ти за цялата помощ вчера.

— А аз ти благодаря, че не събори Голдън Гейт. Щяхме да изглеждаме ужасно, ако го беше направила — прошепна той, за да не го чуят наоколо, а Хелън се засмя. — Съжалявам, че трябваше да преживееш всичко това.

— Чувствам се ужасно заради Конър Грей. Той се опита да ми помогне.

— Очаквахме, че някой ще пострада. Можеха да бъдат много хора. Радвам се, че не беше ти — искрено каза Бен.

Конър Грей беше над шейсетгодишен и нямаше малки деца. Смъртта му беше тъжна, но нейната щеше да е трагична.

— Не трябваше въобще да се случва — сериозно заяви тя.

Хелън планираше да отиде на опелото на Конър, без значение къде щеше да бъде.

После Бен я запозна с Фил и Алън, началника на офиса на министерството по сигурността в Сан Франциско, чиито агенти бяха говорили с бившата приятелка на Джейсън Андрюс и бяха намерили таблета в апартамента му. Всички те бяха изиграли важна роля в откриването на човека, който искаше да взриви самолета в самоубийствена мисия.

— Ужасно ни уплаши вчера, когато изчезна — тихо ѝ довери Бен.

— След като самолетът потъна, бях повлечена от течението. Отначало ме завлече надолу, но после ме вдигна. Когато изскочих на повърхността и осъзнах какво е станало, бях прекалено навътре, за да доплувам до брега или някой да ме види. Извадих късмет, че приливът ме върна в залива.

— Не мисля, че съм имал по-щастлив момент в кариерата си от този, в който видях как се протягаш към въжето и те издигат към хеликоптера — каза Бен и едва сдържа сълзите си.

— Благодаря ти. Аз също бях щастлива — усмихна му се тя, а Бен хареса очите ѝ.

Бяха големи, сини и честни. Хелън изглеждаше като човек, който не се крие от истината.

После тя видя Том Бърни и отиде да поговори с него и да му благодари. Той също изглеждаше разстроен и уморен. Всички бяха преживели много.

— Не трябва ли да си още в болницата? — попита я той, сякаш бяха стари приятели, а не двама души, които се бяха запознали предишния ден.

Но военното време създаваше бързи приятелства, а вчерашният ден не се различаваше много от него. Бяха се борили с общ враг и те бяха двама от оцелелите бойци. Хелън бе чула за усилията на Том да изкара пътниците от самолета и това, че е бил един от последните, които го е напуснал. Тя му дължеше изключително много.

— Не — отговори тя, после се засмя.

Сега се чувстваше значително по-добре, а и замайването ѝ бе изчезнало.

— Децата ми се нуждаят от мен. След пресконференцията се прибирам у дома.

Том кимна и отиде да поговори с президента на авиокомпанията. Пресконференцията започна след няколко минути. Президентът на компанията заяви колко са шокирани и огорчени от случилото се. Добави, че човешката природа е непредвидима, но злополуката ги е научила да са по-бдителни за в бъдеще. Дали шанс на талантлив млад пилот да се развива, но допуснали грешка. Нямахше начин да го отрекат и не се опитаха. После той представи Хелън Смит и Том Бърни като герои, благодари на целия екипаж за смелостта и отличната им работа и каза, че капитан Смит е извършила зашеметяващ подвиг като се спуснала под Голдън Гейт, без да го унищожи и кацнала във водата, което дало достатъчно време на всички да се измъкнат от самолета преди той да потъне. Последваха енергични аплодисменти, а Хелън направи кратко изявление, в което спомена, че героите се дължат на обстоятелствата. Човек не може да тренира да стане герой, нито да го

планира. Просто правиш каквото се налага в момента и се надяваш да си свършиш работата добре. След миг всички представители на медиите скочиха на крака и заръкопляскаха лудо, а Хелън се изчерви и погледна смутено. Въпреки медалите, които беше получила по време на военната си кариера за своите умения и смелост, не бе свикнала да я хвалят публично.

Бен, Фил и Алън се изказаха кратко от името на министерството по сигурността и отговориха на въпросите на пресата. Пресконференцията продължи почти час, а в края ѝ половината от хората в залата отидоха при Хелън да я поздравят. Бен се усмихна, докато я гледаше. Капитан Смит несъмнено беше най-притеснителната личност в помещението, а вероятно и най-скромната.

— Развесели се, капитане — прошепна ѝ той ухилено. — Следващия път, когато раздрусаш коктейлите им при лека турбуленция, те ще пишат на президента гадни оплаквания от теб.

Тя се засмя на думите му.

— Не съм свикнала с това. Във военновъздушните сили не скачат на крака да ти ръкопляскаат.

— Не го правят често и в цивилния живот. Но се надявам, че никога вече няма да ти се наложи да изпълняваш подобна каскада.

— Аз също.

Хелън още не знаеше как се справи с всичко. Просто компенсираше хаоса, причинен от Джейсън, и неудобния ъгъл, под който бе смъкнал самолета, и по някакво чудо бе успяла.

— Може ли да те поканя на вечеря някой път, когато си в Ню Йорк, за да отпразнуваме факта, че преживя всичко това? — попита Бен.

Не звучеше като покана за среща, просто двама бойни другари, благодарни, че са се върнали цели от тежка мисия.

— Ще е чудесно — отвърна тя. — Тъкмо ми дадох един месец отпуска, така че няма да е скоро — добави тя, облекчена от края на пресконференцията.

Репортерите бяха отправили най-трудните си въпроси към управата на авиокомпанията, която не бе осъзнала колко смахнат беше Джейсън и не го бе уволнила навреме. Но пък той беше умен и чаровен, когато поискаше, и Хелън разбираше как бе успял да се промъкне.

Самата тя го бе помислила само за нахално, но безвредно момче с лошо поведение, а той се оказа много по-страшен. Беше убиец, който искаше да завлече сто и десет човека на дъното и не бе изпитал никакво разкаяние преди смъртта си. Андрюс вярваше, че компанията заслужава бедата, задето го бе лишила от това, което смяташе за свое право, така че убийството на невинни хора му се струваше напълно оправдано. Бе трудно на компанията да се оправдае пред пресата и най-вече пред обществеността, че не го бяха уволнили, преди да се стигне до такава крайност. Президентът се извини искрено, а всички знаеха, че на авиокомпанията ѝ предстояха сериозни предизвикателства и съдебни дела.

Хелън се ръкува отново с Бен, Том и останалите, включително с директора на компанията, който ѝ благодари сърдечно. После излезе от залата и потърси шофьора.

Бен си тръгна веднага след нея и я видя как се отдалечава в лимузината. Беше си свалила униформеното кепе и вратовръзката. Дългата ѝ до раменете коса се вееше от вечерния бриз и тя се усмихваше при мисълта, че ще види децата си и ще прекара цял месец с тях. Дължеше им го след уплахата, която бяха преживели заради нея.

Бен изчака Фил и вечеряха заедно в страхотен ресторант за стекове. Изпиха огромно количество вино и Бен беше пиян, когато се прибра в хотелската стая. Знаеше, че заслужава да празнува.

Когато Хелън пристигна вкъщи в непозната кола, всичките ѝ деца зяпаха през прозореца. Те изкрещяха диво, когато я видяха, и се втурнаха към вратата да я прегърнат. Едва не я събориха, после я последваха вътре, където детегледачката, Лиза, бе направила торта за нея и бе помогнала на Лали да опека малки кексчета. Лали настоя майка ѝ веднага да изяде едно от тях, бяха любимите ѝ — с черен шоколад. Оливър и Джими стояха плътно до Хелън и чакаха да я прегърнат отново.

— Страхувах се, че си се удавила или те е изяла голяма риба — уплашено каза Лали.

— Плувам добре и няма да позволя на някаква си риба да ме изяде, Лали. А сега имам цял месец ваканция.

Хелън бе решила да заведе децата в Дисниленд. Искаше да се повеселят и отпразнуват факта, че е жива. Това бе единственото, което имаше значение. Възнамеряваше времето им заедно да е свързано с живота, а не със смъртта. Бяха преживели прекалено много покрай родителите си през последните години.

Баща ѝ също търпеливо чакаше да я види и да си поговорят. Петимата седнаха заедно да вечерят. Тим бе донесъл пици и две печени пилета, а Хелън си помисли, че това е истинско пиршество. Внезапно животът ѝ се стори нормален отново, макар че предишния ден двама мъже бяха загинали в пилотската кабина. Баща ѝ не можеше да понесе мисълта, че и тя можеше да пострада, или че вторият пилот можеше да удари самолета в моста и да избие всички в него, както бе планирал. Нищо в днешния свят не изглеждаше безопасно. Но съдбата бе запазила дъщеря му и този път. Можеха да се молят само за това. Тим не се бе тревожил толкова за нея откакто се бе уволнила от армията, въпреки че се опитваше да го скрие.

Лали спа в леглото на майка си тази вечер. А на следващата сутрин довършиха кексчетата. Хелън приготви децата за училище и се усмихна. Животът беше чудесен. И колкото и страшно да бе положението само преди два дни, тя по чудо бе оцеляла. Това правеше всеки миг с децата ѝ още по-прекрасен.

[1] Детектив от филми и комикси. — Б.пр. ↑

14.

Също като останалите членове на екипажа от полета на Хелън, Нанси получи две седмици отпуск, а Питър смени полетите си за следващата седмица, за да им осигури малко време заедно. Прекараха следващия ден в леглото. Спаха, почиваха си, гледаха филми. Вечерта Нанси прегледа гардероба си и намери копринен костюм в цвят пепел от рози, който ѝ се стори подходящ тоалет за главна шаферка. Джоел не ѝ беше съобщил никакви подробности за сватбата, знаеше само, че церемонията ще е в четири часа в кметството, а после родителите на Кевин устройваха прием в „Риц — Карлтън“. Но тя нямаше представа колко щяха да са гостите, нито дали събитието налагаше елегантни тоалети.

Питър също не знаеше какво да облече, това бе първата им гей сватба, затова решиха, че тъмен костюм е подходящ избор. Пристигнаха в кметството няколко минути по-рано и Нанси се изненада, когато Джоел я представи на майка си. Беше ѝ доверил, че прекалено консервативното му семейство никога няма да приеме факта, че той е хомосексуалист. Нанси се озова пред висока, хубава и младееща жена, която приличаше страхотно на Джоел. Майка му беше облечена в шикозен тъмносин костюм и се усмихна топло на Нанси и Питър. Джоел отиде да поздрави няколко човека, които тъкмо бяха пристигнали, и майка му тихо каза на Нанси.

— Научих за сватбата едва вчера. Джоел винаги е бил много прикрит относно личния си живот. А баща му никога не прие факта, че е гей. За Джоел бе много трудно. Радвам се, че сега е щастлив. И съм изключително благодарна заедно ми се обади и ме покани на сватбата. Не бих я пропуснала за нищо на света. А и Кевин е чудесен човек. Долетях от Солт Лейк Сити тази сутрин. Помолих съпруга си да ме придружи, но той не се съгласи. Но аз съм тук — гордо заяви тя.

Нанси се зарадва заради приятеля си. Джоел застана пред нея след няколко минути и закачи малка бяла роза на ревера ѝ, за да

покаже, че тя бе главната шаферка. Беше поръчал и бяла орхидея за майка си в последната минута, след като ѝ се обади по телефона.

— Можеш ли да повярваш? Майка ми дойде. И хареса Кевин — прошепна той развълнувано. — Реших да ѝ се обадя, когато излизахме от самолета. Помислих си, че ако оживея, ще дам още един шанс на родителите си. Човек никога не може да е сигурен, нали?

Той се усмихваше широко, а майката на Кевин го целуна няколко пъти и застана до майка му по време на церемонията. Кумове бяха най-близките им приятели, също хомосексуалисти, които наскоро бяха сключили брак. Церемонията бе сериозна и тържествена, изпълнена от съдия, който бе единственото разочарование за майката на Джоел. По-късно тя призна, че би предпочела да ги венчае свещеник. Джоел и Кевин си размениха елегантни златни халки и се врекоха във вярност. Нанси не успя да сдържи сълзите си, особено когато си припомни колко близо до смъртта се бяха озовали преди два дни. Семействата и приятелите им сега можеха да присъстват на погребение, а не на сватба.

Двете майки заплакаха, когато Джоел и Кевин бяха официално обявени за двойка. После всички ги прегърнаха. Кевин бе уредил келнер в бял смокинг, който ги чакаше в коридора и наливаше шампанско. Атмосферата бе празнична. Час по-късно отидоха в „Риц — Карлтън“, където родителите на Кевин бяха наели великолепна зала с градина и малък оркестър, който свиреше любимите им мелодии. Нанси не си спомняше да е присъствала на по-елегантна сватба. Танцуваха с Питър цяла вечер във великолепно настроение. Едва не я бе загубил и сега не искаше да я изпускат от поглед. Всички бяха осъзнали, че за миг би могло да се случи и най-лошото и животът да се промени завинаги.

В десет часа Джоел хвърли букета си към групата на несемейните. Хвана го племенницата на Кевин, която се усмихна широко. Сватбената торта бе приготвена от най-прочутата сладкарница в Сан Франциско и бе великолепна, украсена с двама младоженци. Приемът бе стилизиран, всичко беше красиво и с безукорен вкус. Нито една подробност не бе пренебрегната, а цветята из залата бяха прекрасни.

Майката на Джоел си тръгна малко след десет, за да хване обратния полет до Солт Лейк Сити. Изглеждаше тъжна, че ѝ се

налагаше да замине, особено след като прекара чудесно време със сина си. Обеща му скоро да им дойде на гости.

В полунощ Кевин и Джоел се приготвиха да се сбогуват с гостите си. Полетът им до Таити излиташе призори.

— Ако някога решиш да се откажеш от летенето, те очаква страхотна нова кариера — каза Нанси на Джоел, целуна го и му пожела да изкара великолепен меден месец. — От теб ще излезе забележителен организатор на сватби.

— Кевин направи всичко. Аз само се съгласях с него и изрязах няколко снимки от списания — отвърна Джоел и погледна партньора си с любов, после каза сериозно. — Непрестанно мисля какъв страхотен късмет извадихме онзи ден.

Нанси кимна. Разбираше го отлично. Тя самата изпитваше същото, а бременността ѝ бе черешката на тортата. Предишния ден бе посетила лекаря си, който бе потвърдил, че всичко е наред.

— Радвам се, че звъннах на мама — продължи Джоел. — Мисля, че поканата означаваше много за нея, а и за мен бе чудесно да я видя тук. Винаги съм се чувствал като сираче без семейство — обясни той, макар семейството на Кевин да го бе приело като собствен син. — Присъствието ѝ тук за мен означава много — развълнувано призна Джоел. — Жалко, че и баща ми не дойде. За брат ми, който води потаен живот, е доста трудно. Аз просто не можех повече. Но поне мама дойде — каза той и целуна Нанси отново.

Повечето от гостите се разотидоха, а оркестърът изсвири „Приятен път“ и купонът приключи.

— Прекарах чудесно — сподели Питър с Нанси. — Най-хубавата сватба, на която някога съм бил. С изключение на нашата, разбира се.

Той се усмихна и я целуна щастливо, преди да се качат в колата. На път към къщи я погледна сериозно и каза:

— Трябва да обсъдим какво ще правим с Пекин.

Нанси кимна. Тя също мислеше за това.

— Ако решим да се откажем, трябва скоро да го направим.

— Мислиш ли, че трябва да се откажем? — тъжно попита тя.

— Не знам. Какво мислиш за две деца?

— Идеята ми харесва. Просто се чудя дали ще изпитваме същите чувства към собственото си дете и към осиновеното. Не искам да съм несправедлива към малкото момиченце.

— Сигурен съм, че ще я обичаме колкото собственото си дете. Нашето биологично дете може да се окаже келеш — пошегува се Питър.

— Да помислим по въпроса — каза Нанси, която искаше да постъпи правилно.

Елън държеше Скот в ръце, когато посети Робърт в затвора, два дни след като той отвлече сина си от къщата на родителите ѝ. Робърт бе призован в съда почти веднага след като го арестуваха. Беше обвинен в отвличане. Съдията му определи гаранция, но Робърт не можа да я плати. Изглеждаше много потиснат, когато взе слушалката на телефона в залата за посетители. Скот протегна ръце към него, но бяха разделени от бронирано стъкло.

— Какво стана с теб? Защо го направи? Едва не откачих, когато открих, че Скот е изчезнал — каза Елън. — Помислих, че е отвлечен от някой, който е проникнал в дома на родителите ми.

В очите ѝ набъбнаха сълзи и Робърт видя колко е разстроена. Не беше помислил за това, когато взе Скот. Беше ѝ оставил бележка, но тя не беше я намерила веднага. Беше върху пианото в хола на родителите ѝ, но никой никога не поглеждаше натам.

— Не знам. Мисля, че полудях за известно време. Всичко с нас се обърка. Оженихме се, а родителите ни вечно ни бяха над главите. Вярвах, че ще е вълнуващо, романтично и забавно, но вместо това ти непрестанно ми се караше. Не харесваше приятелите ми, пиех прекалено много, не можех да пуша трева в къщата, работата ми не беше добра и не изкарвах достатъчно пари.

Елън потръпна, когато чу думите му. Не можеше да отрече. Всичко бе вярно. Робърт бе на двайсет и три години, а тя — на двайсет и две. Беше мислила, че бракът ще го накара да бъде по-сериозен и да заприлича на баща ѝ. Но скоро видя, че той още си беше хлапе. Искеше да излиза с приятелите си всяка вечер или да ги кани в дома им, и никога не почистваше. Единственото му желание беше да ходи с тях по концерти, да се напива и дрогира.

— А после ти забременя и положението се влоши. Непрестанно ти беше лошо, вечно говореше за бебето. А след като роди, никога не ме допускаше до него. Родителите ти плащаха всичко и затова си мислят, че ни притежават. А моите никога не ни помагаша, което бе гадно от тяхна страна, съгласен съм. А пък той пици много — кимна

Робърт към сина си. — Ти непрекъснато го кърмеше, така че аз дори не можех да го храня или да се доближа до теб. Мислех, че ще е чудесно, а се оказа трагично. Родителите ти постоянно говорят колко съм безотговорен. И мисля, че се разделихме, защото те те посъветваха да го направиш.

— Разделихме се, защото наистина си безотговорен. Виж какво току-що направи — възрази Елън, а той сведе глава засрамено.

— Просто си помислих, че ако го взема за известно време, ще се опознаем и ще свикна да съм баща без някой вечно да ми диша във врата.

— Защо Япония?

— Разгледах я в интернет и изглеждаше чудесно.

Робърт живееше в някакъв нереален свят, както винаги, но не беше лош човек. Елън отначало бе влюбена, но мразеше да е омъжена за него. Родителите ѝ бяха прави — Робърт бе дете. Макар и вече на двайсет и пет, той бе адски незрял. А Елън беше готова да порасне и да се грижи за бебето. Робърт нямаше представа какво означава това. Искаше да позволява на надрусаните си приятели да си играят с детето, слагаше го в кенгуру и го водеше по концерти, където всички пушеха трева. Елън не желаше подобно нещо, но просто не бе осъзнавала, че Робърт не бе готов да порасне. Раждането на Скот я бе променило. Робърт пристигна друсан в родилното, придружен от двама приятели, и се разстрои, когато тя ги изгони. Елън знаеше, че той обича бебето, но това не беше достатъчно.

— Скот повърна върху една жена в самолета — каза той и се засмя.

— Имаше проблеми със стомаха и го болеше ухото. А и не си взел антибиотика му.

Робърт не беше престъпник или похитител, просто едно глупаво хлапе. Но синът им се нуждаеше от баща, а не от братче.

— И можеше да убиеш и двама ви на този полет. Когато звъннах на майка ти, тя ми каза, че из цялата ти стая имало брошури от Япония, но не се разтревожих.

— Обадила си се на майка ми? — шокирано попита той.

— Разбира се. Ти отвлече сина ни.

— Тя ядосана ли беше?

— Не знам. Каза ми, че вероятно ще го върнеш след няколко дни и той ще е добре. Ами ако не беше? Ако беше претърпял катастрофа с него или самолетът бе паднал? Щеше да ми разбиеш сърцето.

— Да, така е — мрачно отвърна той.

Елън мислеше за всичко, за неща, които дори не му идваха на ум. И винаги предполагаше най-лошото.

— Мислиш ли, че някога бихме могли да започнем отново, Елън? Бяхме толкова щастливи в началото.

— Бяхме деца в колежа и нямахме никакви отговорности. Нужно е нещо повече от сватба, за да създадеш брак — тъжно отговори тя.

Робърт бе страхотен урок за нея. Родителите ѝ я бяха предупредили, но тя не желаше да ги послуша.

— И какво предлагаш да направим с него? — посочи тя към детето.

Робърт погледна тъпо за минута и се замисли.

— Може да го оставим при родителите ти за известно време. Той ги харесва, а те се отнасят чудесно с него.

Думите му звучаха абсурдно, а той дори не бе друсан. Просто си беше такъв.

— Не можем да се върнем назад. Не можем да връчим сина си на някой друг, а и не искам. Не можем да започнем отначало. И аз мразех последните две години. Ти трябва да пораснеш. После ще си добър за друга жена. Но не и за мен. Бракът ни беше кошмарно преживяване — каза тя със сълзи в очите. — Но можеш да започнеш отначало със Скот, когато си готов. Нямам ти доверие да останеш насаме с него. Говорих с адвоката ми и той каза, че съдът може да назначи наблюдател, който да те придружава на посещенията ти при Скот, така че той да е в безопасност. Поне докато покажеш, че вече си отговорен човек.

Робърт не отговори, а само кимна. Това му звучеше ужасно.

— Ще оттегля обвиненията за отвличане и ще се откажа от издръжката. Знам, че не можеш да си я позволиш. Баща ми обеща да ми помогне. Той бездруго пести пари за колежа на Скот и ще ми даде част от тях. Но ако искаш да си баща на детето ни, трябва да се държиш като такъв — каза тя, вторачена в човека, от когото толкова се бе разочаровала.

— Наистина ли ще оттеглиш обвиненията? — попита той, а тя кимна.

— И издръжката. Ще започнеш да ми даваш пари за сина ни, когато можеш да си го позволиш. Имаш нужда от по-добра работа, отколкото магазин за сърфове, колела или скейтбордове. Нуждаеш се от истинска работа.

— Не съм готов за истинска работа.

Всъщност, Робърт не беше готов за сериозния живот, да бъде съпруг и баща.

Елън реши да си тръгва, а Робърт я погледна тъжно.

— Наистина ли не искаш да опитаме отново?

— Не, не искам — твърдо заяви тя.

— Бяхме чудесна двойка за известно време — усмихна се той.

— Не е вярно. Бяхме просто глупави хлапета, които не трябваше да се женят. Но се радвам, че създадохме Скот — каза тя и погледна нежно бебето, което изгука. — Грижи се за себе си. Няма да ти платя билета обратно до Ню Йорк. Оправяй се сам. Аз ще се погрижа за останалото.

— Може да остана тук известно време. Всички твърдят, че Сан Франциско е страхотен — отвърна Робърт с вълнение в гласа и също се изправи.

— Прави каквото искаш — каза Елън.

Тя не съжаляваше за абсолютно нищо. Радваше се, че беше дошла да го види. Идеята беше на баща ѝ. Според него, двамата трябваше да поговорят като възрастни хора и да решат какво искат. Елън вече знаеше. Не искаше Робърт. Тя се зачуди кога ли Скот щеше да го види отново. Робърт не бързаше да се върне и да порасне.

Тя си тръгна, без да погледне обратно назад. Час по-късно оттегли обвиненията си и Робърт бе освободен. Той ѝ написа кратко съобщение, в което ѝ благодари. Елън чакаше на летището полета си до Ню Йорк. Беше си изпълнила задачата. Робърт излезе на свобода, настани се в малко хотелче в Хайът и отиде да си купи трева. Кварталът му се стори забавен.

Хелън се изненада, когато Бен ѝ звънна в деня след пресконференцията, за да я попита как се чувства.

— Добре съм — отговори тя, трогната от вниманието му. — Сигурно остарявам. Навремето участвах в триатлони, но сега цялото

тяло още ме боли след осемте часа във водата.

— Вероятно би могла да преплуваш Ламанша за по-кратко време. Шегуваш ли се? Озова се в кошмарно положение, въпрос на живот и смърт, кацна във водата с огромен самолет, спаси всичките си пътници, течението те отнесе в морето, а ти успя да издържиш осем часа. Изненадан съм, че въобще можеш да станеш от леглото — каза той и Хелън се засмя. — Как са децата ти?

— Спокойни. Мисля, че ги уплаших до смърт. Смятам, че биха се справили по-добре с падането на самолета, отколкото с изчезването ми в морето за осем часа.

— Да, нищо чудно.

— Ти имаш ли деца?

Хелън не знаеше нищичко за Бен и изпитваше любопитство. Бяха се справили заедно с бедата, но не бяха споделили нищо за личния си живот.

— Никога не съм имал смелостта, нито времето. Бях женен два пъти и двете ми бивши съпруги твърдяха, че работата ми не е съвместима с нормалния живот. А деца никога не се вписаха в картинката. От време на време съжалявам за това, но не мисля, че щях да съм добър баща.

— Никога не е прекалено късно — усмихна се Хелън. — Може да изненадаш самия себе си. Много мъже на твоята възраст се женят за млади жени и имат деца.

— Е, това вече е ужасяваща идея — изсумтя Бен и тя се засмя.

Той изглеждаше чудесен човек и Хелън мислеше, че не е справедливо да е самотен.

— Следващата седмица ще ходим в Дисниленд — смени темата тя. — Децата още не знаят. Но пък обичат мястото повече и от мен.

— Никога не съм ходил там — призна Бен. — Не отговаря на образа ми на мрачен темерут. Ходя на бейзболни мачове и играя бiliarд по баровете.

— И двамата ми синове са в детската лига — каза Хелън. — Мисля си дали да не стана треньорка. Играех бейзбол във военновъздушните сили, в женската лига. Сега трябва да съм и майка, и баща.

— Сигурно е трудно — отбеляза той със съчувствие в гласа.

— Понякога — честно призна тя. — Но правиш, каквото трябва. Нещата невинаги се развиват според плана ти.

Бен знаеше добре какво бе станало с нейните планове, когато съпругът ѝ бе убит. Но Хелън изглеждаше нормална и уравновесена жена и се справяше чудесно. А и бе очевидно колко силно обичаше децата си.

— Е, не забравяй за вечерята ни в Ню Йорк. Имаш вид на човек, който се нуждае от прилично похапване. Вероятно никога не ядеш.

Хелън бе доста слаба още от ранни години.

— Ям. Често си поръчваме пица и хамбургери, а през уикендите правим барбекю. Всъщност Джак го правеше. Аз не съм добра готвачка.

— Но си страхотен пилот. Не можеш да си добра във всичко.

— Трябва да го кажеш на децата ми.

— Приятно прекарване в Дисниленд.

Внезапно Хелън се зачуди дали Бен още беше в Калифорния и го попита.

— Да, още съм тук. Шефът искаше да говори с мен за нещо. Прибирам се у дома утре. Алън е готин тип.

Хелън му пожела приятно пътуване и бързо забрави за обаждането му. След един час трябваше да заведе големия си син на бейзболния му мач. Животът се върна в нормалното си русло. Трудно ѝ бе да повярва, че само преди два дни се бореше да спаси самолета и едва не загина. А сега отново беше с децата си по мачове. Животът наистина беше странен.

Том Бърни взе Катрин от „Четири сезона“ точно в седем часа, както ѝ беше обещал. Беше резервирал маса в „Морето“, прочут с френската и японската си кухня. Катрин носеше светлосиня рокля в цвета на очите ѝ и шлифер върху нея. Изглеждаше едновременно делова и страшно сексапилна. Обувките ѝ бяха елегантни, с високи токчета, подобни на онези, които бе събула в самолета.

— Хубави обувки — направи ѝ комплимент Том. — „Манфредо Бизаро“? — попита той, опитвайки се да си спомни името, което му беше казала.

— Мисля, че имаш предвид „Маноло Бланик“. За съжаление, тези не са негови. Но ми харесва името Манфредо Бизаро.

— Не съм наясно с женската мода — призна той, когато се настаниха и си поръчаха вино. — Как мина интервюто?

Изпитваше искрено любопитство, а и Катрин изглеждаше доволна.

Тя го погледна конспираторски и той отново се впечатли от красотата ѝ.

— Получих работата — прошепна тя и му се усмихна широко. — Мисля, че ме съжалиха заради премеждието ми в самолета и изразиха съчувствие с предложението си. Но каквато и да е причината, получих работата и тя е точно това, което исках. Ще се преместя тук след месец. Ще ми позволят да използвам апартамента на компанията докато си намеря жилище. Идеално е — каза тя щастливо и отпи от виното.

— Поздравления. Радвам се за теб.

Той също имаше новини и ги сподели с нея, след като си поръчаха вечерята.

— Аз също имам нова работа. Всъщност, стара. Или пък нова, но в старата ми компания.

— Звучи объркващо — засмя се Катрин.

— Подадох си оставката в сегашната компания след лични недоразумения с изпълнителния директор. Но май прибързах с решението. Днес се видях с директора, извинихме се един на друг и ще остана. Добавили са някои нови задачи и чести пътувания между офисите на Източното и Западното крайбрежие. Оставам на старото си място. Винаги съм обичал компанията и се гордея да работя за тях.

— Звучи интересно. След разговора ни в самолета мислех, че ще се преместя тук точно когато се върнеш в Ню Йорк.

Катрин се радваше, че работата му често ще го води в Сан Франциско.

— Можеше да е Атланта или Хюстън. Имах покана за интервюта там. Имам голям син, който живее в Чикаго, и се чудех дали да не се преместя там. Той е единственото ми дете и се труди усърдно, затова не го виждам често. Но няма да се местя там. Ще бъда в Сан Франциско и Ню Йорк. Просто ще трябва да му ходя на гости по-

често. Всъщност, в понеделник имам служебни срещи в Ню Йорк. Ти кога се връщаш там?

Катрин го погледна ужасено.

— След последния полет мисля, че бих предпочела да отида там пеша. Бих взела влака, но трябва да се прибера по-бързо — нещастно каза тя.

— Мога да летя с теб в неделя, така че да не ти се налага да пътуваш сама. Ще изпиеш три чаши шампанско, когато се качим на борда, ще поспиш два часа, после ще изпиеш още три и ще кацнем в града. А аз ще те взема на ръце от самолета, ако не можеш да ходиш.

— Много смешно. Шампанското наистина помага.

— Слушай, след полета в сряда имаш право да действаш както искаш, за да пристигнеш там. Но питам съвсем сериозно. Искаш ли да летим заедно?

Катрин се замисли.

— Да, искам. Много. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Ще ми достави удоволствие. Точно затова ти предложих. Може да играем карти или да гледаме филми.

— Или да си изпращаме имейли — усмихна се тя, после го погледна сериозно. — Щастлива съм, че ще идваш тук често и не си напуснал службата си.

— Аз също се радвам. Чудесно ще е да сме в един и същ град. Имаш ли приятели тук?

Тя поклати глава отрицателно.

— Не познавам абсолютно никого. Бях готова за нещо ново. В Ню Йорк бях отегчена от работата и моментът ми се стори подходящ за промяна.

— Ще те запозная с някои хора. Имам много приятели тук. Играеш ли тенис?

— Не съм играла от дълго време. Работохоличка съм — призна тя. — Но може би трябва да променя и това.

— Аз също работя много, но поне правя каквото обичам.

Вечерята им пристигна и те заговориха за работата си. Том обеща да ѝ помогне да си намери апартамент, а тя очакваше с нетърпение да лети обратно за Ню Йорк с него. Разбира се, без да бъдат изправени пред криза като преди два дни. Началото ѝ се стори добро и страхотна първа стъпка към новия ѝ живот.

Том я откара до хотела в десет и половина и обеща да я вземе оттам по обед на другия ден. Щеше да я разведе из града и да ѝ покаже забележителностите.

— Вече видях Голдън Гейт. Можем да го пропуснем — отбелязатя.

— Не планирах да го включа в обиколката — сериозно отговори Том.

Не беше убеден, че той самият можеше да погледне моста след случилото се.

— Ще отидем някъде другаде.

Катрин му даде номера на полета си, за да може и той да си купи билет за него.

— Ще се видим утре — каза Том, а Катрин му махна и влезе в хотела.

Той я наблюдаваше как се отдалечава. Запознанството с нея бе неочаквано, но приятно. А ако в бъдеще някой ги попита как са се запознали, винаги можеха да отговорят, че са били заедно в кацналия във водата самолет. Възхищаваше се на куража на Катрин, готова да започне нов живот и нова работа в нов град. Беше смела жена. Харесваше я много, чак до обувките „Манфредо Бизаро“, или както там ги наричаха.

15.

Хелън отиде на опелото на Конър. Беше в малка епископална църква в Марин, близо до мястото, където бе живял. Децата му пристигнаха в града и уредиха всичко. Цветята в църквата бяха великолепни. Солистката от хора изпя „Изумително милосърдие“, а след службата Конър щеше да бъде погребан в семейния гроб в Илинойс, където живееше една от дъщерите му и бяха израснали децата му. Покойната му съпруга също бе погребана там и това изглеждаше идеалното място за него, а не самотно гробище в Калифорния. Направиха там опелото, за да могат приятелите му да се сбогуват с него. В църквата имаше над сто човека. Конър и жена му бяха живели в Марин дълго време и много го обичаха. Хелън научи, че се преместили в Калифорния, когато децата им пораснали.

Събитието бе тъжно и потискащо, особено като се имаше предвид начина, по който Конър бе загинал. Хелън и децата заминаваха за Дисниленд през уикенда. Пътуването щеше да я разсее от мислите ѝ. Тя се чувстваше виновна за смъртта на Конър, той се бе опитал да ѝ помогне, когато Джейсън го застреля. Не беше лесно да приеме всичко това. Хелън бе трогната от любезността на децата на капитан Грей към нея. Бяха наясно, че всъщност вината не е нейна. Но тя продължаваше да се чувства виновна и знаеше, че тази мисъл щеше да я тормози завинаги.

Пътуването до Дисниленд мина страхотно, останаха там три дни. Направиха всичко, което децата пожелаха, возиха се на всички страшни влачета, любимата атракция на момчетата. Хелън и Лали ги чакаха долу и отидоха на развлеченията във Фантазиленд, където Хелън купи на дъщеря си тоалета на Пепеляшка, завършен с пластмасови „стъклени“ пантофки. Времето в Ел Ей беше великолепно, а опашките — поносими. Щеше да е много по-натоварено, когато ваканцията започне. Бяха поканили и бащата на Хелън да се присъедини към тях, но той предпочете да изкара кротък уикенд у дома.

През юни тя се върна на работа. Не беше лесно да се приспособи отново към рутината след месец мързелуване, през който само следваше децата си наоколо, водеше ги по мачове и филми, канеше приятелите им на гости и караше колело с тях. Хлапетата замрънкаха, когато стана време майка им да започне работа.

Тя отново щеше да лети с А321 и първият ѝ ден в службата бе най-трудният. Членовете на екипажа знаеха отлично кой пилотира самолета, но пътниците нямаха представа, че това бе смелата жена, снижила самолета под Голдън Гейт и кацнала във водата.

По някакво съвпадение, Джоел се оказа на първия ѝ полет до Ню Йорк. Той тъкмо се бе върнал от сватбеното си пътешествие в Таити. Беше загорял, изглеждаше великолепно и щастливо показваше венчалната си халка на стюардесите, които познаваше. Джоел прегърна Хелън радостно, когато тя се качи на борда, и лично я обслужва през целия път. Вторият ѝ пилот бе много симпатичен и бе летял с нея няколко пъти преди това. Когато се настани в хотела в Ню Йорк, тя се замисли дали да не се обади на Бен за вечерята, за която бяха говорили. Нямаше какво да прави вечерта, Джоел щеше да се види с приятели, а беше прекрасен пролетен ден. Звънна на Бен, когато влезе в хотела. Той все още беше в кабинета си и се изненада, когато чу гласа ѝ. Хелън му каза, че е в града за кратко и се връща в Сан Франциско на другия ден.

— Какво ще кажеш за вечеря в осем? Ще те взема от хотела — каза Бен.

Имаше билети за мач на „Янки“, но не ѝ каза. Влезе в кабинета на Аманда и ѝ ги подаде.

— Отивай. Научи нещо. Заведи някой приятел.

Двамата се разбираха много по-добре през последния месец, макар че Бен никога не би го признал. Но пък казваше на всички колко е умна колежката му и тя скоро научи за това.

Той подкара към града след работа. Вече бе резервирал маса в любимия си ресторант близо до хотела на Хелън. Можеха да отидат до там пеша, затова той остави колата на паркинг. Застана във фойето на хотела в уреченото време и тя слезе след минута, облечена в джинси и червен пуловер. Изглеждаше млада и по-небрежна отколкото в униформата. Бен свали вратовръзката си и я натъпка в джоба на сакото в мига, когато я видя. Мястото, където я заведе, беше уютно и леко

старомодно, нещо средно между английска кръчма и нюйоркски бар. Имаше и маса за билиард. Бен обичаше да играе понякога и сега я предизвика на мач преди вечеря. Вече знаеше, че бе играла билиард във военновъздушните сили. Хелън го би с лекота, а Бен се ухили и каза, че иска реванш след вечерята. Надяваше се да е изморена и не така концентрирана, за да допусне грешка. Тя не пи, защото щеше да лети на сутринта, но говориха много. Бен беше интересен човек, а стажът му в министерството по сигурността, преди това в министерството на правосъдието и младежките му години като полицейски детектив, звучеше вълнуващо. Беше се издигнал в кариерата и я изненада, когато след вечеря сподели, че има нова работа.

— След всичко преживяно ще напуснеш министерството по сигурността?

— Не съвсем. Момент на лудост. Местя се. Преди няколко месеца имах кошмарен случай и реших, че се нуждая от промяна, за да го прогоня от главата си.

— Наясно съм с подобни случаи — тихо каза тя.

— Алън Уекслър, шефът на офиса в Сан Франциско, се пенсионира. Тъй като смята, че имам заслуги за спасяването на Голдън Гейт, ми предложи да поема работата му. Отначало реших, че идеята е смахната, но после я одобрих.

Бен беше говорил с Милдред Стърн и тя също хареса идеята, но той не го сподели с Хелън. Страхуваше се да не го помисли за странен невротик, ако научи, че е посещавал психиатър, макар Милдред да го увери, че това е старомодно схващане. Беше му обяснила, че лудите са онези, които отказват да отидат на психиатър.

— Офисът там е по-малък, но в него работят чудесни хора. Може би и напрежението ще е по-малко, което ще е чудесно. А и истината е, че тук не ме задържа нищо. Нямам деца, нито приятелка, разведен съм от дълго време. Имам няколко приятели и работата. Винаги мога да се върна тук, ако пожелаая, но ми харесва идеята за Калифорния.

— Точно по тази причина и ние с Джек решихме да се преместим в Калифорния, а баща ми се пенсионира там. Чудесно качество на живот. А в моя случай е добро място и за децата. Но на теб може да ти липсва големият град.

Бен поклати глава отрицателно.

— Стига в Сан Франциско да има стадион за бейзбол, ще бъда щастлив. А отборът там е доста добър.

Хелън бе наясно с това.

— Синовете ми страшно обичат бейзбола и са луди почитатели на „Джайънтс“. Значи си приел работата?

Той кимна.

— Да. Преди две седмици. Хрумна ми да ти се обадя за съвет, но реших, че си прекалено заета.

— И кога ще се преместиш?

— След шест седмици. Имат апартамент, който мога да използвам известно време. Намира се в скапан квартал, но няма значение. Мисля, че искам да живея вън от големия град. Например в Марин или нещо подобно. Разгледах околностите, когато бях там.

Хелън се усмихна весело. Решението на Бен бе смело и звучеше вълнуващо. Преместването в нов град не беше лесно, но пък той не трябваше да се тревожи за училища, деца и всичко, което вървеше с тях.

— Звучи великолепно, Бен — ентузиазирано отбеляза тя.

После той я предизвика на нова игра билиард и този път я победи. Наслаждаваше се на компанията ѝ прекалено много, за да ѝ позволи да си тръгне, а и вечерята бе минала чудесно. Опита се да я убеди за още една игра.

— Не мога. Трябва да стана в четири и половина, а ще съм скапана, ако не поспя — каза тя, макар да не бе спала много през последния месец. — В Петалума, където живея, има готин бар с билиардна маса. Ще те заведе там.

— Много ще се радвам — каза Бен сериозно.

Хелън бе точно от типа жени, които го привличаха. Кротки, честни, куражливи, забавни, умни и истински. Не беше срещал жена като нея от дълго време и не беше сигурен, че някога отново щеше да срещне.

— Вечеря следващия път, когато дойдеш тук? — колебливо попита той.

— Разбира се — усмихна се тя, за да го улесни, тъй като разбираше какво точно я питаше. — Ще трябва да дойдеш на едно от барбекютата ми и да се запознаеш с децата.

Хелън му показа, че и тя го харесва. И за двамата беше важно.

— Може да ви заведе на бейзболен мач някой ден.

Тя се засмя.

— Хлапетата са доста буйни, а аз не съм по-добра от тях.

— Мисля, че ще мога да се справя.

Бен осъзна, че я беше харесал още докато говореха по сателитния телефон, когато я предупреди за Джейсън Андрюс. Разбра и колко държеше на нея, когато видя самолета да каца под моста, а тя да полага всички възможни усилия да го задържи над водата докато всички го напуснат. А после тя изчезна и той обезумя от ужас, че може да е загинала. Когато най-после я измъкнаха от водата, Хелън приличаше на удавен плъх, но той никога не бе виждал по-прекрасна гледка в живота си. Най-силното му желание в момента бе да я опознае по-добре.

— Вечерята наистина беше страхотна — усмихна се той.

— Не съвсем — уверено отвърна тя. — Няма да ти позволя отново да ме биеш на билиард. Мисля, че бях изморена.

— Да бе! Не си свикнала да губиш, а? Имаше главоболие, нали?

— Точно така.

И двамата бяха добри играчи и Бен знаеше, че щяха чудесно да се забавляват. Досега всичко в нея страшно му харесваше.

— Кога ще се върнеш? — попита той с престолено небрежен тон.

— Два пъти седмично през следващия месец — отговори Хелън, а той се усмихна.

— Чудесно. Билиард и вечеря.

— Ще ти писне от мен още преди да дойдеш в Калифорния — предупреди го тя.

— Съмнявам се.

— Знаеш какво говорят за пилотите от военновъздушните сили. Твърдят, че сме адски отегчителни.

Той се засмя весело.

— Капитан Смит, последното, което някой би казал някога за теб, е, че си отегчителна. Ти си най-вълнуващата жена, която някога съм срещал — искрено каза Бен.

— Ласкателствата няма да ти помогнат да спечелиш на билиард — ухили се тя. — Но трябва да призная, че са доста приятни.

— Отиди да поспиш сега и ми звъни следващия път, когато идваш насам. И се опитай да ми дадеш повече от два часа предупреждение. Тази вечер се отказах от мач на „Янки“ заради теб.

Хелън се притесни.

— Съжалявам — бързо се извини тя.

— Недей. С теб прекарах несравнимо по-хубаво. Лека нощ.

Бен я целуна леко по бузата и тя влезе в хотела. Той тръгна към паркинга, подсвирквайки си. Оказа се, че преместването в Калифорния все пак не беше толкова смахната идея.

16.

Всеки от тях получи писмото на първи октомври. Хелън нямаше представа какво щеше да стане, нито кой я бе препоръчал. Канеха я на церемония за награждаване във Вашингтон на петнайсети ноември, където щеше да получи Президентския орден на честта. Това бе най-високият и престижен военен орден, обикновено връчван само на членове на армията. Сега я награждаваха с него след дългите ѝ години служба.

Тя не знаеше кого да пита или на кого да каже, с изключение на баща си, а когато Бен дойде да вечеря с нея и децата, както вече правеше често, тя се опита да говори уклончиво, защото не искаше да нарани чувствата му и да го накара да се почувства изоставен.

— Защо? Да не получаваш някаква награда? — попита той с невинно изражение.

— Не... ами... всъщност чух за нея, но никой не ми е казал нищо — излъга тя, а Бен се засмя.

— Хелън Смит, ужасно скапана лъжкиня си. Става дума за Президентския орден на честта. А на мен ще ми връчат Президентския орден на свободата.

Това беше най-високата гражданска награда за принос към безопасността и националните интереси на Съединените щати.

— Няма нужда да скромничиш — решително каза Бен. — Утре ще звънна няколко телефона, за да проверя кой още ще бъде награден. Предполагам, че всички участници в спасяването на Голдън Гейт.

— А, добре — усмихна се Хелън. — Не исках да се почувстваш зле — обясни тя, а той я целуна докато децата бяха вън от стаята.

Те знаеха, че майка им и Бен са гаджета, но според нея не трябваше да виждат подробности от връзката им на тяхната възраст. Децата бяха луди по Бен, а и той ги обичаше. Непрестанно водеше момчетата по мачове и вечеряше с тях няколко пъти седмично.

На следващия ден Бен я снабди с пълния списък. Наградени бяха те двамата, Фил, шефът на офиса на министерството по сигурността в

Ню Йорк, Алън, шефът на офиса в Сан Франциско, Том Бърни, Дейв Ли, Бърнис Адамс от АБТ, Конър Грей получаваше медал посмъртно, както и целият екипаж — Джоел, Нанси, Боби, Дженифър и останалите. Хелън щеше да бъде наградена с Ордена на честта, а другите — с Ордена на свободата.

— Уха, мисля, че ще отида — каза Хелън, след като прочете списъка.

Не бяха забравили никого, което я накара да се почувства по-добре. Не искаше да носи заслугите сама. Спасяването на пътниците се дължеше на усилията на всички от отбора.

— Разбира се, че ще отидем — потвърди Бен. — Ще заведем и децата. Те трябва да видят как те награждават.

— И теб също — напомни му тя.

Беше поканила и баща си на тържеството. Той се гордееше безкрайно с нея, както и децата ѝ.

Хелън направи резервациите за полета и за хотела на следващия ден. Бен щеше да лети заедно с тях, но заради децата, щеше да е настанен в отделна стая. Той смяташе, че те бяха разбрали всичко още през лятото, или поне момчетата, които бяха по-големи от Лали, но това беше правилното решение. Бен и Тим също се разбираха чудесно. Играха голф няколко пъти и планираха да отидат на пролетните тренировки на „Джайънтс“, като заведат и децата.

Хелън лети с Джоел седмица по-късно и той ѝ съобщи, че двамата с Кевин също ще дойдат във Вашингтон. Цялата история бе доста вълнуваща и децата ѝ нямаха търпение да се запознаят с президента, който лично щеше да раздаде наградите. Оливър смяташе да пише за това в училищния вестник.

Том звънна на Катрин веднага след като получи поканата и я помоли да го придружи на награждаването. Отношенията им се развиваха чудесно и бяха заедно почти всеки уикенд, тъй като Том прекарваше поне две седмици месечно в Сан Франциско. Бяха отишли и до Чикаго, където Катрин се запозна със сина му. Връзката им бе това, за което и двамата копнееха, но не бяха имали досега.

А когато Бърнис отвори плика, дълго го гледа. Взе Тоби от училище и, след като се прибраха у дома, му съобщи новината.

— Спомняш ли си как ми каза, че искаш да отидеш във Вашингтон и да се запознаеш с президента на Съединените щати? —

попита тя.

— Да — кимна Тоби.

— Все още ли го искаш?

Тоби кимна енергично и Бърнис го притисна към себе си.

— Е, той ще ми връчи орден, специална награда, а ти ще дойдеш с мен.

През септември Бърнис започна нова работа в адвокатска кантора на Уолстрийт, точно както бе обещала на сина си. Завърши право и се яви на изпита за правоспособност през лятото. Назначиха я като младши адвокат в кантората и заплатата ѝ бе много по-голяма, отколкото някога си беше представляла. Напусна АБТ през август и Дениз ѝ пожела късмет. Устроиха ѝ тържествен обяд за сбогуване и тя се изненада, когато Дениз я прегърна, а Дела се разплака.

— Може ли и аз да получа орден? — попита Тоби.

— Ще получиш моя — обеща му тя. — Ще трябва да ти купим и костюм за посещението във Вашингтон, а аз имам нужда от нова рокля.

Това бе най-вълнуващото нещо, което някога ѝ се беше случвало. Президентски орден за приноса ѝ към безопасността и националните интереси. Бърнис се усмихваше всеки път, когато си помислеше за това.

В деня на церемонията небето беше сиво и мрачно, но това на никого не правеше впечатление. Когато пристигнаха пред входа на Белия дом, показаха личните си карти, съобщиха откъде пристигат, а охраната ги приветства:

— Добре дошли в Белия дом!

Церемонията щеше да се проведе в Синята стая, използвана за прием на важни особи. Беше великолепна овална стая със син килим, сини завеси и старинни мебели. Гледаше към южната морава и бе идеална за подобни събития.

Катрин пристигна с Том Бърни. Сега живееше в Пало Алто, а Том планираше да се премести при нея през ваканцията. Бен се зарадва, когато видя Фил и чу какво става в Ню Йорк. Представи го на всички и се почувства като на събиране на стария клас, когато пристигна и Дейв Ли. Целият екипаж на самолета също присъстваше. Джоел с Кевин, Боби и Анет, Дженифър и другата стюардеса от първа класа. Хелън се учуди и зарадва, когато видя, че Нанси беше бременна

в седмия месец. Питър беше с нея, заедно с осиновената им дъщеря от Пекин, която бяха кръстили Джейд. Децата и внуците на Конър Грей също присъстваха, тъжни, но горди. Децата на Хелън бяха толкова развълнувани, че не можаха да се сдържат и непрекъснато питаха кога ще започне церемонията. Тя запозна Бен и баща си с всички присъстващи. Беше купила нови костюми за момчетата и розова рокличка за Лали, а тя самата бе издокарана в бял костюм, най-скъпата дреха, притежавала някога. Бен се усмихваше щастливо всеки път, когато я погледнеше.

Последна се появи Бърнис Адамс. Изглеждаше изключително елегантна, в червена рокля, черно палто, черни велурени обувки с високи токчета и безукорна прическа. Синът ѝ, Тоби, бе в костюм от черно кадифе. Тя отиде да поговори с Бен, а той я запозна с Хелън и децата ѝ. Лали и Тоби бяха на една и съща възраст.

— За мен е чест да се запозная с вас — каза Бърнис на Хелън, като я погледна с благоговение.

— Спасението ни се дължи на вас. Ако не бяхте съобщила за пощенската картичка, мостът и самолетът щяха да бъдат унищожени. Всичко започна с вас, така че страшно се радвам да се запознаем. Все още ли работите в АБТ? — попита Хелън, а Бърнис се усмихна и прекрасните ѝ зъби блеснаха.

— Завърших право през юни и се явих на изпита за правоспособност през лятото. Работя за „Харпър, Стайнман и Коулс“ — гордо каза тя.

— Чудесно! — впечатли се Хелън. — Справила сте се великолепно!

Тя обичаше истории за жени, които се бяха издигнали от дъното.

След няколко минути влезе президентът, поздрави всички и им каза колко много заслужават ордени, които ще им връчи.

— Спасихте национална забележителност, както и живота на пътниците си. Задължени сме ви завинаги. Вие сте пример за нас. Всеки от вас е герой.

Той им раздаде ордени, разтърси ръцете им с благодарност, поговори с всеки от тях за кратко и пожела на Нанси късмет с бебето, което щеше да се появи през януари.

Президентът остана малко по-дълго при Хелън, която бе закачила всичките си военни ордени на новия си бял костюм. Вече

носеше Кръста на военновъздушните сили и Ордена за изключителна служба — двете най-високи военни отличия.

— Гордеем се с вас, капитане — каза президентът. — Гордеем се с всички вас — обърна се той към присъстващите. — Изключително важно е всички да се опитваме да бъдем герои в ежедневиия живот.

Хелън обаче знаеше, че това не е нещо, което се опитваш да правиш. То просто се случва. Инцидент или обстоятелства. Човек се превръщаше в герой, без да е възнамерявал да става такъв. Точно така бе се случило с всички тях. Сутринта бяха станали и отишли на работа, без да си помислят дори за момент, че щеше да последва нещо различно. Бяха случайни герои, независимо от ордена. Но все пак бяха смели мъже и жени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.